

Duyên Tình Một Đêm

Contents

Duyên Tình Một Đêm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	23
5. Chương 5	29
6. Chương 6	34
7. Chương 7	41
8. Chương 8	47
9. Chương 9	51
10. Chương 10	57

Duyên Tình Một Đêm

Giới thiệu

Truyện Duyên Tình Một Đêm của tác giả Đậu Toa xoay quanh ba nhân vật nữ với mỗi người một cá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-tinh-mot-dem>

1. Chương 1

Mở Đầu

Sao lại như vậy?

cô vốn tưởng mình có thể sinh đứa con của anh “Thần không biết quỷ không hay”.

Nào ngờ đâu tám năm sau cô và anh lại gặp nhau thêm lần nữa!

Lần gặp lại này anh chẳng những là một trong những vị khách quan trọng của cô, đã vậy đến khi hợp đồng thành công anh còn mời đến biệt thự mở tiệc ăn mừng

Kỳ quái là, ăn mừng thì ăn mừng, anh lại tìm đủ mọi cách chuốc rượu cô làm gì?

Càng kỳ quái hơn, anh lại là người uống say trước!

cô vì lòng tốt đành phải đem anh “xách” đến phòng nghỉ ngơi ——

Ai, tình cảnh này lại hoàn toàn giống với tình cảnh của đêm tám năm về trước.

Hại cô nhịn không được phải hoài nghi

Người đàn ông này có phải đã biết bí mật của cô hay không. . .

Tiết tử

Edit: Mẹ Mìn

Ánh nắng hoàng hôn mờ ảo rọi qua màn cửa sổ phòng ngủ làm lộ ra khung cảnh mập mờ , ai nhìn thấy cũng phải đỏ mặt.

Khắp phòng, quần áo vứt bừa bãi trên nền nhà. trên giường, hai thân thể quấn quýt dính chặt vào nhau. Tiếng thở dốc của người con trai hòa cùng tiếng rên nhẹ của người con gái làm cho căn phòng tràn ngập mùi hoan ái.

Thoáng bình phục hô hấp, Quang Đăng Nhã xác định người con trai đã ngủ say mới từ từ nhìn anh đánh giá.

Mái tóc dài bồng bênh phóng khoáng, khuôn mặt cương nghị, dáng người hoàn mỹ, làm đàn ông ganh tị, phụ nữ khát vọng. Giờ phút này đang ngủ, giảm vài phần mạnh mẽ, tăng thêm vài phần an tĩnh.

Nhìn mi mắt anh khép kín, cô không khỏi nghĩ đến vừa mới rồi anh còn cuồng dã tham lam đòi hỏi mấy lần. Nghĩ đến đây mặt cô lại nóng bừng lên.

cô lặng lẽ xuống giường, quay đầu xác định anh vẫn ngủ say, sau đó mới đi vào nhà tắm, tính tắm rửa thật tốt cho hết mệt mỏi.

cô ra khỏi phòng tắm, đi tới phòng thay quần áo. Đứng trước gương, Quang Đăng Nhã không khỏi giật mình.

Khắp mình loang lổ đầy vết đỏ mập mờ hiện lên trên làn da trắng sáng. Mà đôi môi sau một hồi bị anh hung hăng cắn mút cũng đã sưng đỏ.

thật là! Sao anh không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết! cô đi đến bên giường nhìn lại khuôn mặt tinh tế đang chìm trong giấc ngủ say. Trong lòng Quang Đăng Nhã có phần không hiểu.

Lần đầu tiên, cô cảm nhận được nam nữ khác biệt. Lần đầu tiên, cô biết hoan ái, nhưng là tên của hắn cũng không biết được.

Đây có phải là tình một đêm? Bất quá. anh. Nếu cô đoán không lầm, anh bị hạ được, mà lại là xuân được cực mạnh.

Quang Đăng Nhã nhớ tới lúc cô gặp anh ở cửa, trông anh có vẻ rất khó chịu, cô không khỏi nhú mày suy nghĩ.

Đúng lúc cô còn đang không ngừng nghĩ đến nhiều khả năng khác thì ánh mắt bất chợt nhìn thấy một mảnh giấy. cô tò mò mở ra xem thì thấy đằng sau tấm danh thiếp có ghi:

“Khách sạn Phan Điểm, phòng 1201.” cô thì thảo đọc.

cô lại lật tìm trong ví xem còn giấy tờ gì khác nữa không, so sánh với địa chỉ đằng sau danh thiếp, sau đó cô mới gọi điện thoại đến khách sạn Phan Điểm , xác định anh đúng là ở đây.

“Anh tên Trọng Xuất Ngụy sao?”

Quang Đăng Nhã nằm úp sấp trên người anh, đôi mắt ôn nhu nhìn anh: “Anh có biết tại sao không? Tôi vẫn muốn có một người bên cạnh tôi bởi vì tôi không biết ngày mai sẽ ra sao. Tôi rất cô đơn tịch mịch. Chính vì công việc của tôi, tôi không thể làm người khác mệt mỏi theo tôi. Nhưng khi tôi gặp anh, tôi thật không hiểu cảm giác đó là gì. Cái cảm giác không nói lên lời. hay đây là giác quan thứ sáu của phụ nữ. Tôi biết chúng ta không cùng giai cấp, tôi cũng không mong chúng ta có ngày gặp lại. Bất quá tôi chỉ muốn có một đứa con với anh. Anh không cần phải biết đến sự hiện hữu của nó. Thậm chí anh cũng không nhớ được tôi là ai”.

“Tôi phải đi rồi”. cô ôn nhu vuốt vuốt má anh: “Tôi không tham lam, chỉ cần như vậy là tốt rồi.”

Dưới lầu vang lên tiếng chuông cửa dồn dập. Quang Đăng Nhã biết anh sắp phải đi rồi.

cô nhẹ hôn lên môi anh sau đó mới xuống lầu mở cửa.

Mở cửa, cô nhìn thấy một đoàn người đứng dàn ngang trước cửa. Quang Đăng Nhã thu hồi vẻ ôn nhu trên mặt. Ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

“Xin hỏi, Ngụy tiên sinh có ở đây không vậy? ” Người đàn ông mặc áo đen đi đầu lên tiếng.

Quang Đăng Nhã dắt đám người đi vào phòng, chỉ anh vẫn đang nằm ngủ say trên giường. Mấy người vệ sĩ liền đi đến dìu anh đi. Bộ dáng một mối vô lực để mặc cho vệ sĩ đưa đi.

“Vị tiểu thư này, thiếu gia chúng tôi” Người đàn ông mặc áo đen đi đầu nói.

Liếc mắt nhìn hắn, Quang Đăng Nhã thản nhiên nói: “Anh ta không sao, chỉ là đang ngủ thôi.”

Người đàn ông hồ nghi nhìn cô.

“Tốt lắm, các anh có thể đi rồi.” cô không lưu tình đuổi người.

“Tiểu thư, đây là danh thiếp của tôi.” Nhưng lời hắn chưa nói xong, đã bị cô ngắt ngang.

“không cần, tôi không cần.”Quang Đăng Nhã lãnh đạm cự tuyệt hắn.

“Vậy. Chúng tôi đi trước.”

nói xong hắn gạt đầu với đám người bên cạnh. Rất nhanh mọi người liền dời đi.

Lưng thẳng tắp, Quang Đăng Nhã vẫn là duy trì vẻ mặt lạnh băng không cảm xúc. Đến khi cô không còn nghe thấy một tiếng động nào nữa mới thu hồi lại biểu tình trên mặt.

cô đưa tay sờ lên mặt, không biết từ lúc nào đã có hai dòng nước mắt! Ngoài trời ánh nắng vẫn chói trang. Trong phòng một mảnh thê lương.

Năm đó cô 21 tuổi.

Đêm đó anh là người đầu tiên của cô.

Giống như ngẫu nhiên lại giống như cố ý an bài

Đêm đó hai ta lần nữa thêm lần nữa

Có thể kết thúc

Hay ta vẫn cứ tỉnh mịch cô độc?

P/S : Mẹ Mìn đã quay lại với dự án*khủng* này mong mọi người nhiệt liệt chào đón. Nhiệt liệt hoan nghênh và đặc biệt nhiệt liệt ủng hộ nha...

Chương 1.1

Tám năm sau

Edit: Mẹ Mìn

“Này ! Hai thằng bé lại bày trò gì vậy hả? ”

Ba cô gái nằm dài trên sofa hưởng thụ làn gió mát thổi ra từ điều hòa, vừa uống nước mát, vừa nói chuyện phiếm.

Cổ Tinh Nhã lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Sở Thiển nhìn về phía phòng ngủ liếc mắt một cái, gương mặt đầy vẻ háo hức chờ mong.

“Uy ! Làm sao cậu lại sinh được hai đứa nhỏ đáng yêu vậy hả? Có bí quyết gì nói cho tớ biết đi. Sau này nếu có dịp Hắc hắc a!” ! Nhìn chỉ muốn ăn thôi ! Sở Thiển mạnh miệng nói.

“Nghe không vào tai tí nào cả. Đây cũng không phải động vật mà cậu đòi giống nhé!” Phi một tiếng, Liễu Thuần Đình giơ bàn tay lên ngấm nhìn, hài lòng gật gật đầu.

“Ai. Này chỉ có thể nói là ghen tở tốt thôi. ” Cổ Tinh Nhã từ từ nói.

Hai cô gái cùng nhau liếc nhìn tỏ vẻ khinh thường.

“Này! Các cậu có ý gì hả?”

“Chính là ý này.” Sở Thiển cùng Liễu Thuần Đình không lưu tình chút nào châm chọc.

Vừa nói xong, ba cô gái gần ba mươi tuổi liền nhảy lên túm gối ôm đánh nhau. Tiếng cười, tiếng hét vang vọng khắp phòng khách.

“Con chào dì Sở, dì Liễu.”

Tiếng chào của hai cậu bé giống nhau như đúc vang lên làm ba cô gái giật mình ngưng chiến.

“Tốt, tốt.” Vội vàng chỉnh đốn lại trang phục, ba cô gái mới ý thức được mình đã gần ba mươi, ngưng ngừng ngồi trở lại chỗ của mình.

“Tiểu Thanh, tiểu Ngụy các con đến rồi”. Khuôn mặt Sở Thiển lộ vẻ thèm thuồng nói. Hay quá, cuối cùng cũng có thể ăn gà rán rồi. ”Nga, đúng rồi, lần trước các con nói muốn ăn gà rán, dì có mang đến đây, để dì lấy cho các con ăn nhé.

“Cám ơn dì Sở.” Hai cậu bé đồng thanh nói.

Trời ơi! Hai đứa nhỏ này là thiên sứ sao!? Khuôn mặt thiên thần, nụ cười sáng lạng làm ai cũng yêu mến.

Sở Thiển chìm đắm trong nụ cười của hai cậu bé. Vẻ mặt mê đắm, nụ cười yêu thương.

“Ai nha Cổ Tinh Nhã, cậu phải trông coi chúng cẩn thận nhé. Nếu không, ngày nào đó Thiển không nhận được sẽ Bá Vương ngành thượng cung nha!”

Cổ Tinh Nhã cùng Liễu Thuần Đình nhìn cô gái bên cạnh cười ngây ngô, không khỏi trao đổi ánh mắt “Hiểu rõ”.

Sau khi ăn xong bữa tối, Liễu Thuần Đình cùng Cổ Tinh Nhã vào thư phòng nói chuyện. Để lại Sở Thiển cùng hai cậu bé ngồi ở phòng khách xem tivi.

Vào đến thư phòng, Liễu Thuần Đình lập tức thay đổi thái độ. cô nghiêm túc nhìn Cổ Tinh Nhã từ đầu đến chân.

“Nhã . Cậu có biết lai lịch của ba tiểu Thanh cùng tiểu Ngụy không?”

Cổ Tinh Nhã sững sốt, có chút bối rối: “Àn. . . . Đại khái chưa biết !”

Cũng đã tám năm không gặp anh rồi! Có tám năm không gặp thôi? “Sao vậy, sao tự dưng cậu lại hỏi đến chuyện này? ” Trong lòng Cổ Tinh Nhã chợt có dự cảm xấu

“Mình gặp anh ta rồi.”

một câu nói, như tiếng sấm giữa trời quang. Nó đập tan đi sự tĩnh lặng trong lòng cô mấy năm nay.

Anh.Sao anh lại xuất hiện. Nghi vấn làm cho lòng cô hỗn loạn, làm cho ý thức tự vệ trong cô trở dậy. Nhưng ngay lập tức cô cũng nghĩ đến vấn đề khác, Liễu Thuần Đình sao lại biết anh là ai? cô chưa từng nói với họ mà.

“Cậu Làm sao khẳng định đây là anh ấy”,

“Bởi vì, anh ta và tiểu Thanh tiểu Ngụy giống nhau như đúc. Chỉ là mặt anh ta to hơn thôi.” Liễu Thuần Đình trả lời vấn đề Cổ Tinh Nhã đang nghi vấn.

Nhất thời, hai người lâm vào một mảnh trầm mặc.

Anh trở về rồi! cô cứ nghĩ rằng sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Thế nhưng anh lại xuất hiện rồi.

Trong lòng thầm lo lắng. Bình thường cô ăn nói rất sắc bén, lúc này đây nửa câu cô cũng không nói lên lời.

Qua một hồi im lặng, Cổ Tinh Nhã mới ngập ngừng lên tiếng : “Anh ta. Tốt không ? ”

Liễu Thuần Đình nhíu mày, nhìn Quang Đăng Nhã lắc đầu, cự tuyệt trả lời câu hỏi của cô.

“Tốt hơn cậu đừng hỏi được không, cậu chẳng phải không muốn biết bất cứ điều gì về anh ta sao? ”

“Mình.” cô nói không ra lời!

“Nhã , cậu chính là như vậy,đối với chuyện tình cảm cậu rất trì độn. rõ ràng thích anh ta vậy mà vẫn không biết chính mình muốn gì. ”

”Cậu ngẫm lại xem, mặc dù thời gian đó, cậu là bởi vì anh ta bị hạ được mới cùng hắn trên giường. Nhưng là nếu cậu không vui thích, không nhiệt tình ân ái cùng anh ta, liệu cậu có sinh con cho anh ta hay không. Cậu thừa nhận đi! Kỳ thật cậu đã sớm yêu anh ta rồi. Từ tám năm trước, ngày đó gặp anh ta cậu liền yêu rồi. Nếu không cậu sẽ không cố chấp giữ lại đứa nhỏ của hắn .

“Chúng ta không có cuộc sống giống người bình thường. Sống ngày hôm nay, không biết ngày mai sẽ ra sao. Chúng ta cùng chung một điểm là không thể có nhiều ràng buộc. Điều này cậu biết rất rõ. Cho nên dù cô đơn chúng ta cũng không dám tìm người làm bạn. Nhưng cậu lại sinh con cho anh ta. Tự mình để ra yếu điểm lớn nhất của mình. Cậu có thể nói cậu không yêu anh ta, không có cảm giác với anh ta sao?”

Lời nói của Liễu Thuần Đình giống như lời buộc tội Cổ Tinh Nhã, làm cho cô cảm thấy mặt mũi.

cô đã sớm yêu anh sao?

Cho dù, chỉ là tình một đêm, cho dù, anh không biết tên của cô, cô vẫn yêu anh sao?. “Mình.” cô mấp máy môi, không nói ra lời.

Hôm nay mục đích của mình đến để cho cậu biết Trọng Suất Ngụy trở về Đài Loan lần này với thân phận là tổng tài của NUS. Tổ là một trong mấy thư ký lo việc.” Liễu Thuần Đình từ từ nói tiếp: “Tổ có xem lịch trình công tác biết mấy ngày sắp tới anh ta sẽ đi bàn việc hợp tác”.

“Cậu có tham gia dự án này?”

Rất nhanh Cổ Tinh Nhã khôi phục tinh thần: “Ân, cái dự án này vẫn đang mắc kẹt về vấn đề tài chính, vẫn chưa khởi động được. Nhưng là.”

“Anh ta về để lo dự án này, hơn nữa còn muốn mình tham gia là sao”? Cổ Tinh Nhã nhíu mày không hiểu?

“Đúng vậy. Trước đây dự án này được giao cho cấp dưới phụ trách. Bây giờ anh ta muốn tự mình kiểm tra sau đó mới giải ngân cho hoạt động”

“Cho nên.” cô nhìn phía bạn tốt, biết cô vẫn có câu dưới.

“Anh ta đã hẹn gặp phía đối tác. Nhưng anh ta yêu cầu phải là người phụ trách dự án chứ không phải là người đại diện.”

“Vì sao?”

“Dù sao dự án này tiền đầu tư quá lớn. Đại khái anh ta muốn cùng người phụ trách dự án xác nhận lại một lần cuối mà không phải qua báo cáo”.

“Mình biết rồi. Mình sẽ tham dự”. Cổ Tinh Nhã lạnh lùng nói.

“Cậu tham dự sao”? Liễu Thuần Đình nghi vấn.

“Ân! Dù sao mình cũng là người phụ trách dự án. Mình không thể vì việc riêng làm ảnh hưởng đến việc chung được. Hơn nữa cậu nói đúng. Mình phải xác định mình có thật sự yêu anh ấy hay đó chỉ là ảo giác. Cho nên mình nghĩ mình cần phải xác định lại tình cảm của mình”. Cổ Tinh Nhã cười khổ.

“Là sao? Cậu quyết định là tốt rồi, hi vọng có kết quả tốt.” Liễu Thuần Đình vỗ vỗ lưng cô động viên.

Hai người nhìn nhau, thấy được đồng cảm cùng tín nhiệm.

Chương 1.2 (18+)

Edit: Mẹ Mìn

Dựa vào cửa sổ sát đất, mái tóc đen bóng bồng bềnh, nửa người dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm làm lộ ra bộ ngực khỏe khoắn. Cả người Trọng Suất Ngự phát ra khí thế mạnh mẽ nhưng cũng rất gợi cảm.

Bỗng nhiên, một vòng tay trắng như tuyết từ phía sau vòng lên ôm chặt lấy thắt lưng anh.

“Nguy, sao anh lại đứng đây một mình?” Lộc Na yêu kiều dựa vào lưng anh. Tay nhỏ vuốt ve vùng ngực rắn chắc gợi tình.

“Ha ha. Hoàn nếu không cú sao?” Trọng Suất Ngự cũng không ngăn cản cô, ánh mắt rất nhanh lóe lên một tia khinh bỉ.

Lộc Na không ngừng dùng hai bầu vú non mềm cọ xát vào lưng anh, ý đồ gợi lên dục vọng trong anh. Tay nhỏ bé cũng mò mẫm vào trong khăn tắm thăm dò, tìm tòi.

Gầm nhẹ một tiếng, Trọng Suất Ngự giật phăng khăn tắm, giải phóng cho cự long nóng bỏng đang ngẩng cao đầu đòi được giải phóng. Anh kéo Lộc Na đến trước người, động thân một cái, liền đưa cự long vào miệng Lộc Na, buộc cô chiều chuộng nó. sắp trái trượng nghẹn long đưa vào cô khéo léo miệng lý, rồi mới rất nhanh trườn động trở nên.

Sau một lúc ép buộc Lộc Na không chút lưu tình, Trọng Suất Ngự thô lỗ kéo Lộc Na mềm nhũn vô lực đứng lên, áp mặt vào cửa sổ sát đất, từ phía sau động thân một cái đâm thẳng vào trong hoa kính của cô.

“A! A. Ân. Ân. Nguy. đau.” Lộc Na nhất thời không cách nào thừa nhận cự long to lớn thô bạo xâm nhập, không khỏi bị đau kêu lên. Nhưng chỉ vài lần ra vào, dần dần cảm nhận được một trận trận tê dại khoái cảm.

“Ha ha! không phải cô rất muốn sao, tôi đây liền thỏa mãn cô!” Giọng cười chế nhạo người đàn bà phóng đảng dưới thân mình, động tác ra vào càng thêm thô bạo.

“Ân. A.” Trọng Suất Ngự vẫn ra vào không chút lưu tình. Lộc Na chỉ có thể không ngừng rên rỉ, “Nguy. Nguy. không được. Em không chịu được.”

“Thế nào? Mới như vậy đã không chịu được sao? Chưa xong đâu!” Trọng Suất Ngự nhếch môi cười tà ác, ngay tại lúc Lộc Na tưởng kết thúc thì lại bắt đầu một trận cuồng phong hoán vũ mới. Cự long to lớn ra vào hoa kính mạnh bạo không chút thương tiếc. Hai bàn tay cũng không rảnh rỗi, chà xát, nhào lăn đôi nhũ hoa theo đủ hình dạng.

“A a! ! không được. không.” Lộc Na chìm trong khoái cảm và đau đớn. Hai mắt mờ mịt hơi nước, trầm luân trong khoái cảm như thủy triều dâng.

Ngay lúc Lộc Na gần lên đỉnh, rất nhanh Trọng Suất Ngự rút ra cự long. Trong tiếng thở dốc của hai người, bắn lên lưng Lộc Na.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Trọng Suất Ngự để mặc Lộc Na nằm co quắp trên nền nhà, đứng dậy mặc quần áo, không nói tiếng nào đi thẳng ra cửa.

“Nguy. Hôm nay anh có thể ở lại qua đêm không?”

Trọng Suất Ngự lạnh lùng quay đầu, liếc cô một cái lạnh lùng nói: “Xem ra, cô cũng không phải là người thông minh nhỉ. cô vọng tưởng ở bên tôi sao. cô muốn gì cứ nói tôi sẽ cho cô. chỉ tình yêu là không được.”

cô xoay mình, trong lòng rét run. Người đàn ông này quá đáng sợ. Nhưng vì tương lai vinh hoa phú quý của mình, cô vẫn phải cố lấy hết dũng khí nói: “không, Ngự, em thật sự yêu anh mà!”

Nhưng cô nói chưa hết lời đã bị thanh âm lạnh lùng của anh chặn lại: ” Lệ Na, cô thật sự làm tôi thất vọng. cô biết tôi chỉ cần cô để giải tỏa sinh lý. Ngoài ra không có gì khác nữa. không nghĩ đến cô lại nói yêu tôi”.

“không, Ngự, em nói thật mà. Em thật sự yêu anh. Hơn nữa chuyện hoan ái chúng ta cũng rất hợp nhau mà.”

“Ha ha. . . . ha. . . . ! cô lại si tâm vọng tưởng rồi !”. Anh đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống :
” Với tôi mà nói, bất quá cô chỉ là kỹ nữ mà thôi. cô ngủ với tôi vì không chịu nổi ham muốn dâm vò

“Trọng Suất Ngự, anh——” sắc mặt Lệ Na nhất thời trắng xanh.

Trọng Suất Ngự hừ một tiếng, không quay đầu đi thẳng ra cửa. Để lại Lệ Na phẫn hận nằm trên nền nhà chửi rủa.

Thánh an học viên. Cổ Tinh Nhã ánh mắt lạnh lùng nhìn hai cậu bé đang đứng rụt rè không nói lời nào. Sở Thiển cùng Liễu Thuần Đình vội vàng kéo chúng vào lòng che chở. không khí trầm mặc, hai cô cũng chỉ dám đứng ở một bên không dám lên tiếng.

“Các con giải thích lý do tại sao lại làm vậy ẹ biết.” Ngữ khí Cổ Tinh Nhã lạnh băng đến cực điểm.

Hai anh em vẫn cúi thấp đầu không nói, gương mặt lộ nét quật cường.

“Cổ Ngự Ngự, con nói. ” cô quay đầu nhìn một cậu bé nói. Cậu bé vẫn cắn môi không nói lời nào.

Nga nga. Cổ Tinh Nhã thể nhưng gọi thẳng tên bọn chúng. Xem ra lần này cô rất tức giận rồi. Sở Thiển âm thầm lo lắng.

Thấy cậu bé không trả lời, cô lại quay sang cậu bé bên kia: “Cổ Thanh Dương, con thì sao? ”

Vẫn không thấy hai cậu bé trả lời, Cổ Tinh Nhã nhíu mày, rút điện thoại ra gọi.

“Alô! Tôi tìm Hồng hiệu trưởng! Tôi là Cổ Tinh Nhã. cô cứ nói vậy là được Ân, cảm ơn!”

Cắt điện thoại vào túi, không nhìn đến hai cậu bé, xoay người đi thẳng đến phòng hiệu trưởng.

“Ai! Nhã, cậu không cần làm gì như vậy đâu, có gì từ từ nói. Bọn chúng vẫn còn nhỏ mà”. Sở Thiển đi theo Cổ Tinh Nhã lo lắng.

“Bọn họ. Bọn họ. Cười chúng con là. nói chúng con là không có ba.” Hai anh em hốt mất phẩm hồng, cuối cùng uất ức mà nói lại.

Cổ Tinh Nhã dừng bước chân, chậm rãi xoay người , “Cái gì?”

“Bọn chúng. Bọn chúng nói . Chúng con không có ba Hơn nữa còn nói mẹ” Hai cậu bé không nói được nữa, òa lên khóc.

“Cái gì, thật là quá đáng! Là ai nói? thật sự là không có giáo dục mà!” Sở Thiển không khỏi thở dốc vì kinh ngạc, lớn tiếng kêu lên, hoàn toàn không để ý đến hình tượng.

“nói, cho đi Liễu biết, là ai nói ?” Liễu Thuần Đình cười nhẹ, ôn nhu hỏi. Khi có được đáp án, ánh mắt xẹt qua một tia ngạo độc. cô muốn bọn chúng phải trả giá vì câu nói của mình.

“Thiển, cậu đưa bọn chúng về nhà trước đi.” Nhìn hai con khóc đến sưng cả mắt, trong lòng Cổ Tinh Nhã co rút đau đớn. cô muốn Sở Thiển đưa chúng về nhà nghỉ ngơi trước.

“Mẹ.” Hai anh em cùng nhìn mẹ sợ hãi.

nhẹ giọng, Cổ Tinh Nhã đi đến trước mặt hai con, ngồi xuống: “Trước tiên hai con cùng đi Sở về nhà nghỉ ngơi đi. Mọi chuyện coi như xong. Bất quá, mẹ thay hai con đòi lại công bằng”.

“Dạ!” Hai cậu bé lấy cười thay khóc, gật đầu đồng ý.

“Thiên, nhờ cậu rồi!”. Ánh mắt cô nhìn hai con trai đầy yêu thương.

“Mình biết rồi!” Sở Thiên thận trọng nói.

Chờ Sở Thiên đưa hai con đi khỏi, Cổ Tinh Nhã lập tức khôi phục khuôn mặt hồ hững, ánh mắt trở lên rét lạnh.

“Thuần Đình, tìm xem kẻ nào có liên quan.”

Liễu Thuần Đình trở lại vẻ nghiêm túc hàng ngày. Rất nhanh lấy máy tính ra tìm thông tin.

“Có xí nghiệp lớn thứ ba Thường Thanh , tập đoàn Húc Quang , còn có Đồng sự Trưởng cùng phó Đồng sự Trưởng xí nghiệp Tổng Giác .”

“Ba nơi này chúng ta nắm bao nhiêu cổ phần?”

“Thường thanh 32%, Húc Quang 29%, Tổng Giác 43%.”

Suy nghĩ một lúc, Quang Đăng Nhã rất nhanh quyết định: “Thuần Đình, tiếp tục mua cổ phần của Thường Thanh. Bên Tổng Giác cậu thông báo mở hội nghị cổ đông. Mình muốn hai lão già đó từ chức.”

“Còn tập đoàn Húc Quang”

“‘Bên kia mình tự đi đàm phán. Mình nghĩ, Phong Ấn Đường đã sớm muốn có nó rồi!”

Hừ! Chỉ có thể trách bọn chúng có mắt như mù, dám trêu chọc con cô. Đừng trách cô hạ thủ không lưu tình.

“Ân! Tớ đã biết!” Liễu Thuần Đình trả lời.

Đột nhiên, chuông điện thoại kêu lên làm gián đoạn cuộc đối thoại của họ.

“Alô, là tôi đây.” Cổ Tinh Nhã nhanh chóng trả lời.

“Quang tiểu thư, cái. Xin hỏi có vấn đề gì sao?” Đầu dây bên kia, Hồng hiệu trưởng vội vàng hỏi. Chỉ sợ mình có lỗi gì mà không biết.

“Hồng hiệu trưởng, tôi dự tính sẽ ngừng đầu tư vào trường các ông. Dù sao các người dạy dỗ học sinh không ra sao cả, lại luôn tự mình nói tốt ình.”

cô lạnh lùng nói làm hồng hiệu trưởng sợ xanh mặt.

“không không không. Thế nào lại vậy. Chúng tôi vẫn luôn dạy dỗ học sinh rất tốt mà.”

“Là sao? Chẳng nhẽ con trai tôi nói dối?” Thanh âm của cô lạnh băng làm Hồng hiệu trưởng sợ hãi thiếu điều quỳ xuống đất xin tha tội.

“không không không. Cũng không phải.”

Ồ. Trời ạ! Sao chuyện lại xảy ra thế này chứ! Hồng hiệu trưởng trong lòng không ngừng khóc thét.

“Tôi nghĩ, nơi này không thích hợp để dạy dỗ con trai tôi. Ngày mai tôi sẽ đến chuyển trường cho chúng”. Ở đây dám sỉ nhục con cô nhất định phải trả giá.

Cổ Tinh Nhã nói xong, không cần nghe giải thích liền tắt máy.

Bên này Hồng hiệu trưởng khóc không ra tiếng nhìn chằm chằm điện thoại. trong lòng kêu gào “Nữ Tu La” .

Chương 1.3

Edit: Mẹ Mìn

Tập đoàn Húc Quang.

Trong phòng làm việc, tuần nam mỹ nữ ngồi bàn công việc làm mọi người bên ngoài tò mò không biết có việc gì. Bởi vì họ là hai nhân vật nổi tiếng trên thương trường. Tuần nam là tổng tài còn mỹ nữ nổi danh với biệt hiệu “ Nữ Tu La”.

Ngoài công việc ra thì tuyệt đối không có việc gì khiến họ nói chuyện với nhau.

Ngẫm lại, ai có thể xem hai khối băng đánh vào nhau mà tóe lửa được!

Đương nhiên không có! Xem kia thư ký bưng trà vào cũng phải lấy hết dũng khí. Chỉ biết rằng người ngồi trong căn phòng đó không phải người có thể chọc vào.

Ngay từ ngoài cửa mọi người đã cảm thấy rét run. Cái lạnh không phải từ không khí bên ngoài mà là từ khí thế của hai người đang ngồi trong phòng truyền ra. Cổ Tinh Nhã cùng Phong Ấn Đường cũng bước đầu đạt được thỏa hiệp

“Ha ha! Cổ tiểu thư, lần này cô hợp tác, không phải vì chuyện khác chứ?” Phong Ấn Đường ngập ngừng nửa ngày mới lên tiếng.

“Đúng vậy.”

“Vậy tôi có thể mạo muội biết chứ?”

“Biết là mạo muội, anh cũng không chắc có câu trả lời đi?” Cổ Tinh Nhã bưng tách cà phê lên uống, không trả lời vấn đề cũng không cự tuyệt.

“Tôi cũng không mong chờ.” hần nhú mày, “Nhưng phải có lý do cô mới giúp tôi xử lý nội bộ chứ?”

Lão hồ ly, mình đã giúp anh ta lại còn hỏi lý do! Quên đi! Thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh ta vậy! “Chỉ có thể nói, bọn chúng động đến con tôi. Đây chỉ là báo thù nho nhỏ mà thôi. Chỉ trách bọn chúng không biết dạy dỗ con mình!” Buông tách cà phê trên tay, Cổ Tinh Nhã bình tĩnh nói.

“Là sao, đúng như cô nói, đây chỉ là trả thù nho nhỏ thôi sao?” hần thần nhiên cười cười, trong mắt lóe sáng.

Kỳ thật, dù mục đích của cô là gì thì cũng phải ăn mừng sự hợp tác này. Nếu không, hiện tại anh cũng không cùng cô ở đây nhàn nhã uống cà phê, mà là phải cẩn thận đề phòng ngày nào đó công ty bị làm suy sụp rồi.

Cổ Tinh Nhã–Nữ Tu La danh hiệu cũng không phải là trăm trò khen ngợi, Ai cũng biết cô quả quyết thông minh, tác phong nhanh nhẹn, giao thiệp rất rộng. cô ở trên thương trường vẫn là nữ cường nhân. Mặc dù trước mắt cô đã không chịu ngồi tại công ty, mà làm một lao động bình thường nhưng mọi người vẫn tôn trọng cô, ít có người dám đi xúc phạm cô.

Mà cái danh hiệu Nữ Tu La, là vì cô có dính líu đến giới hắc đạo. Thậm chí còn có lời đồn cô là thủ lãnh một bang phái nổi danh. Dù hết thấy chỉ là lời đồn, nhưng hiện ở. Anh không thể hoài nghi truyền thuyết là thật rồi.

Dù sao, lúc bàn công việc, thỉnh thoảng cô lộ ra chút ngoan độc. Làm anh không khỏi bị ai cho bọn người kia. Ai không chọc, lại đi chọc vào cô! Ngay tại lúc anh hãy còn trầm tư thì cô đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

“Kia, Phong tổng tài, việc này phiền anh rồi.”

“không đâu! Đây cũng là việc tôi muốn mà.”

“Vậy sao. Dù thế nào, lần sau gặp lại chúng ta cùng nhau ăn cơm đi”. cô thành tâm đưa ra lời mời.

“Ta đây cung kính không bằng phụng mệnh rồi.”

Kéo cánh cửa mở ra, Mọi người bên ngoài không khỏi giật mình nhìn chằm chằm hai người đang bước ra. Họ vừa đi vừa cười nói.

Đợi cho cánh cửa phòng làm việc đóng lại, mọi ánh mắt vẫn nhìn bất động.

“Tôi. Tôi. Vừa mới rồi. Tổng tài đang cười, ” Viên Công Giáp nuốt nước miếng nói.

Chấn kinh không thôi!

“Đại khái. Là quá mệt mỏi rồi ! Ha ha.”

“Đúng vậy a! Đúng vậy a! Bằng không sao lại nhìn thấy ảo ảnh? Ha ha.”

Vừa rồi phòng làm việc bị lạnh khí làm cho ngưng trệ, giờ đây vì bị ảo giác mà nhiệt độ lại tăng vùn vụt.

Trời ạ! cô sao lại lâm vào tình cảnh này ?

Cổ Tinh Nhã xúc động nhìn những ánh mắt say mê. Trong lòng chỉ mong nhanh ra khỏi đây.

Suy nghĩ hồi tưởng cho tới sáng hôm nay, cô có hội nghị với bên NUS! Sáng sớm phải điều chỉnh tâm tình cho thật tốt, hi vọng mình có thể bảo trì hình tượng cùng tâm lý đi đối mặt với anh.

Nhưng mọi cố gắng của cô đều biến mất khi cô nhìn thấy anh.

Anh mặc một bộ tây trang màu xám. Mái tóc đen bóng chỉnh tề ôm gọn rãnh sau đầu, trên khuôn mặt thủy chung vẫn là nụ cười lạnh lùng.

Mà anh không biết đang nghĩ gì cứ nhìn cô, trong khi cô trả lời mọi thắc mắc của bên đối tác. Làm cô rất khẩn trương. May mà không phạm phải lỗi gì.

thật vất vả hội nghị mới kết thúc. Đúng lúc cô tính kết thúc hội nghị để về thì anh lại lên tiếng mời bên cô ở lại dự tiệc chúc mừng hội nghị thành công. Mà buổi tiệc lại tổ chức tại quán bar của anh. Quá ba tuần rượu, cục diện liền biến thành thế này này .

Anh lo cho bọn cô đi đêm không an toàn nên giữ mọi người ở lại qua đêm. cô thật không an tâm. Nhất là với anh.

Giống như tám năm trước, Cổ Tinh Nhã gặp anh khi anh bị hạ được và hai người phát sinh tình một đêm. cô không ngừng tự an ủi mình, đây chẳng qua là nghĩa vụ anh tiếp đãi đối tác. Ngoài ra không có nguyên nhân gì khác.

Trước khi hội nghị tiến hành, Trọng Suất Ngụy có tìm hiểu qua về người phụ trách dự án. Cổ Tinh Nhã, hai mươi chín tuổi, trước mắt là người phụ trách phòng kế hoạch. Với công ty Dư Gia có quan hệ hợp tác, mặt khác, trên tay cô tựa hồ kiểm giữ không ít công ty, công ty cổ phần, đến nỗi nắm giữ bao nhiêu cổ phiếu cũng không thể biết hết.

Điều anh cảm thấy hứng thú là, sinh hoạt của cô thủy chung không có đàn ông tham gia. Tuy đã là bà mẹ hai con nhưng cô không dựa vào đàn ông để sống. cô là thánh nữ sao, nghĩ đến đây, anh không khỏi bật cười ra tiếng.

Mà ở trong hội nghị , cô bình tĩnh lý giải tất cả nội dung dự án, trả lời hết mọi vấn đề đưa ra. Nhưng là. . . .cô trước sau như một không thèm nhìn đến anh. Trả lời tất cả các câu hỏi của anh một cách lạnh nhạt.

thật thú vị! Chưa có người con gái nào đối với anh như vậy.

Nhìn thấy cô có ý dời đi, anh liền nói mở tiệc để mừng cho việc hợp tác thành công. cô không thể từ chối đành phải tham dự. Trong buổi tiệc anh liên tục chúc rượu cô, lại giật mình phát hiện cô không hề say mà anh mới là người say trước. Nhìn anh nằm gục trên bàn, cô không đành lòng đành phải đưa anh lên phòng nghỉ ngơi.

Đặt anh nằm ngay ngắn trên giường, cô vội vàng quay lưng dời đi. Mắt nhìn thấy cô sắp dời đi, anh vội lên tiếng

2. Chương 2

Chương 2.1 (18+)

Edit: Mẹ Mìn

Trọng Suất Ngự ngồi dậy, ánh mắt bình tĩnh nhìn Cổ Tinh Nhã, đôi môi khẽ hiện đường cong ôn nhu.

Anh ta không phải say rượu sao, sao đột nhiên lại thế này? Khẽ nhũm mày, Cổ Tinh Nhã thâm suy nghĩ, bước chân lui dần ra cửa.

“Nhã nhi.” Anh thấp giọng gọi cô.

“Ai, ai là Nhã nhi, anh đừng có gọi loạn.” Nghe anh gọi làm cô thấy hoảng loạn vội vàng phản bác .

“A. không hiểu sao?” Trọng Suất Ngự mỉa mai hoặc cười cười.

Anh đứng dậy đi về phía cô. cô lui một bước, anh tiến một bước cho đến khi lưng cô chạm vào tường, không còn đường lui nữa.

Lưng chạm tường mà anh lại đứng ngay trước mặt. Cổ Tinh Nhã hoảng loạn cố lấy dũng khí nói: “Trọng tổng tài, anh uống say rồi, anh A ——”

không đợi cô nói xong, Trọng Suất Ngự cường thế ôm cô kéo sát lại, bốn mắt nhìn nhau.

“Anh, anh, anh” Bị anh ôm chặt làm cô nói không nên lời.

“Tôi làm sao..... ”

Cự ly thật gần, hơi thở anh phả vào má cô làm cô lúng túng.

thật vất vả khôi phục chút tỉnh táo, Cổ Tinh Nhã cuối cùng phun ra một câu đầy đủ: “Bỏ tôi ra.”

“A! thật là buồn! Chưa có cô gái nào lại không muốn được ở trong vòng tay tôi nha.” Anh ác ý nói nhẹ bên lỗ tai mẫn cảm của cô.

“Vậy tôi là người đầu tiên.” Cố gắng nhẫn nhịn nhìn ác ý của anh, cô trấn tĩnh lại.

“Àm vậy sao?Tôi chờ mong điều đó .” Trọng Suất Ngự đưa đầu lưỡi lướt nhẹ qua môi cô .“Àn! thật ngọt.” Anh liếm liếm môi.....

“Anh! không biết thẹn!”Má cô phút chốc ửng hồng thật đáng yêu.

“Đáng chết !” Nhìn cô thẹn thùng, ánh mắt anh lập tức sáng lên, dục vọngtrỗi dậy.

Trọng Suất Ngự ôm cô đi về phía giường. Bàn tay vòng ra sau lấy đi kẹp tóc của cô làm lọn tóc xõa xuống trông như thác nước. Mềm mại, mượt mà.

“Anh.....không được làm càn.....”

“Làm người của tôi, Nhã nhi!”

Mặc dù không hiểu chính mình vì sao chỉ mới gặp mặt cô một chút mà anh đã khát vọng cô mãnh liệt. Hơn nữa anh còn cảm thấy cô rất quen thuộc với anh. Sao có thể vậy được?

“không! không thể!” Cổ Tinh Nhã cuống cuống trả lời. Thân mình bắt đầu vẫy vùng mong thoát ra.

Trọng Suất Ngự đè cô xuống giường, giữ chặt hai tay cô. “Vì sao không thể?”

Cho dù hai tay không cách nào hoạt động, cô vẫn cật lực muốn thoát khỏi anh.

Xem cô không ngừng giãy giụa, Trọng Suất Ngự liền trèo lên giường, trực tiếp ngồi lên cô, hoàn toàn hạn chế hành động của cô .

không nghĩ chờ đợi, anh cúi xuống hôn cô. Thừa dịp cô phản kháng anh liền đưa lưỡi vào miệng cô thăm dò.

“không, không cần, ngô.” Nhìn anh hôn đầy quen thuộc, nhớ tới đoạn đối thoại mấy ngày trước trong thư phòng, cô thôi không vùng vẫy, để mặc anh hôn mình.

Quên đi! Để chính mình phóng túng một lần đi! Cảm giác thấy cô buông lỏng, anh tự nhiên nâng mặt cô lên hôn càng sâu.

không biết qua bao lâu, anh dời môi cô. Hai người cùng thở dốc nhìn nhau.

“Anh bỏ tay ra được không. Tôi muốn chạm vào anh.” Nhìn thẳng mắt anh cô nói.

Trọng Suất Ngụy vội buông tay cô ra, nhìn cô thích thú.

cô xấu hổ quá, không dám nhìn lại anh.

“Ngụy.”

cô kiêu mị gọi làm chút lý trí còn lại của anh bay mất. Trọng Suất Ngụy vội vàng cởi bỏ quần áo của cô. Nháy mắt, cô đã khỏa thân nằm dưới người anh.

Cổ Tinh Nhã e thẹn dùng hai bàn tay cản trước ngực, thân thể nhẹ phỉm chút hồng.

“Đừng che, Nhã nhi.” Anh gỡ nhẹ bàn tay đang che trước ngực, ánh mắt mê đắm nhìn hai ngọn núi tuyết trắng thật lâu. Bất ngờ anh cúi xuống hôn lên một bên đỉnh núi. Cái lưỡi thơm tho ướt át liếm láp hạt châu trên đỉnh núi làm nó căng cứng, đứng thẳng lên. Ngọn núi còn lại thì bị anh đưa tay nắm lấy. không ngừng xoa nắn thành đủ hình dạng. Hai ngón tay vờ về hạt châu vui đùa.

“A.” cô chỉ có thể không ngừng rên rỉ.

Nghe tiếng kêu vui thích của cô, anh càng không ngừng trái phải dùng môi lưỡi cùng tay yêu thương hai ngọn núi cho đến khi chúng nhuộm một màu hồng rực sáng mới từ từ hôn dần xuống dưới.

Trọng Suất Ngụy hôn xuống bụng cô. Cái lưỡi linh hoạt lướt theo. đi đến đâu liền để lại một vệt nước đến đó.

“A! không cần, không cần như vậy.” Cảm giác được anh đang muốn làm gì, cô động đậy muốn ngăn cản.

Tay anh bá đạo giữ chặt eo cô không cho cô làm loạn.

“Ngoan, anh sẽ làm cho em thật thoải mái.” Trọng Suất Ngụy thấp giọng khe khẽ.

Chậm rãi dùng đầu gối tách hai chân cô ra, để nơi tư mật của cô hiện rõ trước mắt anh.

“Đẹp quá.”

Khu rừng rậm rạp dính chút chất lỏng, lộ ra hấp dẫn tới cực điểm. Anh đưa hai ngón tay thô ráp khẽ đẩy hai cánh hoa hồng. Ánh mắt mê đắm nhìn hoa huyết chậm rãi khép mở.

“không nên nhìn.” Phát hiện anh đang nhìn nơi đó, Cổ Tinh Nhã nỉ non cầu xin.

Trọng Suất Ngụy cười cười, tiếp theo vươn lưỡi thăm dò vào hoa huyết có phần ướt át. Nghe cô thở gấp, lại dùng đầu lưỡi không ngừng kích thích tiểu hạch ẩn cảm, làm cho nó càng chảy ra càng nhiều hoa mật.

“A. Ngụy. không cần.” cô không chịu được xoay động thất lưng, lớn tiếng gọi tên của anh, mười ngón núp chặt bờ vai của anh, “Xin anh.”

Trọng Suất Ngụy dừng lại động tác, nhìn cô đã đỏ mặt hời hợt, rồi mới thô bạo hôn lên môi cô, ngón tay to dài không báo trước đâm thẳng vào hoa huyết đã ướt đầm.

“A! ! Anh. Anh. Vô lại.” Ngón tay anh khuấy đảo trong hoa huyết làm Cổ Tinh Nhã bật thốt ra câu mắng yêu.

“A. Vô lại sao?” Ngón tay càng nhanh ra vào trong hoa huyết cô.

Cảm nhận được từng cổ khoái cảm không ngừng dâng lên trong người cô, Cổ Tinh Nhã nắm chặt ga giường, thừa nhận dục vọng anh mang lại.

“Thế nào, Nhã nhi của anh, không chịu nổi sao, cầu anh đi!” Mồ hôi anh nhỏ từng giọt lên người cô. Anh cúi đầu cười, nhìn cô phỉm hồng mê muội.

“Ân. Xin. Anh dừng tay.”

“Kêu to lên.” Tay anh lại nhanh thêm.

“A a Xin anh. dừng tay.” Đành phải cầu xin. Cổ Tinh Nhã chỉ mong được giải thoát.

Nghe cô thút thít cầu xin, Trọng Suất Ngụ nhanh chóng nhảy xuống giường, cởi bỏ hết trói buộc. Vật nam tính dứng mãnh xông lên. Động thân một cái, nam căn to lớn tiến thẳng vào hoa huyết. Vách tường chật hẹp của cô lập tức bao chặt lấy dục vọng của anh làm anh không cách nào khống chế dục vọng của mình.

“A Ân” Của anh thật lớn, cứng rắn, cường thế ở trong hoa huyết của cô không ngừng ra vào. Mỗi lần anh đều đâm vào thật sâu làm khoái cảm đã rất lâu ngủ yên trong người cô trỗi dậy. Tiếng ngâm nga kiều mị không ngừng vang lên bên tai Trọng Suất Ngụ. Anh nhịn không được khoái cảm cô mang lại, mãnh liệt hôn lên người cô, để lại nhiều dấu vết khác lạ.

Anh xoay người cô lại, để cô ôm lấy đầu giường, anh mới từ phía sau nâng mông cô lên. một tiếng gầm nhẹ, nam căn to lớn đâm thẳng vào hoa huyết đã sưng đỏ của cô. Hai bàn tay không nhàn rỗi, ôm lấy hai ngọn núi tuyết trắng. Từ phía sau anh đâm thật mạnh vào cô, hai bàn tay cũng ra sức nhào lặn.

“A a”

Với tư thế này, mỗi lần anh ra vào đều là thật sâu, cũng làm hai người càng thân mật kết hợp.

Tay anh đi xuống thăm dò vào nơi hai người kết hợp, xoa nắn hạt châu mẫn cảm, làm khoái cảm của cô càng lớn hơn.

Cuối cùng anh đâm vào thật mạnh, thật sâu vào hoa huyết của cô. Hoa huyết không ngừng co bóp. Trong chỗ sâu nhất, anh phun ra dòng nhiệt lưu mãnh liệt đưa cô cùng anh lên thiên đường.

P/S: Do có nhầm lẫn nên bắt đầu từ chương này, nữ chính từ Quang Đăng Nhã đổi thành Cổ Tinh Nhã. Mong các bạn thông cảm....

Chương 2.2:

Cổ Tinh Nhã đi vào phòng làm việc. Gần đây trong đầu cô toàn những ý nghĩ không dứt bỏ được. cô lắc đầu thở dài.

Vừa vào phòng, điện thoại đã reo. cô nhìn lên đồng hồ, vừa đúng thời gian. đứng trước điện thoại cô do dự nhưng cuối cùng vẫn phải cầm lên.

“Alô , ”

“Em nghe rồi.” Tiếng cười của Trọng Suất Ngụ từ đầu dây bên kia truyền tới.

“Răng rắc!” một tiếng, bàn tay nắm chặt.

Cổ Tinh Nhã nghe điện thoại mà cảm thấy đau đầu. cô xoa xoa huyết thái dương ình chút thư thái.

“Có việc sao? ” không chờ đợi, cô vào thẳng vấn đề.

“Hi. không cần lãnh đạm vậy đâu. Em làm tổn thương lòng tự trọng của anh đấy.” Anh làm ra vẻ đáng thương mong cô mềm lòng.

“Vậy anh chết đi!” cô chính là lạnh lùng nói.

“Em thật nhẫn tâm!”

Là sao, mềm không thích cô lại thích cứng sao?

“Anh tưởng ngày đó, em ở dưới thân anh nhiệt tình như lửa” Anh cố ý dùng âm thanh khiêu khích, gợi cô nhớ lại đêm đó.

“Im miệng! Trọng tổng tài, bất quá đây chỉ là nhu cầu sinh lý là mà thôi!” cô ngắt lời anh, cố ý coi đêm đó chỉ là chuyện thường tình. “Huống chi, Trọng tổng tài hoa tâm, việc này cũng không tính là gì.”

một câu nói của cô làm anh ghen lời. Quá một hồi, anh mới nói được: “Tôi biết trước đây tôi thật hoa tâm, nhưng là.”

“Nhưng là gì thì cũng vậy mà thôi. Trọng tổng tài, anh sẽ không vì một bông hoa mà bỏ cả rừng hoa đi.” Cổ Tinh Nhã trào phúng nói tiếp: “Đối với anh mà nói lên giường không có nghĩa gì cả. Với tôi cũng vậy. Chỉ cần nhìn thuận mắt, tôi đều có thể lên giường được.”

“Em không cần cố ý làm xấu mình để ngăn cản tôi. Hơn nữa tôi tin em không phải loại người đó.”

Anh đau lòng phủ quyết.

Nghĩ đến hình ảnh cô ở dưới thân người đàn ông khác ngậm nga kiều mị, anh hận không thể đem cô nhốt lại cho riêng mình.

“Tôi đúng là như vậy.” Cố kích động anh, Cổ Tinh Nhã mặt không đổi sắc tiếp tục nói dối.

Đêm hôm đó thật sự rất tốt đẹp. Nhưng điều đó không biểu hiện cái gì.

cô không phủ nhận anh đã cho cô hạnh phúc, nhưng cô cũng không thể chấp nhận anh. Dời xa anh là điều tốt nhất.

“không, Nhã nhi, em nói dối tôi có đúng không?” Anh lo lắng muốn cô phủ nhận.

Chỉ tiếc đáp án lại không được như anh mong đợi.

“Tôi không lừa anh, cũng không cố ý lừa anh. Với tôi anh cũng như những người đàn ông khác mà thôi.”

“không, tôi là người đầu tiên của em mới đúng!” Anh gầm nhẹ.

“Trọng tổng tài, thật tình của anh giá trị bao nhiêu. Quy tắc tình một đêm không phải anh không biết. Bất quá chúng ta chỉ là tình một đêm, có thể nào còn có tình cảm với nhau? Nếu chỉ vì ngủ với nhau một đêm mà đòi hỏi sợi dây tình cảm, vậy thì Trọng tổng tài anh có không biết bao nhiêu sợi dây rồi! thật xin lỗi, tôi phải đi làm rồi. Xin chào!” không đợi anh nói thêm, cô trực tiếp tắt điện thoại.

Anh. sẽ không gọi lại chứ? cô xuất thần nhìn điện thoại, trong lòng không ngừng hỏi chính mình. cô làm vậy có đúng không ?

Mà thôi, cô và anh vốn không phải là hai người cùng một thế giới! Nếu đã không thể cùng nhau, tốt nhất nên sớm rời xa.

Nhưng là, lòng của cô thấy thật đau

Nhìn điện thoại trên tay, Trọng Suất Ngụy ngạc nhiên đứng thẳng, vẫn không cách nào chấp nhận được lời cô nói.

Trọng tổng tài, thật tình của anh giá trị bao nhiêu?

Quy tắc tình một đêm? Đây là sự thật. Là sự thật. Là sự thật.

Những lời cô nói vẫn không ngừng vang lên bên tai cô, giống như là muốn anh chết tâm, quên đi, coi như anh yêu nhầm người, dụng tâm không đúng nơi.

“Ha ha ha! Trọng Suất Ngụy. Trước kia là anh không cần phụ nữ, hiện tại lại vì một phụ nữ mà phiền lòng, mà cầu xin. Đây là quả báo sao?” Anh nổi điên vừa cười vừa nói: “Thiệt tình, chân tình của người đáng cho người ta, người ta lại khinh thường Ha ha.”

Trọng Suất Ngụy điên cuồng gạt tay lên bàn, đẩy tất cả đồ vật trên bàn xuống đất. Cả phòng làm việc đang ngăn nắp lập tức trở nên bừa bãi lộn xộn.

âm thanh đổ vỡ trong phòng làm việc không ngừng vang lên, làm mọi người bên ngoài sợ hãi không ngừng nhìn nhau.

Có người bạo dạn hé cửa nhìn vào. Nhưng vừa hé cửa đã bị chiếc gạt tàn thuốc lá bằng thủy tinh bay thẳng đến. Người nọ sợ hãi vội đóng cửa lại chạy mất.

“Trời ạ! Tổng tài đang rất giận dữ!”

“Hai mắt đỏ ngầu. đầu tóc rối bù..... Trông như quỷ ấy!”

“Chính là, chính là! Hơn nữa vừa trường tóc rối tung, rất giống kiến quỷ như!”

một đám người thảo luận xong liền quay lại với công việc mà không bị việc kia ảnh hưởng đến.

thật vất vả chờ đợi đến lúc tan tầm, mọi người ai cũng vội vã ra về. Rất sợ tổng tài nổi điên bỗng nhiên chạy ra khỏi phòng làm việc phát cuồng.

Chỉ có Liễu Thuần Đình vẫn nhàn nhã ngồi trong văn phòng, miệng tủm tỉm cười, rút điện thoại ra gọi.

không có chờ lâu lắm, đầu dây bên kia bắt máy.

“Tình Nhã sao? Mình nghĩ việc hợp tác không chắc thành công rồi!” Giọng cô đều đều không rõ ý.

“Thế nào rồi hả?” Bên đối tác chưa duyệt dự án sao? Cổ Tinh Nhã phân vân.

“Ha ha! Cậu không biết sao, sáng nay sau khi Trọng Suất Ngụy nghe xong điện thoại liền nổi điên, đập phá hết phòng làm việc. Theo tớ thấy cứ tình hình thế này, việc hợp tác không biết đến khi nào nha!”

không ngoài ý muốn, Liễu Thuần Đình nghe thấy tiếng bút rơi ở đầu dây bên kia.

“Anh ta. Bị sao vậy?” Cổ Tinh Nhã lo lắng hỏi.

“Ai biết! Anh ta luôn mồm kêu tại anh ta thật tình chưa đủ, không đáng giá mấy tiền vãn vãn. Tám phần là bị cô ả kia đá rồi! Đúng! Tối hôm nay cậu có rảnh không? Chúng ta đi ra ngoài uống một chén đi!”

“không.Buổi tối tớ có việc, để lần sau đi!” Tâm tình không yên, Cổ Tinh Nhã vội vàng từ chối.

“Nga, vậy sao? Vậy thì lần sau đi!” Tắt điện thoại, Liễu Thuần Đình khẽ cười.

P/S: Từ phần này mình đổi cách xưng hô của hai anh chị nhé.

Chương 2.3:

Đêm dài tĩnh mịch, trên đường người đi lại thưa thớt.

một bóng đen nhanh chóng tiến vào trụ sở tập đoàn NUS.

Bằng vào bản lĩnh Cổ Tinh Nhã nhanh chóng tránh được bảo vệ tuần tra, hướng thẳng phòng làm việc của tổng tài đi đến.

Ở ngoài cửa phòng, cô do dự hồi lâu chưa dám bước vào. cô tự an ủi mình: “Chỉ là xem chút thôi, không có gì cả.” nhẹ hít vào, cô khẽ hé cánh cửa, đưa mắt nhìn vào trong.

Cổ Tinh Nhã không khỏi giật mình.

Văn kiện vút đầy sàn nhà. Thủy tinh nát vụn. Rượu đổ lênh láng. Rèm cửa sổ cũng bị kéo xuống phân nửa. Cả căn phòng trông như bãi chiến trường.

Anh đâu? Anh ở đâu? không để ý tới những thứ bừa bãi dưới sàn nhà, Cổ Tinh Nhã lo lắng đi tìm anh. Cuối cùng cũng tìm thấy dưới bàn làm việc.

Hình ảnh anh lọt vào mắt cô khiến cô ngừng cả hô hấp.

“Ngụy.” cô lo lắng gọi anh.

Ngồi dựa vào dưới bàn làm việc, hình ảnh Trọng Suất Ngụy chỉ có thể dùng một chữ thắm để hình dung.

Đầu tóc rối tung, quần áo xốc xếch, mặt không huyết sắc, ánh mắt vô hồn.

“Ngụy, nhìn em đi.” Em là Nhã nhi đây! Cổ Tinh Nhã ôm lấy mặt anh để anh nhìn thẳng cô.

Lúc này, cô không còn tỉnh táo nữa, chỉ có sợ hãi, không có tức giận, trong lòng còn thấy đau đớn.

“Nhã nhi.Nhã nhi.” Anh không ý thức lắm bầm nói, ánh mắt không tiêu cự.“Nhã nhi.không. cô ấy sẽ không để ý đến tôi.”

“Em có! Em có! Ngụy, em ở đây!” Cổ Tinh Nhã vội vàng phủ nhận, nâng mặt anh lên để anh nhìn cô rõ hơn.

“không..... cô ấy sẽ không đến..... không quan tâm đến tôi. không quan tâm tôi có thực tâm hay không. không quan tâm tôi yêu cô ấy” Anh mệt mỏi nói.

Nghe anh nói, Cổ Tinh Nhã không khỏi ghen ngào, “không. Em muốn. Em muốn”

“cô không hiểu. cô ấy sẽ không muốn Vì sao, vì sao, vì sao cô ấy không tin tôi thật lòng yêu cô ấy. yêu từ lần đầu gặp mặt. Vì cái gì lại không tin tôi !” Hốc mắt anh phấp phồng, trên khuôn mặt hiện vẻ yếu ớt. Lúc đầu nói thì thào, cuối cùng là khàn rống lên.

Qua một hồi cuồng loạn, ánh mắt anh mới chậm rãi tìm về tiêu cự. Trọng Suất Ngụy một hồi thất thần, liền ôm lấy má cô, thấp thanh khóc nức nở.

“Em Em đến đây làm gì,” Anh chặt vật không nghĩ bị cô nhìn thấy. Cổ Tinh Nhã không nói, chỉ biết không ngừng khóc nức nở.

Nhìn cô khóc nức nở, anh cảm thấy thật đau lòng.

Đối với cô, anh không muốn cô phải rơi một giọt lệ chứ đừng nói để cô khóc nức nở như vậy.

“Ai, anh không muốn em nhìn thấy anh như vậy đâu!” Anh không khỏi thỏa mãn thở dài.

“Vì sao?” cô ghen ngào hỏi.

“Anh ;”

“không đáng. Em không đáng để anh phải như vậy đâu!” Khẽ đẩy anh ra, cô nhìn vào mắt anh nói.

“Vì sao?” Anh khó hiểu, bàn tay to lại lần nữa ôm chặt cô, không cho cô thoát khỏi cái ôm của anh.

“Đừng hỏi. Xin anh đừng hỏi.” Cổ Tinh Nhã lắc đầu, càng khóc lớn hơn.

“không, anh muốn hỏi, anh muốn biết.” Anh nắm hai vai cô, kiên trì muốn có đáp án, “Em yêu anh có phải hay không, nếu không, em sẽ không đến đây. Đúng không Nhã nhi!”

“không. không yêu. Em không yêu.” cô kịch liệt lắc đầu phản đối, “Người yêu là gánh nặng của em, nhất là người như em. Em yêu không nổi, không nghĩ có ai yêu mình, cũng không muốn yêu ai.”

Thấy cô kiên quyết phủ nhận, Trọng Suất Ngụy vừa có chút hy vọng lại bị dập tắt ngay tức thì. Anh thô lỗ đẩy cô ra.

“Em đi đi! đi vĩnh viễn! Tốt nhất đừng gặp lại anh nữa.” Anh đau đớn đẩy cô ra cửa rồi quay lưng để khỏi nhìn thấy cô rời đi.

Kết thúc, tất cả đều kết thúc. Anh nắm chặt hai tay, cắn răng chờ đợi thời khắc cô đi ra khỏi cánh cửa kia, ra khỏi cuộc đời anh.

Mãi không nghe thấy tiếng đóng cửa, anh hoang mang quay lại. Chỉ thấy cô vẫn đang đứng đó, khuôn mặt đầm lệ bình tĩnh nhìn anh.

Ánh mắt hai người giao nhau!

Hai người nhìn nhau thật lâu như tìm kiếm điều gì đó. Rồi bất chợt, cả hai cùng lao vào nhau. Trong vòng tay nhau họ tìm thấy yêu thương mà từ lâu chưa ai có được.

Trọng Suất Ngụy nâng mặt cô lên, ôn nhu hôn lên môi của cô.

Hai người lưỡi cùng lưỡi không ngừng trong miệng nhau giao quần.

Quần áo hai người nhanh chóng được cởi bỏ. Anh ôm đặt lên bàn làm việc thông thoáng. không cần nói gì, cúi xuống hôn cô.

“Gọi tên anh!” Tay anh không ngừng xoa nắn đôi nhũ hoa mềm mại.

“Ân. Ngụy. Ngụy.” Cổ Tinh Nhã không ngừng gọi anh.

không có báo trước, ngón tay anh lập tức thăm dò vào hoa huyết đã có phần ướm át của cô.

“Ngụy. Ngụy. Có thể rồi.”

Trọng Suất Ngụy rút tay ra. Nam căn cứng rắn đã để trước lối vào hoa huyết.

“Ngụy!” cô đáng thương gọi anh, thất lưng động dậy muốn anh đưa vào.

“Nhã nhi. Ngoan, hứa với anh Anh liền cho em” Anh thở gấp. Cố gắng đè nén dục hỏa đang thiêu đốt trong người.

“Cái gì. Hứa cái gì” cô chủ động nâng lên thất lưng cọ xát vào anh, chờ mong anh cho cô.

“Em không hứa anh sẽ không cho em.” Mặt anh đầy mồ hôi, chống lại sự hấp dẫn của cô đến phát điên.

“Em sẽ không rời khỏi anh A ——” cô miễn cưỡng hứa với anh xong, nam căn to lớn của anh đã vọt vào trong cô, làm cô thét chói tai.

“Nhã nhi. Hứa với anh không bỏ anh đi nữa”

Trọng Suất Ngụy càng cuồng dã đóng đưa, mỗi lần ra vào đều là chạm đến chỗ sâu nhất mẫn cảm. Anh muốn cô ở dưới thân anh mà điên cuồng thừa nhận.

“nói yêu anh!” Ánh mắt anh đỏ ngầu tràn đầy dục vọng, nhìn cô đang rên rỉ dưới thân anh.

“yêu anh A a.”

“yêu ai? Em nói xem, ân, ” Nhìn vào mắt cô, anh muốn cô biết là ai làm cô điên cuồng.

“Anh Trọng Suất Ngụy.”

Có được đáp án như mong muốn, anh lại càng thêm phần khích. Mỗi lần ra vào đều là dùng hết sức đâm vào tận cùng hoa huyết, chạm đến hoa tâm. Khiến cô luôn miệng cầu xin.

“A ——” đến cuối cùng cao trào, anh ở trong hoa huyết bắn ra dòng nhiệt lưu nóng hổi của mình. cô chìm đắm trong khoái cảm anh mang lại, khóe mắt rơi ra những giọt lệ vui sướng và hạnh phúc.

Cả đêm, phòng làm việc không ngừng vang ra âm thanh rên rỉ và những tiếng gầm nhẹ. Xuân ý dạt dào, làm người ta đỏ mặt.

3. Chương 3

Chương 3.1:

Cổ Tinh Nhã tỉnh dậy dụi dụi hai mắt, cảm thấy toàn thân mệt mỏi cứng đờ không cử động được. Tối hôm qua, bọn họ làm từ phòng làm việc rồi sang đến phòng nghỉ ngay bên cạnh. Cả đêm miệt mài.

Di động đổ chuông báo thức. Mở mắt ra điều đầu tiên đập vào mắt Cổ Tinh Nhã là một lồng ngực quen thuộc. Thất lưng bị anh bá đạo ôm chặt. Chân anh vòng qua kẹp chặt lấy chân cô làm cô không cách nào cử động được.

Ngẩng đầu nhìn anh. Anh vẫn đang ngủ, trên môi luôn nở nụ cười thỏa mãn.

A! Anh này, trông như đứa trẻ vậy! Nhìn anh cô cũng cười theo. Đột nhiên, anh mở mắt.

“Sớm!” cô cười rồi nhẹ nhàng hôn anh một cái.

“không đủ!” Bất mãn với nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, Trọng Xuất Ngụy ôm lấy má cô, dùng cách thức quen thuộc hôn cô. Cho đến khi hai người đều hít thở không thông mới buông cô ra.

Trọng Suất Ngụy ý cười đầy mắt, ôm người con gái mềm mại trong tay thật lâu. Sáng sớm có cô ở bên làm anh thấy thật hạnh phúc, không muốn rời đi. Trước đây anh không như vậy. Nhưng đối với cô lại hoàn toàn ngược lại.

Anh không ngờ rằng có ngày anh lại có ý nghĩ muốn độc chiếm một cô gái đến vậy. Lúc mới bắt đầu anh chỉ nghĩ muốn nói chuyện với cô mà thôi. không nghĩ quan hệ lại đi quá xa như vậy. Đến nỗi hiện giờ anh chỉ muốn cô là của anh mãi mãi.

Với anh, cô thật đặc biệt, thật tốt. Dù cô có thể nào anh cũng chỉ yêu chiều mỗi cô mà thôi. Nghĩ đến đây, bất giác anh nở nụ cười hạnh phúc.

“Thế nào, thế nào anh lại cười vui vẻ vậy?” Cổ Tinh Nhã ôn nhu hỏi.

“không có, chỉ là đột nhiên anh cảm thấy rất hạnh phúc, ha ha.” nói xong, anh lại không ngừng ngáy ngô cười .

“Tốt lắm, biết làm nũng rồi!”

cô kéo bàn tay anh đang ôm chặt thắt lưng mình, ý đồ muốn đứng dậy. Chỉ là vừa mới đứng lên lại lập tức ngã xuống.

“Sao, thế nào? ” Vội vội vàng vàng nhảy xuống giường, anh lo lắng hỏi.

“Đều là tại anh..... !” Cổ Tinh Nhã hai má ửng hồng giận dữ nói.

Ngẩn ra một hồi anh mới ý thức được cô đang nói gì. Khóe miệng khẽ nhếch lên cười tà nhìn cô.

“Xem ra Nhã nhi của anh, tối hôm qua thật sự là mệt rồi! Ân?” đang nói, anh tà ác ghé vào tai cô thổi khí. Khiến cho cô một trận tê rừng mình.

“Anh lui ra. Em muốn đi tắm!” Hai tay nhỏ bé của cô cố đẩy anh ra.

“Ây! Anh lui ra liệu em có đi được vào phòng tắm không nhỉ? ” Anh cười gian trá làm cô tức điên.

“không cần anh lo!”

“Nhưng anh rất muốn lo cho Tiểu Tinh nhi của anh!”

Anh vô lại đáp. Vòng tay ôm cô lên đưa vào phòng tắm, mặc cho cô phản đối. Bỏ cô đứng xuống anh vẫn không đi làm Cổ Tinh Nhã lại lần nữa tức giận.

“đi ra ngoài!” cô chỉ tay ra cửa muốn anh đi ra.

“Em cứ mặc anh, anh hầu hạ em!” Trọng Suất Ngụy vô lại nói, chính là không chịu đi.

Trùng mắt nhìn anh, Cổ Tinh Nhã đành phải rửa mặt chải đầu, mặc kệ anh đứng bên cạnh.

Ây da! Tiểu Tinh nhi tức giận rồi ! Nhìn cô đánh răng chải đầu làm hai ngọn tuyết phong đứng đưa trước mắt anh, nơi nào đó liên rục rịch góc đầu dậy. Bàn tay to thừa dịp cô bận rộn liền chụp lấy tuyết phong sở nắn.

“Trọng Suất Ngụy, anh làm gì đó, bỏ tay ra.” Cổ Tinh Nhã vội bước lùi tránh.

“không a! Anh có làm gì đâu.” Anh giả ngốc.

“Vậy tay anh đang để đâu đó?” Miễn cưỡng lui từng bước, cô cẩn thận hỏi.

“Ha ha! Tại anh muốn em mà thôi.” Trọng Suất Ngụy lưu manh cười.

“không cần, đem qua làm nhiều lần rồi mà.” Lưng cô chạm tường.

“Có thể thấy không đủ, em vẫn xuống giường được mà. Đúng không Nhã nhi của anh!” Anh bước một bước ép cô vào tường.

“Em... ngô.”

Anh bá đạo cúi xuống hôn cô. Hai tay bắt đầu vuốt ve kích thích.....

“Chúng ta tiếp tục nhé!”

Qua một hồi, trong phòng tắm vang ra những tiếng rên rỉ yếu ớt và những tiếng gầm đầy sung mãn.

Ba ngày liên tiếp, Cổ Tinh Nhã không có đi làm mà Trọng Suất Ngự cũng không bước ra khỏi cửa phòng làm việc. Tất cả mọi việc đều do Liễu Thuần Đình sắp xếp. Ai cũng tưởng Tổng tài vẫn đang nổi giận nên không ai dám đến gần.

Ngẩng đầu nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, Liễu Thuần Đình cười cười.

Mùa xuân, thật sự đến rồi!

Đứng ở trước nhà Cổ Tinh Nhã, Trọng Suất Ngự trong lòng vừa mừng vừa lo.

Mừng vì, cô đã chấp nhận anh.

Lo vì, cô có hai con, không biết chúng có thích anh không nữa.

Dù sao, anh vẫn rất ích kỷ .

Mà anh tự nhận là người đàn ông bình thường nên cũng có khúc mắc như người bình thường.

Khi anh còn đứng ngoài dự thì bên trong, qua camera theo dõi, ba cô gái đang tranh luận. “Này, cậu xem anh ta muốn đứng bên ngoài bao lâu nữa vậy?” Sở Thiển nằm nghiêng trên ghế da thoải mái hỏi.

“Đại khái phải một lúc nữa đi!” Đẩy đẩy kính mắt, Liễu Thuần Đình nói.

không có được đáp án, Sở Thiển chuyển qua Cổ Tinh Nhã: “Tinh Nhã, theo cậu thì mất bao lâu?”

“Đừng để ý đến anh ấy. Đứng chán anh ấy sẽ vào thôi.”

“Nhưng là.” Bẹt bẹt miệng, Sở Thiển một bộ ủy khuất .

“Mẹ, chú ấy chính là cha con sao?” không đợi Sở Thiển lên tiếng, cậu bé ngồi bên cạnh không nhẫn nại được nữa liền hỏi.

“Mẹ, cha muốn đứng bên ngoài bao lâu nữa?” Cậu bé còn lại cũng lên tiếng.

“Tinh Nhã, tớ đói sắp chết rồi !”

“Mẹ, cha”

“Tinh Nhã”

Thở dài, Cổ Tinh Nhã cuối cùng cũng không chịu được đành phải bỏ tờ báo đang đọc dở xuống đứng dậy.

“Ai! Tiểu động vật thật là khó hầu hạ!” Liễu Thuần Đình nói vu vơ.

Cổ Tinh Nhã hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Liễu Thuần Đình không để ý tới ánh mắt cảnh cáo kia, ánh mắt đùa cợt đắc ý .

“Dì Sở, mẹ có con nuôi động vật sao?” Hai cậu bé khó hiểu hỏi .

“TinhNhã có nuôi sủng vật sao, thế nào mình lại không biết nhỉ? Thuần Đình, cậu có biết sao?” Tâm tư khó giải, Sở Thiển mang khuôn mặt nghi vấn.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của ba người, Liễu Thuần Đình rốt cuộc nhin không được ôm bụng cười cười to.

Cổ Tinh Nhã đi ra mở cửa. Trọng Suất Ngự ngệt mặt nhìn cô.

“Anh vào đi!”

“Ân, nha!” Anh hơi giật mình vội trả lời. Vô ý thức theo cô vào nhà.

Vừa vào đến cửa, hình ảnh đầu tiên anh nhìn thấy là hai cậu bé trắng trẻo đáng yêu. Nhưng là.Bọn chúng nhìn rất quen.

Cổ Tinh Nhã ngồi xuống sofa cũng kéo Trọng Suất Ngự ngồi theo.

“Hai con chào cha đi!” cô nhìn hai con nói.

Được mẹ đồng ý, hai anh em liền hướng Trọng Suất Ngụ đồng thanh chào.

“Cha !”

Trọng Suất Ngụ khó hiểu nhìn bọn chúng. Đột nhiên anh giật mình ngồi ngậy tại chỗ. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng.....

“Nhã nhi, chúng, bọn chúng.” không dám khẳng định, chỉ biết quay sang Cổ Tinh Nhã chờ mong đáp án.

“Bọn chúng là con anh.” cô bình tĩnh lên tiếng.

“Con anh?” Anh nghi ngờ hỏi lại.

“Hơn nữa là con ruột!” cô sợ anh không đủ rõ ràng, bổ sung thêm một câu.

“Ruột ? !” Anh kinh ngạc hét lên.

Con của cô là con của anh, hơn nữa lại là con ruột .

Đầu óc trống rỗng, Trọng Suất Ngụ trong mắt chỉ nhìn thấy hai cậu bé giống nhau như đúc đang nhìn anh mỉm cười.

cô thể nhưng vì anh sinh ra hai đứa nhỏ, vì anh.

Hai cô gái đứng bên xem kịch vui thảo luận tại chỗ.

“Cậu cảm thấy anh ta ngạc nhiên được bao lâu?” Sở Thiển hưng phấn hỏi.

“Mình cược khoảng một giờ, 200 tệ.” Liễu Thuần Đình khôn khéo nhìn biểu hiện của Trọng Suất Ngụ đặt cược.

“Tớ đặt 100 tệ, chỉ vài phút thôi.” Sở Thiển cười cười cũng vội vàng đặt cược.

“Chỉ cần một giây!” Cổ Tinh Nhã không chịu nhân nhượng cũng đặt cược.

Cổ Tinh Nhã vượt nhẹ lên cổ Trọng Suất Ngụ, rồi nói nhẹ bào tai anh: “Anh không tỉnh lại em đi à!”

cô vừa nói xong, Trọng Suất Ngụ tỉnh liền, vội ôm lấy cô sợ cô chạy mất như lần trước.

Cổ Tinh Nhã cười cười đưa tay về phía hai người bạn. Sở Thiển nhìn vẻ mặt đặc ý của cô, không tình nguyện rút tiền ra. Liễu Thuần Đình nhún vai cũng lập tức rút tiền đặt vào tay cô.

Cổ Tinh Nhã vung vẩy mấy tờ tiền trong tay, vẻ mặt đặc ý cười nhạo các cô.

“Có ai có thể giải thích một chút chuyện này là sao không ?” Trọng Suất Ngụ trầm thấp lên tiếng báo hiệu giông bão sắp đến.

“A! Đây Tinh Nhã, Tinh Nhã sẽ giải thích.” Sở Thiển lo lắng nói.

“Mẹ biết.” Hai cậu bé cũng đồng thanh.

“Hỏi cậu ấy.” Liễu Thuần Đình liếc về phía Cổ Tinh Nhã ra vẻ không quan tâm.

Nhất thời mọi người đều chĩa mũi dùi về phía Cổ Tinh Nhã làm cô giật mình.

“Ân. Đây, để em. em giải thích.” Giải thích phải đợi một chút, 36 kế chuồn là thượng sách.

“Tốt. Anh chờ em giải thích.” Anh âm lãnh cười. Vươn tay liền bắt được ai đó đang muốn chạy.

“A —— Bỏ em xuống!” Cổ Tinh Nhã không ngừng dấm lưng anh, hai chân thì đạp lung tung. Vừa dấm, vừa đá, vừa kêu.

“Phòng cô ấy ở đâu?” Trọng Suất Ngụ lạnh lùng hỏi. Mọi người cùng một động tác chỉ về phía cầu thang.

“Phòng đầu tiên tầng hai.” Liễu Thuần Đình nhanh miệng bổ sung.

Xem ra cô có nhiều bạn tốt nhỉ! Đưa bạn tốt vào miệng cọp.

“Cám ơn.” Anh tỏ ra rất có thành ý rồi bế cô đi thẳng lên tầng.

Cổ Tinh Nhã khuất sau cầu thang rồi mà mọi người vẫn còn nghe tiếng cô kêu la. Mọi người chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho cô một giây. Sau đó liền đi thẳng đến bàn ăn dùng bữa không chút hổ thẹn.

Chương 3.2 (18+)

Cửa phòng vừa mở, Trọng Suất Ngụy không chút thương hoa tiếc ngọc ném cô xuống giường. Mặc kệ cô có đau hay không, anh đứng yên bên giường, vẻ mặt âm trầm chờ cô giải thích.

“Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?” Anh nhìn cô, nhin xuống ý muốn giết người.

Cổ Tinh Nhã lấy hai tay bịt lỗ tai, lầm rầm oán giận, “Tại sao tiếng lớn vậy? Em không bị điếc mà.”

“Em nói lại!” Anh đã hết chịu đựng lại hét lên với cô.

Nhìn xuống! Nhất định phải nhìn xuống! Bằng không, anh nhất định vì cô mà gây ra tội sát nhân mất.

Trọng Suất Ngụy không ngừng tự trấn an, để tránh động thủ bóp chết cô.

“Anh làm gì mà quát to thế hả ?” cô lại không sợ chết tiếp tục nói.

Nghe cô nói, Trọng Suất Ngụy tức hết chịu nổi.

“Cổ Tinh Nhã. Em phải trả giá về chuyện này!”

Anh xoa tay hướng cô tới gần, bắt lấy cô đang muốn chạy đặt nằm sấp trên đùi mình. Rồi đánh mạnh lên mông cô.

“Trọng Suất Ngụy, anh dám đánh em?” cô liếc mình vùng vẫy, thật vất vả mới thoát khỏi anh, đau đến phát khóc.

Nhìn cô khóc, lửa giận trong lòng Trọng Suất Ngụy cũng lập tức bị dập tắt. Anh vội vàng ôm cô vào lòng an ủi.

“Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét.” Cổ Tinh Nhã kháng cự, hai tay không ngừng đấm lên người anh.

“Là tại anh, tại anh. Anh đáng ghét rồi !” Anh không ngừng nịnh nọt cô.

thật vất vả an ủi cô, cuối cùng vẫn nhớ đến việc kia: “Em có thể giải thích cho anh được không?”

“Àn. Giải thích gì?” Vừa nói cô vừa pha trò.

“Nhã nhi!” Lời nói ôn nhu xen lẫn uy hiếp.

“Em nói là được mà!” cô chu miệng, tỏ vẻ không tự nguyện.

Cổ Tinh Nhã kể lại chuyện tám năm trước làm sao gặp anh dẫn đến chuyện tình một đêm rồi chia tay. Sau đó cô mang thai, sợ anh biết chuyện, đoạt mất con nên mới không nói gì.

Nghe cô kể chuyện, Trọng Suất Ngụy không khỏi đau lòng. Nghĩ đến bao năm cô vất vả lại càng thương cô.

“Vì sao không đến tìm anh?” Anh đau lòng hỏi.

Cảm giác anh căng thẳng, cô không khỏi ở trong lòng thở dài.

Anh thật tâm thích cô sao? “Con là do em sinh, không quan hệ đến anh. Hơn nữa em đủ sức nuôi con, không cần đến anh.”

“Nhưng là.” Anh vẫn muốn níu kéo chút gì đó.

“Hu! không nghe, em không nghe. Từ trước đến nay em vẫn một mình cho đến khi gặp anh. Mặc dù chỉ là tình một đêm nhưng đối với em đó là kỷ ức tốt đẹp nhất. Hơn nữa em còn có hai con là nguồn an ủi lớn nhất rồi. Anh hiểu không?”

“Ân, anh biết.” Chính vì đã hiểu, mới càng thương cô hơn.

Anh không biết yêu một người phải yêu bao nhiêu. Nhưng đối với cô mỗi một giây một phút đều không ngừng tăng lên.

không cách nào thể hiện tình cảm, anh chỉ biết ôm chặt lấy cô để biểu đạt tình cảm trong lòng mình. Cổ Tinh Nhã nằm trong lòng anh mỉm cười hạnh phúc.

một người đàn ông có thể có nhiều cô gái bởi vì chưa có ai làm cho người đàn ông đó hết lòng yêu thương. một cô gái, có thể vì người mình yêu dù phải khổ sở thế nào cũng đáng. Mà anh và cô, vào thời khắc gặp nhau kia đã thuộc về nhau rồi.

Cổ Tinh Nhã ngẩng đầu lên nhìn anh nở nụ cười. cô hôn lên mắt anh, hôn lên môi anh.....

cô hôn dần xuống người anh. Hai tay lần cởi từng chiếc cúc áo, nhóm lên ngọn lửa dục vọng trong người anh.

Bàn tay vuốt ve, đi dần xuống dưới, kéo khóa quần của anh xuống. Sờ thấy vật nam tính của anh đang dần cứng lên, cô mỉm cười cầm lấy vuốt ve khiêu khích. Quả nhiên anh vì hưng phấn mà rên lên một tiếng thỏa mãn.

Cổ Tinh Nhã rời khỏi người anh, đứng ở cạnh giường. cô mị hoặc nhìn anh cười cười rồi mới thông thả cởi áo ngoài cùng áo lót làm lộ ra hai ngọn tuyết trắng. Tiếp theo, cô lớn mật cởi tiếp chiếc váy hoa.

“Nhã nhi.” Trọng Suất Ngự bước đến muốn ôm cô lại bị cô đẩy ra.

Nhìn mắt anh đỏ ngầu tràn đầy dục vọng, cô cười càng kiều mị. Xoay người một cái chiếc váy hoa liền rơi xuống đất.

Nhìn cô tra tấn dục vọng của mình, anh không kìm nén nổi lửa tình đang thiêu đốt trong người.....

“Nhã nhi. Cho anh đi” giọng nói Trọng Suất Ngự tràn đầy ham muốn, bàn tay không kiên nhẫn cởi nốt chiếc quần lót còn lại trên người cô.

Cổ Tinh Nhã đẩy anh ngã ngửa ra giường rồi tự mình ngồi lên người anh. Hoa huyết cọ xát nam căn cứng rắn, môi kề môi cùng nhau rên rỉ thở gấp.

Rốt cuộc anh không cách nào nhẫn nại được nữa, động thân một cái xâm nhập vào hoa huyết của cô. Ở nơi hai người ái ân không có một chút kẽ hở.

Anh trở mình đem vị trí hai người hoán đổi, dục vọng ngập sâu trong hoa huyết. Anh liền mạnh mẽ ra vào.

“A a ——” Cổ Tinh Nhã cắm sâu mười ngón tay vào vai anh.

Anh mãnh liệt ra vào. Mỗi lần đều làm cô hét lên đầy thỏa mãn. Hai ngọn tuyết phong cũng không ngừng lay động làm anh càng mụ mị hơn. Con người đen càng thêm âm trầm. Anh cúi người, há miệng ngậm lấy vú cô ra sức mút cắn. Kích thích khoái cảm của cô tăng cao.

“Ân. Ngự. Quá kích thích rồi. A !” Khoái cảm không ngừng tấn công cô, tiểu huyết cũng không ngừng co bóp.

Hai người điên cuồng ái ân. Mỗi lần anh đâm vào rút ra lại kéo theo rất nhiều nước mật làm ướt hết ga giường. Cả gian phòng tràn ngập hương vị hoan ái.

Anh đột nhiên kéo cao hai chân cô đặt lên vai anh. Anh giữ chặt lấy cô rồi lại ra sức đâm vào. Cổ Tinh Nhã kìm lòng không đậu ngâm nga.

Tay anh lần tìm được tiểu hạch mẫn cảm, không ngừng đùa bỡn.

“Ân! !” cô điên cuồng chìm trong khoái hoạt anh mang đến.

một hồi hoan ái, thân thể cô vì không chịu nổi sự cuồng dã của anh đã không bắt đầu nhũn ra, xụi lơ xuống.

“Nhã nhi, chưa xong đâu! Anh còn muốn nữa!” Anh nắm lấy hai mông cô thật chặt lại tiếp tục vào ra.

“A. không cần. Ngự, không cần.” cô sợ hãi kêu lên.

Anh vẫn tiếp tục hoạt động, hai tay kéo cô lại gần, hôn lên môi không cho cô phản đối nữa.

Phút chốc, một trận tê dại lan khắp người. Anh hét lên một tiếng, bắn ra dòng nhiệt nóng bỏng trong tận cùng hoa huyết của cô. Cao trào đến, hai người nhìn nhau cùng mỉm cười!

4. Chương 4

Chương 4.1:

edit: Mẹ Mìn

Cả đêm triền miên quần quýt. Sáng sớm, sau khi đánh răng rửa mặt xong, hai người cuối cùng cũng rời khỏi phòng ngủ.

đi thẳng đến bàn ăn, Trọng Suất Ngụy ôm lấy Cổ Tinh Nhã cả người mềm nhũn sau một đêm ân ái. Mặc kệ những ánh nhìn mập mờ đang xăm soi mình, hai người bình tĩnh ngồi xuống bàn ăn.

Liếc mắt nhìn Cổ Tinh Nhã một cái sau đó mới quay sang nhìn hai cậu bé trước mặt ý đồ muốn tạo ấn tượng tốt với chúng.

“Cái.”

Anh vừa mở miệng, mọi người trên bàn ăn trừ Cổ Tinh Nhã đều ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Àn. Từ hôm nay ba là chồng của mẹ và là ba của các con.” Anh nói một lèo xong mới nhìn thấy mọi người đều trở mắt nhìn anh không nói được lời nào.

Đáng chết! Anh vừa nói gì vậy. Xấu hổ quá đi.

“Anh nghĩ. Tuyên bố quyền sở hữu à?” Sở Thiển ngây ngốc nói một câu phá tan không khí trên bàn ăn.

“Ách. Đây. Tôi.” Trọng Suất Ngụy ngơ ngác không nói được.

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của anh, Cổ Tinh Nhã vỗ lưng anh an ủi: “Tốt lắm, đừng trêu anh ấy. Anh ấy đã đủ khấn trương rồi!” cô nhin không được cũng cười trộm như những người khác.

“Cha , chúng con không có cười nha! thật sự!” Hai cậu bé cùng giơ tay phát biểu nhưng vẫn không nhin được cười.

“không sao, muốn cười thì cứ cười đi! Cha không thêm để ý.” Mặt anh tràn đầy ủy khuất cứ như bị hai con bắt nạt không bằng.

“Ôi chào! không thể tưởng tượng được Trọng tổng tài bình thường uy phong lại có lúc phải chịu ủy khuất thế này. thật là thú vị.”

Liễu Thuần Đình không thay đổi bản tính, một câu nói làm Trọng Suất Ngụy đỏ mặt. Khó có được cơ hội trêu chọc tổng tài, cô mà bỏ qua là có lỗi với bản thân mình rồi!

“Thuần Đình, cậu lại trêu chọc anh ấy rồi!” Cổ Tinh Nhã lên tiếng bảo vệ anh.

“Ấy! Có người đau lòng kìa!” Sở Thiển cười trêu.

“Hừ!” không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhưng bàn tay nắm chặt đã nói rõ hết rồi.

“Tốt lắm! Mau ăn sáng đi. Đây đều do tiểu Thanh tiểu Ngụy dậy sớm làm đó!” Sở Thiển chuyển đề tài làm thay đổi không khí.

“thật sao?” Trọng Suất Ngụy kích động nhìn một bàn ăn kiểu dáng Âu Tây.

Có nước chanh tươi cùng cafe, còn có bánh mì nướng và trứng ốp lếp không khỏi làm anh ngạc nhiên.

“Đương nhiên!” Sở Thiển trả lời chắc như đinh đóng cột.

“Các con giống anh, rất thích ăn bánh mỳ với trứng và còn rất kén ăn nữa. Nên việc chúng biết làm không có gì ngạc nhiên cả.” Cổ Tinh Nhã nhìn anh giải thích.

“Là sao?” Anh nhìn hai cậu bé không hiểu.

“Tinh Nhã, sao lại giống anh ấy?” Sở Thiển cũng không hiểu hỏi lại.

“Bởi vì Trọng tổng tài rất kén ăn. Nghe nói đầu bếp nhà anh ấy đều là đầu bếp của khách sạn năm sao đấy!” Uống một ngụm nước ép hoa quả xong, Liễu Thuần Đình thay Cổ Tinh Nhã giải thích.

“Vậy sao?” Sở Thiển khoa trương lớn miệng.

“Tôi đây rõ ràng là người đến ăn tiệc, mới không cần dùng khoa trương đến như vậy.” Sở Thiển suy nghĩ nhanh, thậm chí có thể nghĩ rằng hành lý cũng đã chuyển đến đây.

“Cậu lo sắp xếp lại bàn của mình rồi hãy nói!” Cổ Tinh Nhã ra dáng phân chia công việc cũng không làm việc thừa.

“A! Khi nào mới hết họa đây chứ!” cô thảm kêu .

Muốn đến chỗ cô ăn đồ ngon, không dễ đâu.

“Đừng, đừng như vậy mà! Chúng ta là bạn tốt đó nha!” Sở Thiển không chịu cố ý vẫn hồi chút hy vọng.

“Ha ha! Đừng tưởng!” Cổ Tinh Nhã đứng dậy cho cô một câu, làm cô đang trên thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

“Cố lên đi!” Liễu Thuần Đình lau miệng, dù sao mặc kệ chuyện của cô.

“Các người.”

thật sự là chơi nhảm bạn tốt mà. một đám một đá, Sở Thiển không khỏi ai oán.

Người khác tánh mạng là cả đồng tiền, tánh mạng cô không đáng một xu

“Mẹ, cha nói hôm nay muốn ở lại!” Tiểu cậu bé vẻ mặt hưng phấn.

“Tôi mẹ không về ăn cơm nhé. Mẹ có hẹn rồi.” Mặc dù cảm thấy đáng tiếc, nhưng hôm nay cô có hẹn từ trước, không thể tùy tiện sửa đổi. Dù sao, đối phương cũng là người bạn rạn!

“Vì sao? Sao không để lần khác?” Trong suốt Ngụy nhú mảy mòi.

“không được, đã hẹn trước rồi.” Mặc kệ thái độ của anh, cô nói.

“Được rồi! Vậy người em hẹn là đàn ông hay đàn bà?” Anh hỏi vẻ khó chịu.

“Đàn ông.” cô vừa nói vừa đưa tay bịt tai.

“Cái gì? Anh không đồng ý?” Đúng như cô đoán, anh hét to bá đạo không muốn cô đi. Về mặt cứ như cô dám bước ra khỏi cửa anh sẽ lập tức ăn thịt cô vậy.

“Ai thèm để ý anh!” không để ý tới vẻ mặt tức giận của anh, Cổ Tinh Nhã vẫn quyết định.

“Người đó là ai?” Anh chất vấn.

Tốt! Đối phương dám có ý với cô, chờ xem anh sẽ làm gì hấn. Anh âm thầm tính toán.

“Tổng tài tập đoàn Húc Quang, Phong Ấn Đường.” Cổ Tinh Nhã không muốn anh khó chịu liền trả lời luôn. Sau đó nhàn nhã ngồi xuống sofa đọc báo.

“Là việc công sao?” Về mặt anh vẫn không thay đổi.

Nếu công việc, anh biết Nhã nhi của anh sẽ không.

“không, là việc tư.”

Tất cả mọi người thở dốc vì kinh ngạc. không thể tin được cô không thêm giầu anh. Anh thật sự tức giận rồi. Về mặt giận dữ, hai bàn tay nắm chặt. Nhìn anh như muốn giết người vậy. Bên ngoài phòng ánh nắng chói trang nóng nực, bên trong phòng không khí lạnh băng như bắc cực ngàn năm.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy sát khí đang không ngừng phát ra trên người Trọng Suất Ngự, nhưng thủ phạm làm anh phát hỏa lại vẫn ung dung ngồi đọc báo như không có chuyện gì xảy ra.

“Em” đang muốn phát hỏa nhưng Trọng Suất Ngự nhìn thấy Cổ Tinh Nhã vẫn không thêm để tâm dành nuốt giận trở lại.

“Nếu anh quan tâm như vậy, vậy thì cùng nhau đi đi. Dù sao chuyện chúng em gặp mặt cũng liên quan đến anh mà.” cô vẫn không dời mắt khỏi tờ báo, đứng đĩnh nói ra đề nghị của mình khiến anh giật mình.

“Cái gì, cái gì, ” Trọng Suất Ngự không tin vào điều mình vừa nghe thấy.

cô nói muốn anh cùng đi là sao? không hiểu được

Là kẻ quấy rối Nhã nhi không chịu đi nên muốn anh ra mặt hay sao?

không được, nhất định là đúng vậy rồi! Anh ra kết luận.

Nhìn anh lúc kinh ngạc, lúc nghi hoặc, rồi lại âm thầm tính toán làm mọi người không khỏi kinh ngạc.

“Oa! Dì Sở, dì xem cha bị mẹ làm cho ghen kìa!” Tiểu Ngự kinh ngạc nói.

“Ghen, ha ha! Tiểu Ngự, con dùng từ rất tốt!” Sở Thiển không có sửa cách dùng từ của cậu bé, ngược lại ôm bụng cười không ngừng.

“Tiểu Ngự, sao con có thể nói cha con” Liễu Thuần Đình nhin cười, đang muốn sửa cho cậu bé lại bị tiểu Thanh cho thêm một câu.

“Con biết, dì Liễu, là cha sợ mẹ đúng không?” Tiểu Thanh nở to mắt chờ đợi được khen.

Vừa nghe xong, Liễu Thuần Đình không nhin được cười nữa. cô cùng Sở Thiển cười lăn lộn đến nửa ngày không nói được gì.

“Ngự, tỉnh tỉnh, anh mới nghe con nói đã sợ rồi hả?” Nhìn hai cô bạn cười điên cuồng, Cổ Tinh Nhã cũng phải lên tiếng.

“A! Có sao?” Đưa tay sờ sờ khuôn mặt bóng loáng, Trọng Suất Ngự hoàn toàn không phản ứng lại.

thật là! Người ngoài mà nghe cô nói tưởng cô nói đùa. Trọng tổng tài quyết đoán lạnh lùng nổi danh trên thương trường, thế nhưng ở nhà lại là đối tượng bị con và thuộc hạ trêu đùa mà không có phản ứng.

Ai! Sao anh ở trước mặt cô vẫn là người vụng về vậy? Đương nhiên ngoại trừ ở trên giường, dù sao anh cũng được xem là cao thủ.

Cổ Tinh Nhã ôm lấy mặt anh lắc lắc rồi nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

“Anh tỉnh lại chưa!” cô vừa hôn vừa gọi anh.

“Tỉnh rồi.” trên môi non mềm cảm xúc, làm anh nhất thời tỉnh lại, hôn sâu hơn.

Hai người môi lưỡi dây dưa càng lúc càng kịch liệt, hoàn toàn quên mất bên cạnh còn có người. Anh không để ý, bàn tay to thậm chí không ngừng tìm kiếm.

“Khụ khụ! Cái. Tổng tài, chúng tôi đưa bọn trẻ đi dạo, buổi tối sẽ về!” Liễu Thuần đình sớm bịt mắt hai cậu bé, rồi mới ra hiệu cho Sở Thiển.

Oa a, nếu bọn trẻ nhìn thấy thì sao bây giờ. Hai người này chuyện chăn gối sao lại nhiệt tình thế chứ. Mới vừa xuống giường, hiện tại nhin không được lại muốn quay về giường rồi sao?

“Ân! Ví tiền đây.” Trọng Suất Ngự móc ví trong túi quần đưa ra, ý chỉ muốn các cô mau đi đi, về muộn cũng không sao hết.

Thông minh như Liễu Thuần Đình sao lại không hiểu ý anh cơ chứ. cô cầm túi sách của mình cùng ví tiền đi ra cửa. đi Shopping thôi!

Chương 4.2 (18+)

Hai người ở lại phòng khách, tình cảm bốc cháy dữ dội quên cả thở.

“không cần, mới là buổi sáng.” Đẩy anh ra, Cổ Tinh Nhã xấu hổ cự tuyệt.

Cả mặt cô hồng rực lên, đôi môi vừa trải qua ma sát mãnh liệt cũng căng mọng yêu kiều. Quần áo cô đã sớm bị anh làm cho xốc xếch, vài sợi tóc xõa ra tản mát trên mặt. Trọng Suất Ngự nhìn cô đầy mờ mịt nên thực tế không nghe thấy cô nói gì.

không để ý tới tay cô đang cố đẩy anh ra xa, anh cứng rắn phủ lên người cô, bàn tay nhanh chóng luồn vào trong váy kéo tụt quần lót của cô xuống tận mắt cá chân.

“thật sự không cần.” cô vừa thở hổn hển vừa cự tuyệt.

“Được rồi!” Anh liền ngồi lên nhưng vẫn không ra khỏi người cô.

Nhìn thấy anh quyết định bỏ cuộc, Cổ Tinh Nhã nhẹ thở ra.

“Kia.” Bất quá anh vẫn muốn có lợi tức.

Cổ Tinh Nhã nhìn thấy anh có phần nín nhịn khó chịu, trong lòng cảm thấy không yên.

“Cho anh chạm vào em là tốt rồi. thật sự.” Nhưng nếu có hành động ngoài ý muốn ông chịu trách nhiệm rồi. Trọng Suất Ngự hĩ đen tối.

“Được rồi.” cô do dự gật đầu. Nhìn anh nín nhịn đến phát đau cô liền đồng ý: “Bất quá chỉ có thể chạm vào nha!” cô lo lắng lại lần nữa nhắc nhở.

“Ân!” Mới là lạ!

Được cô đồng ý, tay anh liền nhanh chóng dịch chuyển trên người cô, đi dần xuống dưới, tiến vào trong đùi cô vuốt ve. Hơn nữa với kinh nghiệm phong phú của mình, anh nhanh chóng chế trụ hai chân cô, không cho chúng kẹp lại.

“Ân.” Cảm giác được cái ôm của anh đầy ham muốn, còn có nơi tư mật của cô bị anh làm cho hoàn toàn lộ ra ngoài khiến cô chỉ còn biết cúi đầu rên rỉ.

Nghe tiếng cô ngậm nga, Trọng Suất Ngự không khỏi cười thâm, bàn tay to lớn đến hai cánh hoa đang khê mở khiêu khích làm nó nhanh chóng chảy ra mật hoa sền sệt.

Cảm giác được cô đã bị anh thành công khiêu khích, ngón tay cái liền ấn lên hoa hạc mẫn cảm. cô nhanh chóng phản ứng, thân mình run lên, thở càng lúc càng mạnh.

“Có thể, không cần lại. A !”

“Chưa được đâu! Anh chỉ mới chạm vào thôi mà!” Anh tăng thêm lực, chọc cho cô kêu lên.

Kệ tay cô đang cố đẩy tay anh ra, Trọng Suất Ngự nhanh chóng ra vào. Cổ Tinh Nhã bị anh làm ê một chỗ chỉ biết rên rỉ.

“Ân. Sâu nữa” cô bắt mẫn anh, dâm dăng yêu cầu .

“Là sao?” Hơi chút gia tăng hoạt động, anh khê cười nhìn khuôn mặt mê tình của cô. “Anh có thể hôn em sao?” Anh hỏi cô.

“Ân. Ân.” cô ý thức hỗn loạn trả lời.

Phút chốc ngón tay anh liền rút ra khỏi người cô, làm cô thấy trống rỗng vội vàng kháng nghị. Anh cười gian nhanh chóng hôn lên nơi tư mật của cô, cái lưỡi thơm thay thế ngón tay khuấy đảo hoa huyết làm cô càng bị kích thích hơn nữa.

“A a —— anh. Ừ.” Cổ Tinh Nhã muốn kháng nghị, nhưng không nói được gì, chỉ biết không ngừng rên rỉ.

Anh trần trọc hút liếm bông hoa rực rỡ, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi đùa bỡn cánh hoa cùng hoa hạch. Cảm giác mới lạ nhanh chóng làm cô khoái hoạt không chịu nổi. Thân mình cong lên để có thể đón nhận anh đầy đủ nhất, hoa huyết co bóp thật nhanh, thật mạnh khiến cô không ngừng thở dốc.

“Muốn sao?” Ngồi một bên ghế, Trọng Suất Ngụy thích thú nhìn cô lam vào khoái cảm mãnh liệt.

“Anh. Anh cố ý.” cô thở gấp lên án anh.

“Ha ha.” Phát hiện ra rồi à! Nhưng quá muộn rồi!“Muốn sao?” Anh ôm lấy cô, ghé vào bên tai cô nói.

“Ấn!” cô không dám nhìn thẳng anh.

“Em cầu anh đi, anh sẽ làm em thỏa mãn.” Anh kéo cao cô váy đến thắt lưng, hạ thân không ngừng ma sát nơi tư mật của cô.

“Anh.”! cô trừng mắt nhìn anh.

Chỉ tiếc, ánh mắt ấy không có sự tức giận, ngược lại giống như khiêu tình.

Anh cười. Nhìn anh lúc này thật giống một tên lưu manh.

“Em xin anh.” cô đành phải lên tiếng.

“Xin gì?” Anh hỏi lại.

“Xin anh. cho em.” cô đỏ mặt vì xấu hổ.

“Kêu to hơn!” Trọng Suất Ngụy đùa cô. Nam căn nóng rực để trước lối vào hoa hạch cọt cọt.

“Xin anh cho em!” cô nhắm mắt. Lớn tiếng van xin.

Tiếng nói của cô làm anh không chịu được nữa, nhanh chóng đâm sâu nam căn của mình vào trong hoa hạch đã ướt đầm mật hoa.

“A ——” Cổ Tinh Nhã mê loạn phát ra hơi thở thỏa mãn.

Anh nhẹ nhàng đu đưa trong người cô. “Nhã nhi, như vậy có được không? ” Anh vừa cắn nhẹ vành tai cô, vừa hỏi.

“Ấn.” Bàn tay cô ôm lấy thắt lưng anh, chạm vào dây lưng quần anh vẫn chưa kịp cởi ra.

Trọng Suất Ngụy để mình nằm trong người cô, cúi xuống hôn lên ngực cô, để lại ấn ký chỉ của riêng anh.

“Ngụy. Ấn.” Rốt cuộc không chịu được sự trêu chọc của anh, cô động thân không ngừng, ý muốn anh.

Anh biết hành động của cô ý gì, cúi đầu cười: “không cần vội, Nhã nhi của anh!” Hôn lên môi cô một cái, dưới thân nhẹ nhàng ma sát, muốn cô từ từ tận hưởng khoái cảm.

“không. không cần như vậy.” Cổ Tinh Nhã lắc đầu bất mãn.

“Em muốn lắm sao! ”

Mắt anh đầy ý cười, cúi xuống hôn cô thật sâu.

“Vậy thì toàn bộ cho em !”

nói xong, anh bắt đầu ở trên người cô mãnh liệt luật động, ngón tay cũng vân vê tiểu hạch, muốn cô thừa nhận khoái cảm lớn hơn nữa .

“Ngụy. Ngụy.” cô đầu văng mắt hoa kêu lên tên anh, khoái cảm không ngừng dâng cao làm cô gần như bất tỉnh. Duy nhất cô chỉ nhận ra là tiếng thở dốc của anh bên tai cô cùng nam căn to lớn mà nóng rực đang không ngừng đâm vào hoa huyết tạo cho cô khoái cảm tột cùng.

Dần dần chịu đựng không nổi khoái cảm quá lớn, cô không tự chủ được, cắn chặt môi dưới.

“không cần cần.” Ngón tay anh đưa vào miệng cô thay cho phiến môi vừa bị cô cắn. cô kìm lòng không đậu liếm cắn ngón tay anh trong miệng cô, không ngừng kiêu ngâm .

“Ân. A a. Ngụy.” cô ôm lấy cổ anh, sợ không cách nào thừa nhận anh quá kích cường luật động.

“Như vậy liền chịu không nổi sao?” Trọng Suất Ngụy ôm chặt cô, muốn cô đuổi kịp theo hành động của anh.

“Ừ.” cô sắp không được nha.

“Em là của anh Nhã nhi. Anh còn muốn có con gái nữa. Chờ anh!” Anh nhìn thấy khoái cảm của cô đã lên đến cực điểm liền cúi xuống cắn cắn lên nụ hoa đang đứng thẳng để kích thích cô.

“Anh. A.” không được! cô sắp bị anh làm chết mệt rồi.“Ngụy. Em thật sự. Mau không được.”

Hoa huyết rất nhanh co bóp, anh mạnh mẽ giữ chặt lấy vai cô làm cô không chống cự được chỉ đành phụ thuộc vào anh.

“Nhã nhi!” Anh nhíu mày, gia tăng tốc độ chạy nước rút trong người cô.

“Xin anh Ngụy.” Mắt cô đã nhắm lại. Anh nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, lau đi giọt lệ chưa kịp tràn ra. Ôm cô thật chặt. Vẫn ra sức luật động.

“A.” Cổ Tinh Nhã cong người lên đón nhận, kêu càng lớn hơn nữa. Anh không ngừng đâm vào nơi sâu nhất của cô, chạm đến điểm mẫn cảm nhất trong người cô. cô chỉ biết rên rỉ đón nhận. Trong sâu thẳm người cô, anh bắn ra mầm móng nóng hổi của mình sau một tiếng gầm nhẹ.

Cổ Tinh Nhã nằm rũ trên sofa, quần áo trên người không chỉnh tề, mà Trọng Suất Ngụy vẫn chưa thỏa mãn, bàn tay không ngừng ở trên người cô sờ soạng.

“Ngụy, em mệt chết rồi.” Quá độ hoan ái đã tiêu hao của cô rất nhiều thể lực.

“Ân, anh biết!” Anh vẫn không ngừng vuốt ve người cô.

“Em hôn nay còn có hẹn.” cô nhắc nhở anh.

“Ân! anh biết!” Trọng Suất Ngụy tùy ý trả lời.

“Vậy anh bỏ em ra được không?” cô đẩy đẩy người anh đang ôm chặt lấy cô.

“Anh vừa nói anh muốn có con gái. ” Anh đùa giỡn lại cô.

“Điều đó không quan hệ đến em.”

“Có quan hệ!” Anh không nhúc nhích, cứng rắn ghé vào trên người cô, ngửi hương thơm trên người cô .

“Ở đâu có quan hệ, ” Cổ Tinh Nhã giận dữ nói lại anh.

“Em là mẹ của con anh, sao lại không quan hệ.?” Anh làm bộ giận dữ khiến cô phải cười.

“hiện tại không quan hệ. không cần phải gấp gáp thảo luận.”

“Thế nào không quan hệ, chúng ta hiện tại bắt đầu cố gắng, làm tốt rất nhanh liền có kết quả.” Anh mập mờ nói, ánh mắt không có ý tốt nhìn cô.

“Hôm nay không được, em.” Còn có hẹn.

“Anh muốn hôm nay.” Hừ! Làm cô không xuống giường được, mới là mục đích lớn nhất của anh.

“không cần.” cô kiên quyết cự tuyệt tuyệt.

“không quan hệ, anh quyết không thương lượng.” không tha hứa cô cự tuyệt, Trọng Suất Ngụy đứng lên, ôm chặt lấy cô đi thẳng lên phòng ngủ.

“Người không thể như vậy!” cô chống đẩy của hắn ôm chặt, thí đồ tránh thoát.

“Anh có thể, hơn nữa. . . . Có thể hay không em mới rõ nhất. Chẳng phải em vừa thể nghiệm qua sao?”

Trọng Suất Ngự cười cười, giọng nói đầy mập mờ: “Cho nên em hôm nay liền tuyệt đối không xuống giường được, dù sao đây cũng là mặt mũi của đàn ông đấy! Hôm nay anh sẽ làm cho em không thể ra ngoài được.”

Anh cứng rắn ôm cô đi thẳng vào phòng ngủ, ném cô lên giường, nhanh chóng cởi hết quần áo còn trên người anh và cô rồi nhìn cô cười nham hiểm.

một ngày này, Cổ Tinh Nhã mới hiểu được nam nhân có bao nhiêu dục vọng. cô không ngừng cầu xin, mà anh cũng có bao nhiêu thỏa mãn. Hai người dây dưa đến tận tối chưa ra khỏi phòng.

5. Chương 5

Chương 5.1:

Ánh đèn sáng rực rỡ khắp nhà hàng Nhật Thức. Trong phòng bao riêng, một bàn thức ăn mỹ vị làm ai cũng muốn thưởng thức.

Nhưng hôm nay ngồi đối diện với người đàn ông này, Phong Ấn Đường cũng có phần dè chừng. Ngắm người đàn ông mang đầy sát khí trước mắt, anh ta biết hôm nay mình khó mà bình yên dời khỏi đây. “Ấn. . . . cô ấy. . . .” Phong Ấn Đường ý tứ hỏi, trong lòng biết rất không có khả năng có được câu trả lời.

Quả nhiên, chỉ thấy Trọng Suất Ngự buông chén rượu trên tay, âm ngoan nhìn anh ta, vẻ mặt lạnh lùng không có thiện ý.

“cô mệt chết đi được, sẽ không đi được rồi.” Trọng Suất Ngự lạnh lùng trả lời.

“Là sao?” Mím cười đen tối, Phong Ấn Đường không cần câu trả lời, tự mình thưởng ỉnh một chén rượu. Mặc dù không rõ lắm vì sao chuyện lại thế này nhưng ý nghĩ độc chiếm của người đàn ông này đã quá rõ ràng.

Hướng hồ câu nói mập mờ vừa rồi làm anh ta không nghĩ có gian tình cũng khó! Hai người vẫn trầm mặc nhìn nhau, không ai buồn động đũa.

“Nhã nhi muốn tôi đến để cảm ơn anh.” Trọng Suất Ngự tỏ vẻ khó chịu nói. Anh thật không muốn đi chỉ để nói câu này với người khác đâu. Nghĩ đến đây anh không khỏi tức giận. Lúc anh đi, cái người yếu ớt vô lực đang nằm trên giường còn cố kéo áo anh, muốn anh cảm ơn Phong Ấn Đường. Làm anh tức chết đi được.

“Trọng tổng tài, có thể hỏi một chút không? Anh cùng Cổ tiểu thư được bao lâu rồi?” Vẻ mặt bình tĩnh, anh ta đề cập đến vấn đề tối kỵ giữa hai người.

“sẽ không ít hơn anh đâu.” nói xong, Trọng Suất Ngự mạnh mẽ trừng mắt liếc anh ta một cái.

Đáng chết ! Phong Ấn Đường này rốt cuộc muốn làm cái gì, khoe ra sao?

A! không thể tưởng tượng được tổng tài nổi danh của tập đoàn UNS luôn luôn cuồng vọng lại vì một Cổ Tinh Nhã bé nhỏ mà trở nên nhỏ nhen vậy sao! thật là một kỳ tích.

“Trọng tổng tài, tôi nghĩ anh đang hiểu lầm gì đó.” Phong Ấn Đường không đường chọn lựa cười cười, ý đồ biểu đạt thiện ý.

“Là sao?” Trong suốt Ngự hồ nghi nhìn anh ta.

“Tôi và Cổ tiểu thư trước nay chỉ là bạn. Hơn nữa lần trước là cô ấy có việc nhờ tôi, tuyệt đối không có gì khác.” Bỏ qua vẻ mặt hoài nghi của Trọng Suất Ngự, anh ta nói tiếp: “nói vậy Trọng tổng cũng biết có mấy công ty mới vừa gặp sóng gió chứ?”

“thì sao?” Người khác sống chết liên quan gì đến anh.

“Nếu. . . . Chuyện kia là do ý của Cổ tiểu thư.....” Bỏ qua khuôn mặt kinh ngạc trước mắt, Phong Ấn Đường cho Trọng Suất Ngự thêm chút tin tức: ”Kỳ thật, chuyện này cũng do tôi sau này điều tra mới biết.

Bởi vì, lúc đó Cổ tiểu thư chỉ nhờ tôi một việc, cũng không nói rõ lý do. Mà ba sự kiện kia cũng xảy ra cùng lúc mới làm tôi để ý.”

“Nhưng là, Cổ Tinh Nhã thật sự có năng lực này sao? Dù sao đó cũng là ba công ty lớn, thật là.” Trọng Suất Ngụy nói xong. Hai người cùng nhìn nhau đầy nghi vấn.

“Nhưng đây lại là sự thật.” Phong Ấn Đường nghiêm túc trả lời.

“Đây cũng cho là tin tức đi. Còn gì nữa không?” Trọng Suất Ngụy ý đồ muốn tìm hiểu thêm.

“Ân! không hổ là Trọng tổng tài. Tôi cũng tra ra được, kỳ thật cô ấy còn là chủ nhân của tập đoàn Ân Long. ”

Ân Long tập đoàn, nghe nói là từ hắc đạo chuyển thành tập đoàn kinh tế, thủ đoạn kinh doanh làm cho người ta run sợ. Bất luận ngành nghề gì cũng đều đầu tư thu lợi nhuận lớn.

Mặt khác, chưa từng có ai gặp chủ nhân thật sự của tập đoàn. Chỉ biết có năm người được giao quyền phụ trách công việc của tập đoàn.

Tóm lại, tập đoàn này chỉ có thể nói thần bí đến cực điểm, không có tư liệu gì lộ ra ngoài. Mà tập đoàn này làm ăn rất có quy tắc. Ta không phạm người, người cũng đừng phạm ta. Bởi vậy rất ít người dám động đến, tránh chuyện không hay xảy ra.

“Vậy anh có gì chứng minh Nhã nhi là người này?” Đánh vỡ trầm mặc, Trọng Suất Ngụy lại lần nữa lên tiếng.

“Có, có một điểm chung. Cả ba công ty kia đều có con học cùng một trường học. Kể cả bên tôi.”

“thì sao? ” Trọng Suất Ngụy nhíu mày không hiểu.

“Hành động lần này vì con cháu của ba gia tộc kia đã động đến hai đứa nhỏ có liên quan đến Cổ tiểu thư. ”

“Cái gì? !” Trọng Suất Ngụy rống to.

“Bất quá, tôi cũng có tìm hiểu, hình như là bọn chúng nói gì đó động chạm đến hai đứa nhỏ, làm cô ấy tức giận nên mới bị thảm hại như vậy.”

“Đáng đánh!” Trọng Suất Ngụy thiếu điều nhảy lên vỗ tay hưởng ứng.

“Khụ khụ!” Phong Ấn Đường lên tiếng đem vấn đề đang thảo luận trở lại: “Dựa vào những điều này cho thấy, hành động lần này chỉ là báo thù mà thôi!” Bình tĩnh suy nghĩ, Phong Ấn Đường cầm ly rượu từ từ uống.

“Anh nói, Nhã nhi cùng Ân Long tập đoàn có quan hệ sao?” Trọng Suất Ngụy có chút tức giận. Nhưng vẫn tỉnh táo lên tiếng.

Phong Ấn Đường từ chối cho ý kiến.

“Việc này tôi sẽ điều tra lại rõ ràng. Chuyện hôm nay, tôi hi vọng.” Trọng Suất Ngụy nhìn anh ta không nói hết câu. Phong Ấn Đường biết ý gật đầu: “Tôi biết.” Nhắc lên chén rượu, Phong Ấn Đường đồng ý.

Tiếng hai ly rượu chạm vào nhau nhẹ vang lên, chấm dứt buổi gặp mặt.

không gian yên tĩnh đến quỷ dị làm cho ai nấy đều sợ hãi.

một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên trong bóng đêm: “Tra được cái gì rồi?”

“Người gần nhất thường xuất hiện bên cô ấy là tổng tài UNS Trọng Suất Ngụy. Mặt khác còn có tin, bên cạnh cô ấy còn có hai đứa trẻ nữa. Mà đây lại là điểm yếu nhất của cô ấy.”

“Là sao, tin tức đáng tin cậy sao?” âm thanh trầm thấp lộ ra vẻ hoài nghi.

Như vậy cô ta cũng có điểm yếu, điều này thật khó tin ;“Chính xác chứ?”

“Trước mắt Cổ Tinh Nhã không tiếc vận dụng lực lượng của tập đoàn Ân Long, cũng là bởi vì hai đứa trẻ này.”

“Hai tiểu quỷ này cùng cô có quan hệ gì? ”

“Là con của cô ấy.”

“Con nuôi ?”

“không phải! Là con ruột.”

“Là sao, kia. Quên đi! Thử xem một chút cũng không sao.”

Trong bóng đêm đột nhiên lóe lên một ánh lửa, soi rõ khuôn mặt người vừa nói. trên gương mặt hoàn mỹ lại có một vết sẹo dài, tuy vậy vẫn không làm mất đi vẻ anh tuấn mà chỉ tăng thêm khí thế độc ác của người đó.

Trong làn khói, ánh mắt sâu thẳm phức tạp. Anh ta nói lạnh băng: “đi làm, bất luận sống hay chết đều đem hai tên tiểu quỷ đó về đây. Lần này ta muốn xem cô ta còn giữ được bộ mặt lạnh lùng đến khi nào!”

“Vâng.”

Câu nói vừa dứt, không gian hắc ám càng trở nên nặng nề hơn.

Ngoài phòng, ánh trăng cũng có phần yếu mị, âm thanh của những con chim đêm càng trở lên thê lương. Đêm này, hành động báo thù chính thức bắt đầu. Cảnh sắc bên ngoài thê lương ảm đạm. Giọng cười vang lên trầm thấp cuồng vọng.

“Ha ha. Cổ Tinh Nhã, cô hãy hưởng thụ những ngày thanh bình cuối cùng đi. Bởi vì trò chơi của tôi sắp bắt đầu rồi !”

Chương 5.2:

“Tinh Nhã, những người đó cuối cùng cũng có động tĩnh rồi!” Liễu Thuần Đình hai tay không ngừng lật giở tài liệu, mắt hơi ngược lên nhìn trần nhà.

“Cuối cùng cũng ra! Làm mình chờ lâu vậy, bọn hắc cuối cùng nhện không được rồi.” Sở Thiển ngồi ở trước bàn làm việc, cầm bút xoay xoay.

“thật sao? Tốt quá, đã lâu không được vận động gân cốt thật là buồn chán.” Duỗi người cho thoải mái, Cổ Tinh Nhã có vẻ thoải mái nói.

“Như vậy mà tốt sao?” Làm nốt phần tài liệu cuối cùng, Liễu Thuần Đình đột nhiên hỏi một câu.

“Cái gì tốt sao?” Sở Thiển cầm bút khó hiểu hỏi lại.

không để ý tới Sở Thiển, Liễu Thuần Đình quay sang Cổ Tinh Nhã nghiêm túc hỏi: “Cậu không nói cho anh ấy biết thân phận của chúng ta có phải tốt không!”

“Àn.” không đề cập tới cô cũng quên mất.

“Vậy cậu đi nói với anh ấy đi!” Cổ Tinh Nhã chỉ hướng Sở Thiển, ý đồ muốn đem vấn đề này đẩy cho người khác.

“Đó là chồng cậu, không phải chồng tớ.” cô không kiên nhẫn mà đi động vào cái núi lửa ấy. Bị dọa chết mất thôi. Sở Thiển vội vàng đem trách nhiệm đẩy trở lại.

“Vậy Thuần Đình đi nói đi!” Cổ Tinh Nhã lại quay sang người khác.

“Cậu đừng mơ!” Liễu Thuần Đình nhanh chóng cự tuyệt.

“Kia.” Nhất thời lâm vào bế tắc. Cổ Tinh Nhã luôn luôn tỉnh táo mà nay lại sợ sệt. “Quên đi! Đến lúc nào đó anh ấy tự biết thôi.” cô vung tay đem vấn đề chấm dứt.

thật sao, hi vọng đến lúc đó cậu còn sống. Liễu Thuần Đình nghĩ đến tính khí Trọng Suất Ngụy liền không có mấy lạc quan.

Cái gì bảo vệ ngầm? Anh hoàn toàn không hiểu, bất quá đây không phải trọng điểm, trọng điểm là hai con của anh không sao là tốt rồi.

“Em để mặc anh lo lắng mà không nói cho anh biết sao?” Trọng Suất Ngụy cắn chặt hàm răng, cố nén ý muốn đánh người.

“Cũng không, chỉ là muốn xem thái độ của anh ra sao mà thôi. Cũng rất thú vị.” Sở Thiển không đề phòng nói, còn lại hai người kia đều đồng tình.

“Là sao, Nhã nhi!” âm thanh trầm thấp chứa đầy tức giận của anh làm Cổ Tinh Nhã thấy không an toàn, vội bưng hồng trà bỏ chạy.

“Còn dám chạy! Em” Trong suốt Ngụy đuổi theo cô, nhưng chưa nói hết câu liền thấy Cổ Tinh Nhã vung ra một nhúm bột phấn. Chưa hiểu chuyện gì anh đã ngã luôn xuống đất.

Đột nhiên cả phòng khách giống lâm lạc vào không gian khác. An tĩnh không một tiếng động.

“Tinh Nhã Cậu làm cái gì, ” mắt mở to nhìn Trọng Suất Ngụy nằm trên mặt đất, Sở Thiển vội kêu lên.

“Tớ, tớ chỉ là mê hồn phấn thôi mà.” Cổ Tinh Nhã vội trả lời.

“Vậy. Nhưng là, thuốc mê đã sớm dùng hết rồi.”

“Kia là cái gì?” Vẫy vẫy tay vẫn còn cầm nửa lọ thuốc mê, Cổ Tinh Nhã sắc mặt trắng xanh.

không thể nào! Đây chẳng nhẽ là loại thuốc mới sao. “Hình như rất nhanh tác dụng đi.” Trong đầu suy nghĩ, rất nhanh Sở Thiển lên tiếng.

sẽ không đi! Khiến đáng sẽ không là thể nào chúng hoàn không thí nghiệm ngộ tân được đi! “Ta hình như là trang rất nhanh hôn mê cường lực yên giấc được đi!” Thiên đầu nghĩ nghĩ, Sở Thiển lên tiếng.

“Nga! Vẫn còn may.” Thở dài một hơi Cổ Tinh Nhã ném cái lọ trên tay đi, ngồi phịch xuống sofa bất động.

“Trời ạ! Anh ấy mà nổi giận lên thì thật là đáng sợ.” Bỏ tách hồng trà xuống, Sở Thiển ôn tồn nói.

“Đừng nghĩ, nghĩ đến lại thấy sợ.” Cổ Tinh Nhã nghĩ đến nhiều chuyện mình còn giấu diếm không khỏi lo lắng.

“Nghĩ về chuyện đêm nay trước đi! không làm vậy chúng ta thì chuyện đêm nay có làm được không.” Liễu Thuần Đình không đường chọn lựa nhìn Trọng Suất Ngụy, quay lại công việc.

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi.” Các cô nhìn nhau, gật đầu tán thành.

“Vậy hôm nay kết thúc luôn hay vẫn chơi đùa một chút nữa?” Cổ Tinh Nhã trưng cầu ý kiến người khác.

“Nếu kết thúc luôn thì thật không vui chút nào.” Chu môi, Sở Thiển vừa sửa móng tay vừa nói.

“Ân! Minh cũng cho là vậy.” Liễu Thuần Đình phụ họa.

“Vậy hôm nay trước hết trừ bỏ một nửa người của bọn hắn đi! Thuận tiện xem có ai trong bọn chúng có thể sử dụng được không.”

“Ân! Kia rõ ràng là hồng môn yến, tương đối tốt để bắt người, cũng có thể nhìn ra năng lực của bọn chúng.”

Hừ hừ! Như vậy lại có món đồ chơi mới rồi.

“Vậy chúng ta nhất trí diễn một vở kịch, luyện tập một chút khả năng săn mồi xem sao.” Liễu Thuần Đình tà ác tính kế, chờ con mồi vào bẫy.

“Cứ như vậy đi.” Giọng nói Cổ Tinh Nhã có chút vui mừng.

“đi thôi! Tối nay đón khách quý, chúng ta phải chuẩn bị thật tốt đừng để thất lễ với họ.”

Ba người ưu nhã đứng dậy, chuẩn bị nghênh đón sự kiện đêm nay.

Bên ngoài, ánh mặt trời chói trang. Vậy mà người bên ngoài lại cảm thấy rét lạnh. Như là nghe thấy tiếng cười từ xa xăm vọng lại, chuẩn bị ột cuộc chiến trong cõi âm ti.

Đến nỗi Trọng Suất Ngụy hôn mê nằm đó cũng bị bỏ quên. Đành chờ cho thuốc mê hết tác dụng.

6. Chương 6

Chương 6.1:

Bên ngoài nhà, âm thanh ồn ào huyền ảo. Bên trong nhà không khí lại trái ngược hoàn toàn. một chiếc bàn dài nằm giữa phòng, mặt bàn được trải một chiếc khăn trắng muốt. Xung quanh một đầu bàn, mấy người mang gương mặt hung thần, mặc tây trang màu đen đứng dàn hàng ngang.

Đồng hồ treo tường kêu lên báo hiệu 12 giờ. Đúng lúc này, cửa phòng chậm rãi mở ra. Mấy người áo đen lập tức quay người, rút súng chìa thẳng ra cửa. Ba bóng người xuất hiện sau cánh cửa nhìn tình hình trong phòng lấy làm ngạc nhiên. Những người cầm súng vẫn đứng nguyên bất động.

Cổ Tinh Nhã đi trước, tà áo sườn sẫm màu tím lay động theo từng bước chân. Ngang hông thắt một dải lụa trắng. Mái tóc đen mượt được vấn gọn gàng sau đầu, cài lên đó một chiếc trâm ngọc cổ. Những sợi tóc mai nhẹ nhàng rơi xuống bên tai làm tăng thêm mấy phần quyến rũ.

Bên phải, Sở Thiển với mái tóc quăn gọn sóng, mặc váy dài xẻ một bên đùi, để lộ cặp đùi trắng muốt như ẩn như hiện sau làn váy. Tay cầm hồ hững chiếc áo khoác mỏng. Ai cũng ngỡ ngàng với vẻ đẹp chói sáng của cô.

Nếu nói Sở Thiển là vẻ đẹp chói sáng thì Liễu Thuần Đình lại có vẻ đẹp lạnh lùng. một thân kimono màu lam được thiết kế cách điệu làm lộ ra bờ vai trắng ngần. cô dùng mấy chiếc trâm cài lên mái tóc mượt mà. Mấy lần tóc tơ đen mượt lần trong những chiếc trâm bạc sáng bóng.

Ba người nhẹ nhàng đi đến đầu bàn bên kia cùng ngồi xuống. Cận Nghị lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, cao giọng nói: “Bỏ súng xuống.”

Phía sau, đám người đồng loạt hạ súng xuống. Chỉ có cái nhìn vẫn chiếu thẳng vào ba cô gái trước mặt. một thân lễ phục mê người, không có một chút nào giống như người đi chuộc con tin cả.

Cận nghị ra lệnh mới làm bọn chúng hoàn hồn, khôi phục ánh mắt hồ hững ban đầu.

“không hổ danh là Nữ Tu La trên thương trường. Nghe tin con trai bị bắt cóc mà vẫn giữ được bình tĩnh.” Hừ! không tin cô còn có thể giữ bình tĩnh được bao lâu.

“Ở đâu! Bất quá, Cận tiên sinh, ngài xác định tôi không có năng lực giữ tỉnh táo sao?” Cổ Tinh Nhã thản nhiên cười.

“Đương nhiên, nếu hôm nay cô đi cùng năm lãnh đạo của tập đoàn Ân Long, tôi sẽ không hoài nghi nhưng.” Nhìn hai cô gái ngồi cạnh cô, hấn gợi lên một chút cười lạnh, “một thư ký, một nhân viên văn phòng, sự tự tin của cô thật đáng ngạc nhiên.”

“trên thương trường không được khinh địch, đạo lý này ngài học chưa thuộc rồi, Cận tiên sinh.” Cổ Tinh Nhã cười, nhưng trong mắt lộ vẻ âm ngoan đủ để làm người ta rung động.

Sở Thiển cùng Liễu Thuần Đình mới rồi nhìn rất phong tình, trong chốc lát vẻ mặt thay đổi thành lạnh băng.

“Nhưng sự thật đúng như lời tôi nói không phải sao? Hai bên thực lực khác xa nhau, chỉ cần liếc mắt là biết, vẫn là.tập đoàn Ân Long có quá nhiều người tự tin?”

“Ha ha, có lẽ vậy! Nhưng hôm nay mục đích tôi đến đây không phải để chuộc người.”

“Nga, là sao, chẳng nhẽ cô định cướp người?”

“không.” Phun ra một câu khinh thường, Cổ Tinh Nhã cầm chén rượu trên bàn hướng về phía hấn gật đầu: “Tôi muốn hủy một nửa thế lực của ngài.”

Câu nói chưa dứt, ba người đồng loạt hành động. Cổ Tinh Nhã vung ra một cái roi bạc uốn lượn trên không trung trông như một con rồng đang ra oai, nhất tiếng kêu gào, than khóc nổi lên, máu tươi văng bốn phía.

Liễu Thuần Đình đưa tay tìm trong người, thoáng chốc lôi ra một thanh kiếm sáng loáng. Thân ảnh màu lam bay lượn xuyên qua làn đạn, gọn gàng hạ gục từng tên một.

Sở Thiển kéo vấy như khiêu vũ, bước chân nhanh nhẹn như con thoi, tay cô nhẹ nhàng vung lên, kỳ lạ là đám người áo đen cứ vậy ngã xuống. cô đi như giữa chốn không người.

Các cô hành động hoa lệ, không khỏi làm Cận nghị choáng váng, khẽ nguyên rửa quay súng bắn các cô.

Trong nháy mắt, đại sảnh một đồng hỗn loạn. Lúc này cả bốn người đều nhìn chung một điểm.

“Hôm nay người đã cố gắng rồi, mặt khác.” Cổ Tinh Nhã dừng một chút, ánh mắt liếc về phía Liễu Thuần Đình.

“Mặt khác. Trước khi đến đây chúng ta đã giải quyết hết người của người rồi, còn có.” Sửa sang lại ống tay áo, Liễu Thuần Đình lại đẩy cho Sở Thiển nói tiếp.

“Còn có, ngày mai người liền nghe được tin công ty của người đã phá sản và bị thu mua rồi.” Sở chuyện rất nhanh tiếp tục nói, tuyên án tử hình cho hắn.

“Các cô. không, không có khả năng.” Cận Nghị nghe xong, gương mặt trở dữ tợn, vết sẹo trên mặt càng lộ ra đáng sợ.

“Cận tiên sinh, trên thương trường đừng bao giờ khinh địch, nhất lại là nữ nhân, biết không!” Cổ Tinh Nhã lười biếng nói. ý cười lại lộ rõ trong ánh mắt.

Hung hăng trừng cô. Cận Nghị đành mặt không nói.

Liễu Thuần Đình hài lòng cười cười, cẩn thận không để mưu đồ lộ ra trong mắt.

“Chúng ta đi thôi!” Cổ Tinh Nhã tiêu sái dời đi cùng hai người bạn.

“Đợi chút, muốn đi, trừ khi bước qua xác ta.” không cam lòng chịu nhục, Cận Nghị giơ súng hướng về phía các cô, lạnh lùng nói.

“Ha ha.” Sở Thiển cười khinh đáp lại hắn, hắn liền giống như tượng đá, không cách nào động đậy.

“Người cũng còn chút hữu dụng đối với chúng ta, rất tiếc người lại làm hư rồi.” Trước khi Cận Nghị ngã xuống, nghe được câu nói đầy thâm ý của Liễu Thuần Đình và nhìn thấy hình ảnh cười tươi của ba cô gái. Đó là ký ức cuối cùng của hắn.

Chương 6.2:

“Cha, dậy đi!” Hai cậu bé đứng bên giường Cổ Tinh Nhã đẩy đẩy người Trọng Suất Ngụ, ý muốn gọi anh dậy.

“Ân. Ai.” Trọng Suất Ngụ khẽ động mí mắt, nhìn hai bóng người mơ hồ trước mặt.

“Cha, dậy đi!” Tiếng gọi lần nữa của hai cậu bé làm Trọng Suất Ngụ mở bừng mắt.

“Tiểu Thanh, tiểu Ngụ, các con về lúc nào?” Trọng Suất Ngụ cuối cùng hoàn toàn thanh tỉnh, mở lớn mắt kinh ngạc hỏi: “Đêm qua đi ngủ trước à!”

“Ngày hôm qua?”

“Mấy giờ rồi?” Anh chỉ nhớ Cổ Tinh Nhã tung thứ gì đó về phía anh, sau đó anh không biết gì nữa.

“9 giờ sáng rồi.”

“Là sao,” chết tiệt! Anh ngủ lâu vậy sao? “Mẹ đâu?”

“Mẹ ạ! Mẹ cùng hai dì đang tắm ở đằng sau. Bởi vì mẹ nói hôm qua vận động nhiều nên mệt.”

“Mẹ, hai dì? Vận động mệt chết đi?” Nghe hai con nói, Trọng Suất Ngụ không hiểu gì. “Quên đi, các con ra ngoài trước đi! Cha ra sau.”

“Vâng ạ!” Hai cậu bé nhu thuận xuống giường, đi ra ngoài.

Chờ bọn chúng ra ngoài xong, Trọng Suất Ngự mới đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, thay quần áo sạch sẽ.

Xong hết mọi việc, Trọng Suất Ngự vừa đi ra cửa thì cánh cửa lại nhanh chóng được mở ra. Cổ Tinh Nhã khoác áo lụa đi vào, gương mặt nhìn anh.

“Anh dậy rồi?” không biết anh có nhớ hôm qua cô đã làm gì anh không nhỉ. Lậy thánh Ala, Quan Thế âm Bồ Tát, chúa Jesus, tất cả các vị thần linh Hãy làm cho anh quên đi chuyện hôm qua. Nhìn vẻ mặt cô là biết, cô đang sợ rồi! “Àn, anh cảm thấy.”

“A, gì! Cái. Em, em, không phải cố ý ! thật sự không cố ý !” Thấy anh như có điều gì suy nghĩ cứ nhìn cô, Cổ Tinh Nhã không cách nào áp chế được nỗi sợ trong lòng, vội vàng thanh minh.

“không phải cố ý,” Trọng Suất Ngự nhượng mảy, ý không hiểu chuyện gì.

“Àn. Chính là.”

“Chính là cái gì?” Anh thúc giục. Ánh mắt lộ rõ ý trêu đùa.

“Chính là chuyện em làm anh ngất đó.” nói đến đây, Cổ Tinh Nhã cúi thấp đầu, thanh âm cũng càng lúc càng nhỏ, không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Trọng Suất Ngự.

“Nga! Là chuyện tối qua à. Em không nói anh cũng không nhớ đâu! Nhã nhi của anh ——” Giọng nói khoa trương dọa Cổ Tinh Nhã sợ hết hồn chỉ muốn chạy.

Chết cha! cô không khảo mà khai hết rồi.

“Ha ha. Quên thì tốt, quên thì tốt! Em đi trước, không quấy rầy anh.” Cười lấp liếm, Cổ Tinh Nhã liền chạy.

Muốn chạy sao, không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có luôn! “Em muốn đi đâu, Tiểu Tình nhi, để anh đi cùng em”.

Anh nói rành rọt từng chữ làm Cổ Tinh Nhã không rét mà run.

“không không. không cần. Em. Ngộ!” Câu nói chưa dứt, đôi môi đã bị anh bá đạo chiếm dữ.

“nói lại a! Tiểu Tình nhi.” Trọng Suất Ngự tươi cười. “Chúng ta cần nói chuyện. Em hình như còn nhiều điều phải giải thích đó. Nhưng mà không phải bây giờ, đợi lát nữa nói đi.”

“Em.” Lúc này ở lại mới là ngu ngốc đó.

Nhìn thấu tâm ý của cô, Trọng Suất Ngự thản nhiên nói: “Muốn chạy mới là ngu ngốc, anh nhất định sẽ trừng phạt em thật nghiêm, biết không.”

“Aha ha! Sao em lại chạy chứ?” Oa a! Anh biết đọc ý nghĩ sao?

“không có là tốt.” không vạch trần âm mưu nhỏ nhỏ của cô, Trọng Suất Ngự ôm eo cô cùng xuống lầu.

“Oa! Xuất hiện thật phô trương!” Về mặt Liễu Thuần Đình khoa trương nhìn Trọng Suất Ngự ôm Cổ Tinh Nhã đi xuống. Cổ Tinh Nhã bị trêu tức đỏ mặt.

“Thuần Đình, cô có tinh thần như vậy, nhất định có thể tử tế cho tôi biết, các cô ngày hôm qua đã làm gì không?”

Hai cô gái đang nhìn nhau, bất giác cùng quay lại nhìn anh. không thể nào, sao anh ấy lại biết! Liễu Thuần Đình dùng ám hiệu nói với Cổ Tinh Nhã: “Là tại cậu dậy chồng không nghiêm nha, trách ai đây.”

Cổ Tinh Nhã : “Ai biết được, tự nhiên anh ta trở nên khôn khéo vậy chứ! Rầm! Mình không tin anh ấy dám đem bộ mặt hung hãn ra hù dọa. Bây giờ lại còn nói mát nữa chứ! Còn không suy nghĩ nên làm gì bây giờ. Lộ hết rồi biết phải làm sao?”

Liễu Thuần Đình : “Mình! Cậu không có cách gì sao?”

Cổ Tinh Nhã : Nếu có, mình đã nói từ lâu rồi.

Liễu Thuần Đình không khỏi mặt mờ cười cười.

Cổ Tinh Nhã : Cậu nói. Cái gì nha? Cổ Tinh Nhã trợn mắt.

Liễu Thuần Đình : Đúng rồi! Các cậu không phải rất tình cảm sao? Dừng mỹ nhân kể đi, sao phải sợ anh ấy.

Cũng đúng! Cổ Tinh Nhã không khỏi gật đầu đồng ý.

Đúng thì phải làm ngay đi. Trọng Suất Ngự đứng một bên không lên tiếng, xem hai cô làm trò.

Hừ! Mấy cô này ở cùng một chỗ với nhau chắc chắn không có gì là tốt đẹp cả.

Ân. Hình như thiếu một người.

Trọng Suất Ngự Tứ một vòng, cuối cùng ở trước cửa nhìn thấy một người không được gọn gàng cho lắm đang lén lút trốn ra khỏi nhà.

“Đứng lại!” Anh quát khê. Bóng người trước cửa giật mình liền đứng lại. A! Chết chắc rồi! Sở Thiển âm thầm kêu .

“Các cô làm gì mà lại ăn mặc như vậy?” Nhìn qua bộ lễ phục trên người Sở Thiển, Trọng Suất Ngự không hỏi bắt đầu đoán trác.

Ba cô gái này bình thường đều làm việc cùng nhau, cô mặc như vậy đáng sẽ không.

“Cổ Tinh Nhã! Em mặc đồ dạ hội để đi đâu vậy hả?” Mắt tràn đầy lửa giận, Trọng Suất Ngự hai tay nắm chặt cổ giữ bình tĩnh.

“Em, em.” Cổ Tinh Nhã khiếp sợ nhìn anh. Quanh co không nói được.

Anh quay đầu, chuyển ánh mắt sang Liễu Thuần Đình: “Thư ký Liễu, cô nói xem?”

“Ân. Tổng tài. Cái.” cô chuyển hướng nhìn sang phía khác, không dám nhìn thẳng Trọng Suất Ngự.

“không nói được sao, ân, xem ra em muốn giải thích hạng mục lại nhiều như , đúng không? Nhã nhi!” hần cầm khối đã trình hiện ngu dốt trạng thái cổ quang đăng nhã, “Các cô đưa tiểu Thanh, tiểu Ngự đi ra ngoài.”

Nghe câu nói, Sở Thiển cùng Liễu Thuần Đình như nhận được ân xá vội vàng chạy đi, lờ đi ánh mắt cầu cứu của bạn tốt, hai người. không, phải nói là bốn người mới đúng, thực không có nghĩa khí bỏ đi. Ai nấy chạy thật nhanh như đằng sau có ma đuổi vậy.

Chương 6.3 :

một trận gió lạnh tràn vào giữa hai người.

“Em có thể bắt đầu giải thích rồi.” Trọng Suất Ngự ngồi đối diện Cổ Tinh Nhã trên sofa thản nhiên nói.

Ai, không nghĩ đến nhanh như vậy. Cổ Tinh Nhã khê thở dài, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt quyết định.

“Phong Ân Đường nói với anh một ít thông tin! Dù sao anh cũng tra được không ít tư liệu rồi.”

“Anh.” Làm sao biết?

Chuyện cô nhờ Phong Ân Đường không có khả năng lọt ra ngoài. cô nghĩ đến chuyện anh biết lại từ Phong Ân Đường.

“không phải như em nghĩ, có người cho anh ít thông tin, anh tự nhiên muốn điều tra thêm rốt cuộc là ai, ngày đó sau khi em cùng Phong Ân Đường gặp mặt, có xảy ra ít việc làm mờ ám anh cũng không phải không biết. Như vậy đáp án đã minh bạch chưa?”

cô. cô biết, lúng túng không nói được. Trọng Suất Ngự chỉ mới biết một nửa.

“Bất quá, em có thể cho anh biết, bối cảnh của em tuyệt không đơn giản như anh và Phong Ấn Đường nghĩ. Hai người chỉ biết em là người của tập đoàn Ân Long thôi!” Cổ Tinh Nhã liếc anh một cái.

“Chẳng nhẽ không đúng?” Trọng Suất Ngụy nghi vấn hỏi.

”không! Nên nói em là người tập đoàn, thực ra tập đoàn được chuyển từ một tổ chức sát thủ tên là Quỷ sát môn đạo chuyển sang bạch đạo.

“Em sẽ không nói.”

Lẽ nào, cô thật sự là lãnh đạo tập đoàn Ân Long?

“Ân, cũng coi như ! Dù sao hàng năm em cũng nhận không ít cổ tức đi.” cô trực tiếp chứng thực nghi vấn trong lòng anh.

“Vây năm người lãnh đạo của Ân Long là.”

”Anh nói năm người đó hả! Bọn hần là Đường chủ của quỷ sát môn, bất quá Thuần Đình nhìn thấy bọn hần còn dùng được, thuận tiện điểm tô cho đẹp bộ mặt của tập đoàn, đã kêu bọn hần trông nom tập đoàn vậy chúng em mới có thể nhàn nhã được chứ.

“Hơn nữa Ân Long hiện tại quá lớn, nếu chúng em thật sự làm việc, tuyệt đối sẽ không có thời gian nữa. Cho nên, chúng em không trực tiếp trông nom tập đoàn mà ra ngoài làm việc, Sở Thiển làm kiến trúc còn Thuần Đình làm thư ký cho anh.”

Anh kinh ngạc không nói được. Cổ Tinh Nhã cắn nhẹ môi: “Em đã nói, em không xứng với anh.” cô ngồi cạnh anh, nhẹ giọng nói.

Trọng Suất Ngụy ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt phức tạp, “Vì sao, phải biết là anh mới không xứng với em.”

Anh vừa nói xong, Cổ Tinh Nhã vội đưa tay bịt mồm anh, thê lương nói: “Anh biết em làm thế nào để có Quỷ sát môn không? Anh biết tài chính của Ân Long lớn mạnh thế nào không? Anh không biết, có phải không?” Ánh cô mắt trống rỗng, suy nghĩ tự động quay về quá khứ.

“Kỳ thật Quỷ sát môn không chỉ là tổ chức hắc đạo, nó còn là tổ chức sát thủ lớn nhất.” cô sâu kín thở dài, tay xoa nhẹ gương mặt khiếp sợ của anh. “Anh cũng không biết kỳ thật tay em đã nhuộm đầy máu tanh khi em diệt Quỷ sát môn, giành lấy quyền lực cao nhất, rồi mới dựa vào Thuần Đình cùng Sở Thiển giúp việc cải tổ tổ chức, mới có tập đoàn Ân Long hôm nay.”

Anh vẫn im lặng. cô cố nén khóc nói: “Nếu anh đổi ý, hiện tại có thể đi.”

Mà thôi! Lúc bắt đầu cô đã nói hai người họ không cùng thế giới, cho dù hiện tại anh hối hận, cô cũng chỉ có thể nói là hai người có duyên không phận mà thôi.

Trong đầu Trọng Suất Ngụy là một đồng hồ nổ. Nhã nhi là môn chủ của Quỷ sát môn, một phần tử hắc đạo, một sát thủ, cô còn là lãnh đạo của tập đoàn Ân Long, với tình hình hiện tại anh có thể vì an toàn của bản thân mà rút lui! Nhưng khi anh nhìn thấy giọt lệ trực trào ra của cô thì anh không ngăn được suy nghĩ muốn bảo vệ cô cả đời.

Suy nghĩ hỗn loạn, nhưng thân thể so với lý trí đã sớm có phán đoán, anh kéo cô vào người, ôm chặt lấy cô.

“Em đừng nghĩ có thể rời khỏi anh, anh không phải nhà giàu sợ chết, cũng không phải không thấy qua phạm phu tục tử, mặc kệ em là ai, anh chỉ muốn em, chỉ cần em.” Anh khẳng định lại với cô tình yêu anh giành cho cô là thật.

Chỉ cần cô! không biết vì sao, anh có thể nói được những câu nói đầy tình cảm để an ủi cô, để cô yên lòng về anh.

“Mặc kệ thế nào đều là em sao?” Cổ Tinh Nhã ôm chặt lấy anh, giọng nói nghẹn ngào.

“Muốn em, chỉ cần em.” Anh trầm thấp khẳng định, cũng như là lời thề với cô.

Tâm tình cô trôi nổi. Cuối cùng, khi anh ôm cô vào lòng, cô cảm thấy mình đã tìm được chốn bình yên, không bao giờ còn có người thứ hai nguyện ý vì cô mà mở lòng chấp nhận. Lời anh nói như dòng nước ấm chảy trong lòng cô, làm tan chảy lớp băng lạnh hắc ám, để cho cô thấy ánh dương rực rỡ ấm áp, làm cho cô như được tái sinh trở lại.

Chương 6.4:

“Xem kìa, cứ như sợ người ta không biết tình cảm hai người rất tốt hay sao ấy? Ta chịu không nổi rồi!” Sở Thiển tỏ vẻ khinh bỉ nhìn Cổ Tinh Nhã cùng Trọng Suất Ngụ.

Liễu Thuần Đình cũng có cùng vẻ mặt với Sở Thiển, chỉ biết nhún vai bất lực.

“Thế nào? Là hâm mộ hay đồ kỵ?” Cầm cốc nước do chính tay người yêu làm cho, Cổ Tinh Nhã dựa vào người Trọng Suất Ngụ, nhìn anh yêu kiều.

Từ lúc hai người thẳng thắn nói chuyện với nhau, tình cảm càng thêm gắn bó, lúc nào cũng quấn lấy nhau như đôi sam vậy.

“Ngụ, làm sao bây giờ? Chúng ta hạnh phúc làm người khác không vui rồi!” Cổ Tinh Nhã giả vờ hỏi nhưng trong mắt hiện rõ ý cười.

“Anh sao biết chứ? Anh còn thấy chưa đủ ấy!” Trọng Suất Ngụ bày ra bộ mặt nghiêm chỉnh, cùng cô đối đáp.

“Là như vậy sao?” Cổ Tinh Nhã cười híp mắt.

“Đương nhiên a! Nào, em lại đây ăn một miếng dưa đi.” Anh xiên một miếng dưa đút cho cô ăn ra vẻ lấy lòng.

Ôi trời ơi! Hai người này diễn tuồng sao. Nhìn mà nổi da gà.

Liễu Thuần Đình hừ một cái, đưa tay vuốt tóc tiếp tục xem tạp chí, quyết định coi hai người kia là không khí. Chỉ tiếc, một người vui không bằng mọi người cùng vui. Cổ Tinh Nhã cười gian, vòng tay ôm cổ Trọng Suất Ngụ, thuận tiện thể hiện luôn nụ hôn nồng nàn.

Tay nắm chặt thành quyền, Liễu Thuần Đình bỏ tạp chí xuống, tức giận đứng dậy nói: “Được rồi, Hai người muốn diễn phim tình cảm thì về phòng. Đừng ở đây làm chướng mắt người khác.”

Đối với lời nói tức giận của Liễu Thuần Đình, Cổ Tinh Nhã vẫn không thèm để ý, rúc vào lòng Trọng Suất Ngụ cười cười: “thật là! Mình thấy cậu suốt ngày làm bạn với mấy cái công văn nhàm chán nên tội mình mới giúp cậu làm phong phú tình cảm đấy chứ!” cô cố tình bày ra bộ mặt thương cảm nhưng giọng nói lại mang ý trào phúng.

“Đừng kéo mình! Mình nhất định phải cho cậu ấy một trận mới được!” Liễu Thuần Đình bốc hỏa, lớn tiếng rít gào, xung lên đánh người. Nhưng bị Sở Thiển nhanh tay giữ lại, không đến cô kích động.

“Thuần Đình, đừng như vậy!”

“Bỏ ra ! Mình nhất định phải làm thịt cậu ấy.”

“Ấy. Như thế đã tức giận rồi sao, quả nhiên là thiếu tình cảm mà!”

“Cậu!”

“Tinh Nhã, sao lại trêu chọc cô ấy chứ!”

Phòng khách nhất thời hỗn loạn. Trọng Suất Ngụ ôm Cổ Tinh Nhã tránh né đòn tấn công không chút lưu tình của Liễu Thuần Đình. Trận chiến chỉ ngừng khi có tiếng chuông cửa vang lên.

“Ai đi mở cửa?” Liễu Thuần Đình tinh táo, sửa sang lại quần áo trên người.

“Mình không đi!” Sở Thiển chu miệng. Mệt quá! Chạy theo hai cô điên này mệt chết mất.

“Đương nhiên không phải mình!” Cổ Tinh Nhã cũng cho ý kiến.

“Anh đi!” Nhận nhiệm vụ đi mở cửa, Trọng Suất Ngụ nhanh tay thu dọn lại phòng khách.

Mở cửa, thấy có năm người đàn ông đang đứng chờ, Trọng Suất Ngự né người nhường đường cho họ vào. Tuy mọi người nhìn anh nghi vấn nhưng vẫn theo anh vào nhà. Trọng Suất Ngự đi trở về phòng khách, đến bên Cổ Tinh Nhã thân mật công khai quyền sở hữu. Mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của năm người đi sau.

“Có việc sao?” Mặc kệ thái độ của năm người mới đến, Cổ Tinh Nhã thản nhiên hỏi.

một bên Sở Thiên cùng Liễu Thuần Đình khôi phục thần thái ban đầu, vẻ mặt lãnh đạm ngồi một bên, toàn thân tỏa ra khí thế bức người.

An tĩnh ở một bên không lên tiếng. Trọng Suất Ngự ngạc nhiên nhìn ba người bất đồng thần sắc. không thể tưởng được, khí thế của ba người như vậy khó trách năm người phụ trách của Ân Long không dám tùy ý mạo phạm.

“Các người chậm rãi nói chuyện, tôi đến thư phòng.” Trọng Suất Ngự dời đi để mọi người bàn công việc được thuận lợi.

“Uh!” Cổ Tinh Nhã thản nhiên cười gật đầu.

Trọng Suất Ngự vừa về tới thư phòng, liền mở máy tính, nhập mật mã rồi thoải mái nằm chờ.

“Ai? Có việc mau nói!” Cửa sổ hiện lên hình ảnh một người đàn ông đang ngồi trong phòng làm việc.

Trọng Suất Ngự không lên tiếng, chỉ nhìn người đang cầm cúi làm việc không ngừng, ánh mắt vui vẻ.

Cuối cùng phát hiện người bên kia không nói gì, người đàn ông ngẩng đầu lên, gương đôi mắt cú mèo nhìn màn hình nói: “không có chuyện thì đừng làm phiền tôi, không biết tôi bận sắp chết sao? Hoàn.”

đang thao thao bất tuyệt, nhìn thấy người gây họa ình, anh ta kinh ngạc cùng tức tối lập tức mở đài tiếp: “Anh, anh hiện ở đâu vậy chứ! Lẽ nào anh không thấy công việc ngập đầu sao. Chết tiệt đám công văn này đi. Làm tôi phải tăng ca suốt, không có thời gian nghỉ ngơi nữa. Mỗi ngày chỉ có thể nhìn đồng giấy tờ không ngừng gia tăng đề chết mình. không biết kiếp trước tôi nợ anh cái gì mà giờ bị anh ngược đãi thế này chứ. Anh mà không về là tôi bỏ việc cho công ty sắp luôn đấy!”

“A, đừng nói như vậy chứ! Tôi chỉ đi nghỉ vài ngày thôi mà, cậu làm gì mà nghiêm trọng vậy chứ.”

Trọng Suất Ngự nghe anh ta nói mà không lo lắng gì, chỉ cười nhàn nhã.

“Sao lại không nghiêm trọng chứ. Vợ tôi nói muốn ly hôn kìa, anh xem có nghiêm trọng không? Tôi mà không tốt thì anh cũng đừng mong được yên ổn.”

“Là sao? hiện tại tôi chưa có ý định trở về.”

“Anh nói cái gì, lâu rồi anh chưa bị đánh hã, có muốn suy nghĩ lại không?” Anh ta xoa tay, làm như muốn đánh người.

“Nóng gì chứ, không cần phải bắt mãi vậy đâu!” Trọng Suất Ngự vẫn bình thản chọc giận anh ta.

“Trọng Suất Ngự!” Anh ta nhìn không được hét lên.

“Tốt! Tốt! Tôi chỉ nói tôi không quay về, không nói tôi không giúp cậu!”

Hừ! Cuối cùng cũng nói được một câu làm khuôn mặt anh ta giãn ra đôi chút.

“Gửi ít tài liệu qua mail cho tôi, xong tôi gửi lại cho cậu.”

“Ân hừ! Vậy cũng được.” Cuối cùng cũng có thể ăn tan tâm đúng giờ về nhà với vợ rồi. Vạn tuế!

“Tốt lắm, không nói nhiều nữa, phiền anh rồi.”

“Quên đi! Ai bảo tôi xui xẻo, làm gì không làm lại đi làm trợ lý đặc biệt cho anh chứ.”

Tắt máy tính, Trọng Suất Ngự thong thả bước đến phòng khách, chỉ thấy năm người đàn ông sắc mặt không tốt, còn ba cô gái vẫn lãnh đạm như cũ. Anh không lên tiếng ngồi xuống cạnh Cổ Tinh Nhã.

Cho đến khi xong công việc, bọn họ đi hết, ba cô gái mới thả lỏng tâm tình, bỏ chén trà trên tay xuống, mỉm cười không chút kiêng kỵ.

“Nga! Trời ạ! Năm người đó không có nửa điểm tiến bộ, ngay cả chút cảnh giác cũng không có.” Sở Thiển cười nói.

“Thiến, cậu vừa bỏ gì vào trà thế?” Liễu Thuần Đình chỉ vào ấm trà nói.

“Có gì đâu, chỉ giúp dạ dày hoạt động tốt thôi mà.”

“Kia.” Cổ Tinh Nhã nhìn nhìn ấm trà, lại nghĩ đến năm người vừa rồi, không nhin cười được .

Trọng Suất Ngụy lắc lắc đầu, đáy lòng không khỏi bi ai cho năm người kia. Có chủ nhân như vậy, chỉ có thể coi là bọn hần không may thôi.

Năm người đang lái xe về nhà tự dưng thấy lạnh hết sống lưng, không khỏi lo lắng. Nhanh như vậy, thời tiết đã chuyển lạnh rồi sao?

7. Chương 7

Chương 7.1 (H)

Đêm đen lạnh lẽo, không gian lẫn quất mùi máu tanh.

Chiếc áo sơ mi trên người Cận Nghị thấm máu, trên người đầy vết thương cho thấy hần vừa trải qua một trận chiến đẫm máu. hần nhắm mắt nghỉ ngơi lấy lại sức, nhưng vẫn nghe thấy tiếng bước chân đang từ từ đến gần. Phút chốc mở mắt, trong mắt hần không có lấy một tia mệt mỏi nhìn người đang bước đến gần: “cô tới làm gì? Đánh tôi nữa sao? ”

Liễu Thuần Đình đứng cách hần ba bước chân, nhìn hần cười cười.

“Nếu. Tôi nói tôi thả anh đi thì sao?”

“Nực cười! Thả tôi đi? Các cô vận dụng đến năm người kia vây bắt tôi, nay lại nói muốn thả tôi đi, cô coi tôi là cái gì, là món đồ chơi của các người sao? Người sáng suốt không nói mờ ám, rốt cuộc các cô muốn cái gì thì nói đi! Đừng ở đó giả mù sa mưa nữa.”

“Ai nha nha! Sao lại nói thế, tôi là thật sự muốn thả anh đi mà!”

Cận Nghị mắt lạnh nhìn cô, không biết cô muốn tính kế gì .

“Sao khách khí thế, kỳ thật chúng ta không có thâm cừu đại hận, đúng không, ”

thật là! Phòng vệ cũng tốt thật. Xem ra muốn thuyết phục hần phải tốn công phu rồi! “Sao không có, nếu năm năm trước Cổ Tinh Nhã làm cha nuôi tôi vào tù thì đúng thật chúng ta không có thù oán!” Ánh mắt Cận Nghị tràn đầy thù hận.

Ai ai! Đúng là đứa con có hiếu! “Đúng là cha nuôi anh bị Tinh Nhã đưa vào tù, nhưng anh thật sự biết cha anh hiện nay thế nào sao? ”

“Ông ấy đã sớm chết ở trong ngục rồi, còn phải hỏi sao?”

“Xem ra anh cũng chỉ là quân cờ của lão già đó thôi.” Liễu Thuần Đình ra vẻ tiếc hận lắc lắc đầu.

“cô có ý gì?” Cận Nghị trong lòng toát ra nghi hoặc, một bộ muốn nói lại thôi . Cuối cùng nhin không được liền hỏi.

“Chính là ý này, anh là người thông minh không khó để biết tôi muốn nói gì.”

“cô nói.” Cau mày, hần không muốn tin.

”Ha ha! không sai, cha nuôi anh chết chỉ là tin vịt. sự thật ông ta vượt ngục nên tìm người chết thay để mình thoát tội. Chỉ có anh tin ông ta thôi.

“Bất quá, ông ta để cho anh tin mình đã chết, gián tiếp tiêu trừ thế lực của mình, sau này khi anh đọc được di thư chính là muốn mượn tay anh để báo thù.”

“Chứng cứ đâu? Tôi sao biết được cô nói có thật không?”

“Đương nhiên, chết ở trên tay của tôi là được” Liễu Thuần Đình ánh mắt lóe sáng.

Tốt lắm, bước đầu tiên thành công rồi ! “Bất quá. Anh xác định không cần biết lý do tôi cứu anh ra sao?”

“Cứu? không phải bọn hần muốn cô đến sao?”

“Ha ha! Đương nhiên không phải! Tôi đến cứu anh.” Hắc hắc! Nhất định về phải cho năm tên kia một trận mới được.

“Ý cô là.” Cận Nghị không dám tin nhìn cô.

Cứu người, nhà tù của Ân Long mà cô cũng vào được sao? cô không phải là người của Ân Long sao? Vì sao muốn cứu hần?

Hơn nữa thậm chí có biện pháp , bồi hần mò vào đây nói chuyện với hần lâu như vậy mà không bị phát hiện. Phải nói là cô giỏi hay nói người Ân Long quá kém đây. Nhưng mà làm sao có thể an toàn dời khỏi đây

“Thế nào rồi hả ? Còn suy nghĩ gì nữa, đi mau!”

“cô chắc chắn đưa tôi an toàn dời khỏi đây sao? Tôi đang bị thương, không có khả năng dùng võ lực đi ra ngoài.”

“Tôi không nói muốn như vậy a! Chúng ta cứ đi ra là tốt rồi.” cô ung dung cười, thuận tiện ấn mật mã mở cửa.

“cô.”

“đi thôi! Còn đứng ngăn người làm gì!”

Kéo hần đi ra cửa, Liễu Thuần Đình rút trong túi ra một mảnh giấy, tùy ý ném trên mặt đất.

Tất cả đều không có gì khác thường. Giống như khi cô đến tất cả đều vắng vẻ, chỉ là thuận tay vứt đi tờ giấy, cười nhạo bọn người coi ngục vô dụng.

Trăng sáng như ngọc, gió nhẹ đu đưa.

Trong thư phòng, âm thanh lật giấy và tiếng bút viết không ngừng vang lên. Trọng Suất Ngự nhìn chăm chăm đồng văn kiện trên bàn tỏ vẻ bất mãn.

“Nhã nhi!” Anh cúi đầu gọi, thanh âm có tính uy hiếp.

Cổ Tinh Nhã vẫn không ngẩng đầu, tay vẫn lật giở văn kiện, mặc kệ người nào đó đang giận dữ.

“Nhã nhi.” thật sự không để ý tới anh! Đồng văn kiện kia có sức hấp dẫn vậy sao?

“Ân? Gì vậy, không có việc gì thì đừng nháo.” Cổ Tinh Nhã ngăn lại trong tiếng kêu to, ngẩng đầu nhìn anh một cái rồi lại cúi xuống tiếp.

không thể nhịn nữa rồi! Trọng Suất Ngự xanh mặt, đóng sập máy tính, giữ chặt lấy tay cô, bốn mắt trừng nhau.

“Trọng Suất Ngự, anh muốn làm gì? Anh không thấy em đang bận sao?”

“Vợ à, em có phải hơi quá đáng rồi không? Lúc trước vì chuyện của Cận Nghị anh đã phải tránh cả ngày trong thư phòng rồi, hiện tại em đã giao hết cho Thuần Đình vậy mà vẫn làm đến mù mịt đầu óc, em còn dám hỏi anh định làm gì sao?”

nói xong, Trọng Suất Ngự đã tức đến nghiêng răng nghiêng lợi rồi.

“Công việc của em với anh không quan hệ nhé.” cô thẳng thắn nói.

Tốt lắm! Xem ra anh chiều cô đến vô pháp vô thiên rồi. Giờ còn dám lớn tiếng với anh nữa chứ.

“Xem ra em lâu lắm không được giáo huấn rồi.” Anh đến gần làm việc bàn, cô giữa anh và chiếc ghế dựa.

“Anh, anh muốn làm gì?” Nhìn anh chán kinh, làm cô nói cà lăm.

“Anh muốn làm gì em sẽ biết ngay thôi.” Trọng Suất Ngự dùng ngón tay vuốt nhẹ cằm cô, môi mỏng thuận thể hôn lên môi của cô.

“không.” Cổ Tinh Nhã đẩy anh ra, vừa mở miệng phản kháng đã bị anh xâm nhập. Anh thỏa mãn thở dài, càng tham lam liếm mát. Trời ạ! cô vẫn ngọt ngào như vậy.

Cổ Tinh Nhã chìm trong nụ hôn của anh. Mê loạn ôm lấy cổ của anh, nhiệt tình hôn lại, làm hai người càng sâu nhập dây dưa.

“Nhã nhi. Anh muốn em.” Anh miệt mài hôn, từ môi kéo dài đến tai, nỉ non lời yêu.

“Nhưng là. Công việc.” Cổ Tinh Nhã phân vân nhìn lên bàn.

Ôm lấy mặt cô, Trọng Suất Ngự lại hôn cô thật sâu, trừng phạt cô không chuyên tâm, hơi cúi người làm hai người càng sát vào nhau hơn.

“không cần lo!” Tay anh bá đạo ôm lấy bầu ngực cô xoa nắn, thổi khí bên tai cô, chọc cô một trận run rẩy.

“Ách.” Cổ Tinh Nhã không nói được. Nâng người lên dán vào anh, cầu thêm một bước thân mật.

Ngón tay anh nhanh chóng cởi nút áo cô, mê muội người con gái làm anh bao đêm mong nhớ.

Ấn cô dựa người vào ghế, nhanh chóng cởi áo cô ra. Nhìn nụ hoa hồng thắm đang đứng thẳng, anh tham lam cắn mát một bên, bên kia không ngừng lấy tay đùa nghịch.

“A a.” Cổ Tinh Nhã ôm chặt lấy anh, run rẩy toàn thân, thậm chí nơi tư mật rất nhanh cảm thấy ẩm ướt.

Được phản ứng của cô khích lệ, dục vọng anh nhẩn nhẩn lâu nay bùng lên dữ dội. Hôn cô thật sâu, một tay anh nắm chặt thắt lưng cô, tay kia lần vào trong váy cô, cách lớp quần lót vuốt ve chọc ngoáy.

cô không chịu được, không tự chủ mở rộng hai chân để tay anh có thể hoạt động dễ dàng hơn.

Trọng Suất Ngự tà mị cười, không chỉ có hắn chờ mong mà cô cũng thế.

Anh nhẹ vạch quần lót cô ra, đâm ngón tay vào hoa huyệt ẩm áp. Nhìn cô thỏa mãn, anh nhanh chóng cởi quần lót cô ra, vén cao váy lên cao. Anh đặt hai chân cô mở rộng trên thành ghế, ngồi xuống nhìn cảnh đẹp vừa hiện ra một cách hài lòng. Anh nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên nơi tư mật của cô, môi lưỡi cùng nhau thâm nhập hoa huyệt.

“A a.” cô không khỏi la lên.

“Ha ha. Thoải mái sao?” Anh không cho cô hưởng thụ lâu, nhanh chóng dời đi, thay vào đó là ngón tay anh thâm nhập sâu hơn.

Giữa hai cánh hoa nhanh chóng tràn ra mật ngọt. Anh rút tay ra, ngón tay ướt đẫm hoa mật. Anh đưa ngón tay vào miệng cô để cô thưởng thức hương vị của chính mình.

“Ngô. không cần.” Mặt Cổ Tinh Nhã đỏ ửng, đẩy tay anh ra.

“Nhã nhi, còn thẹn thùng sao?”

cô e lệ phản ứng làm Trọng Suất Ngự lại càng muốn cô thần phục mình.

Anh phút chốc cúi người, một tay cầm lấy tay cô, tay kia chen vào khu rũng rậm rạp, ngón tay không ngừng trên đùa hoa huyệt nhưng không vào sâu.

“A a.” Người cô như bị điện giật. Anh kích thích cô để cô thêm đòi hỏi.

Anh lại thay đổi, nhanh chóng dứt khoát đâm vào rút ra.

“không cần. Ngự.” cô kêu lên. Nhưng hai tay bị anh nắm chặt không làm gì được, chỉ biết uốn cong người đón nhận.

“thật sự không cần sao?” Hài lòng phản ứng của cô. Trong suốt Ngự cúi xuống cắn nhẹ nụ hoa rồi lại mát thật mạnh, để lại dấu ấn trên ngực cô.

cô vong tình rên rỉ, làm dục vọng của anh thêm kiên cứng rắn, động tác càng nhanh hơn.

không cách nào nhịn nữa, Trọng Suất Ngụy nhanh chóng kéo khóa quần, giải phóng dục vọng rồi đâm vào thật nhanh.

“A a a.” Anh mạnh mẽ đu đưa khiến cô thét chói tai.

Đột nhiên, anh kéo cô lên, vong chân cô ôm lấy thắt lưng anh rồi mới ôm cô đi về phía bàn trà. Mỗi bước đi dục vọng của anh lại đâm vào trong cô càng sâu. Đến nơi, anh để cô xuống, xoay người để cô chống hai tay lên bàn. Từ sau lưng cô anh mãnh liệt tiến vào. Bàn tay không ngừng vuốt ve nắn bóp hai đôi tuyết trắng.

“A a. Ân.”

Cổ Tinh Nhã hoàn toàn không chịu nổi mỗi lần anh xâm nhập không hề tiết chế. Hai tay bấu chặt cạnh bàn, thân hình vì anh mà không ngừng rung đưa va chạm

Cao trào mãnh liệt nhanh chóng. Hai người đồng thời cùng nhau lên đỉnh. Trọng tận cùng hang động ẩm áp, anh phun ra dòng nhiệt nóng bỏng của mình vào trong cô

Chương 7.2:

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Trọng Suất Ngụy ôm lấy Cổ Tinh Nhã mềm nhũn đi vào phòng nghỉ.

Cầm một bên ngực trắng nõn trong tay, Trọng Suất Ngụy chưa thỏa mãn cười si ngốc: “Nhã nhi, gả cho anh được không?” Anh đột nhiên nói iaatj mình, ngẩng đầu nhìn anh.

“Vì sao? Em là nói. Thế nào đột nhiên?” cô không nghe lầm chứ?

“không đột nhiên, anh sớm đã muốn nói vậy rồi.” Nếu không vì nhiều chuyện xảy ra, anh đã sớm đem cô về nhà, làm sao mà chịu được đến giờ chứ.

“Nhưng là.” thật vậy sao? Anh thật sự muốn cô lấy anh. Đây là mơ sao?

“Em không muốn sao? Nhã nhi?” Trọng Suất Ngụy nhìn chăm chăm vào mắt cô, rất sợ cô cự tuyệt.

không muốn, thế nào lại không muốn? cô đã mong chờ được làm vợ anh biết bao! Chính là thật sự không vấn đề sao? Cha mẹ anh có thể nhận cô sao? Có thể coi thường cô hay không ?

“không, em đồng ý. Nhưng.” cô sợ hãi nhìn anh, ánh mắt lộ ra vẻ bất an.

“Sao hả? Có vấn đề sao?” Anh khấn trương hỏi, rất sợ có lý do nào đó khiến cô không thể thành vợ anh. không! Anh tuyệt đối không cho phép bất cứ điều gì xảy ra.

“Cái. Ba mẹ anh có thể không đồng ý với thân thể của em”

“A, em lo lắng đến vấn đề này sao?” Trọng Suất Ngụy kinh ngạc nhìn cô. Tốt quá, chỉ là vấn đề nhỏ này thôi.

“Ân, em sợ cha mẹ anh không chấp nhận em từng là người xã hội đen. Dù sao xuất thân của em cũng không tốt lắm.” Cổ Tinh Nhã suy nghĩ tỉ mỉ, vẻ mặt ảm đạm tự ti.

“Nhã nhi, em sao lại nghĩ vậy? Có phải nghe được gì không?”

“không có, chỉ là suy đoán mà thôi.” Anh thật sự chấp nhận cô như vậy sao?

“Nhã nhi ngốc! Sao lại tự mình suy nghĩ vậy chứ?” Nhìn cô lo lắng, Trọng Suất Ngụy nhẹ giọng nói: “Em vẫn không tin anh sao? Cho dù phải đấu tranh, chỉ cần em ở bên anh, anh đều cảm thấy đáng giá, biết không?”

Anh ôn nhu ôm lấy mặt cô, hứa với cô. cô chỉ biết nhìn anh và khóc.

“Đừngkhóc ! Đừng khóc.” Nhìn cô không ngừng rơi lệ, anh dùng nụ hôn chậm rãi lau đi nước mắt cho cô.

“thật là, anh nên bắt em làm thế nào mới tốt đây?”

“Vì sao đối với em tốt như vậy? Em.” Cổ Tinh Nhã ghen ngào không nói được, ngược đôi mắt đắm lệ nhìn anh.

“Đứa ngọc, không tốt với em thì tốt với ai chứ!” Anh nhẹ nhàng vén lại mái tóc rối cho cô.

“Đừng khóc, ân?” Anh an ủi cô. “Nguy. Em đã nói rất yêu anh chưa?”

“Hôm nay không có, nhưng mà sau ngày anh không ngại ngày nào cũng nghe em nói đâu!” Trọng Suất Ngụy ôn nhu cười cười, vuốt nhẹ má cô, ôm cô vào lòng. “Nếu anh muốn nghe, em liền nói đến khi anh chán mới thôi.” Nằm trong ngực anh, cô cười ngọt ngào.

“Anh không chán đâu! Chỉ cần là em nói, cho dù nghe trăm lần ngàn lần cũng không chán.” Tựa cằm lên đầu cô, Trọng Suất Ngụy khẽ cười.

“thật sao, là anh nói đó nha!”

“Uh, anh nói! Kia. Gả cho anh sao? Nhã nhi của anh.”

“Ân, ” Cổ Tinh Nhã hạnh phúc mỉm cười.

“Mỗi ngày anh đều có thể nghe được chứ!” Trọng Suất Ngụy lại nói, rất nhanh cúi xuống hôn cô.

“Ân. Em yêu anh!” Cổ Tinh Nhã xấu hổ vừa cười vừa nói. Nhìn cô rục rỏ làm Trọng Suất Ngụy giật mình.

Anh lại cúi xuống hôn cô! “Anh cũng rất yêu em, yêu em.”

Trong phòng nghỉ, hai người quấn chặt lấy nhau, trao cho nhau tình yêu nồng nàn bằng lời nói và hành động nguyên thủy nhất. Những tiếng rên rỉ ngọt ngào cùng tiếng thở dốc thỏa mãn tạo nên bản nhạc tuyệt vời. Ánh trăng dần lên cao soi sáng phòng nghỉ.

Hì hì. Rất thẹn thùng nha! Đêm, chỉ mới bắt đầu!

Trong vườn hoa rộng lớn, cây cối được cắt tỉa gọn gàng, xếp ngay ngắn cạnh lối đi. Đây là nơi nghỉ ngơi thoải mái sau những ngày làm việc bận rộn. Nếu bỏ qua tiếng hét đầy tức giận của chủ nhà trong phòng khách thì đây quả là một không gian đẹp tuyệt vời.

“không cho phép, tuyệt đối không được!”

“Thế nào lại không được, ông nói rõ xem nào?” Uống vào ngụm trà thơm ngào ngạt hồng trà, Thủy Chi My không để ý tới chồng đang tức giận.

“không được chính là không được, Cần gì phải có lý do?” Trọng Cổ Đình mang bộ mặt tức giận ngồi xuống.

Hừ! Gia tộc ông nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ. Muốn làm dâu nhà ông cũng chỉ vì tài sản mà thôi. Muốn kết hôn, có thể! Nhưng trước tiên bước qua ông đã rồi hãy nói! “Nếu nói không nên lý do, có gì mà phản đối chứ?” thật là, càng già càng ngang bướng, Thủy Chi My nhăn nhó nhìn chồng phiền muộn không đường chọn lựa.

“Tôi phản đối!” Chỉ vậy thôi, không gì hết!

” Là sao?” Kéo dài âm cuối. Thủy Chi My không cho là đúng.

Kỳ thật, xem ra, cô gái tên Cổ Tinh Nhã kia rất thú vị.

Trước đây bà cũng có cho người điều tra nhưng không thu được kết quả gì. Chỉ có tấm ảnh chụp chung với con bà mà thôi. Bà dám khẳng định cô là thật lòng yêu con trai bà. Mặc dù bà biết chồng bà lo lắng điều gì nhưng theo lời quần gia nói thì lần trở về Đài Loan này của Trọng Suất Ngụy hai người mới lần đầu tiên gặp mặt. Bà mới hoàn toàn hết lo ngại. Bởi vì, bà biết cô gái kia rất kiêu ngạo, sẽ không vì con trai bà là con rùa vàng mà ôm lấy.

“Bất quá, cô ấy lại sinh cho chúng ta hai thằng cháu xinh xắn kháu khỉnh!”

“Vậy thì thế nào?” Hừ! Ông không thừa nhận đâu!

“Là như thế nào, chính là ông không muốn nghe bọn chúng gọi ông một tiếng ông nội sao? Tôi lại rất mong được nghe chúng gọi bà nội đấy, ha ha.” Cũng không tin ông không muốn đi! Thủy Chi My âm thầm tưởng .

Kết quả đúng như bà mong muốn, Trọng Cổ Đình dù quyết tâm mấy cũng bioj dao động: “Này.”

“Ân, nghe nói bọn chúng giống Ngụy như đúc! Chẳng những nhìn rất tuấn tú mà lại rất giỏi nha.” Bắt đầu cảm thấy thực đáng tiếc thôi?

“thật sự sao? Kia.”

“Đương nhiên, tôi đã trực tiếp kiểm chứng rồi!” Bà nhất định phải có được hai đứa cháu nội này, để chúng gọi một tiếng bà nội cho bà nghe. Bà thật muốn cháu đến diên rồi, là ai cũng được, nhưng vẫn phải có nguyên tắc.

“Ân. Giống như.”

“Kỳ thật, có thể sinh ra hai đứa con như vậy thì người mẹ cũng không kém đâu. Ông nói thế nào?”

“Nhưng mà. cô ta có tính toán”

“sẽ không đi, tôi nghe Ngụy nói, hai đứa bé rất ngoan và lễ phép. Nếu mẹ chúng gian xảo, hai đứa trẻ sao được giáo dục tốt?” thật là, sao ông ấy luôn nghĩ không tốt vậy chứ. cứ đường hoàng thừa nhận đi đã sao.

“Này. Cũng đúng !” Nhưng là hình như còn có gì đó là lạ

Chồng do dự không quyết, cuối cùng làm Thủy Chi My chịu không nổi rồi.

“Trọng Cổ Đình, ông rút cuộc để ý cái gì? Ông không thể quyết định được à, cứ dây dưa mãi thế.” Mặt trầm xuống, Thủy Chi My không cao hứng nổi.

“không, không. không có rồi!” Nhìn bà xã đại nhân tức giận, Trọng Cổ Đình vội vàng gạt đầu, không dám có gì ý kiến.

“không có là tốt nhất.” Hừ! Thách kẹo ông cũng không dám .

“Thôi mà, bà xã bớt giận đi!” Trọng Cổ Đình nịnh nọt, chỉ sợ đêm nay phải ngủ ở thư phòng thôi. Đối với ông, sợ nhất là không được ôm vợ ngủ.

“nói lại đi!” thật là! Lâu lắm không phát uy liền quên rồi sao. Đừng tưởng mèo thì không cắn người nha!

“Đừng, đừng như vậy mà!”

“Nhìn thái độ của ông chắc muốn ngủ ở thư phòng vài ngày rồi đúng không?” Quay đầu đi không nhìn đến chồng, Thủy Chi My vụng trộm cười .

“A?” Thế nào như vậy? Trọng Cổ Đình thiếu não van xin.

Ha ha! Nhịn một chút để còn được vào phòng ngủ chứ! Bất quá rất khó nhìn thấy bộ dạng ông hiện giờ.

Cùng lúc này, cách phòng khách Trọng gia không xa, có người đã chứng kiến toàn bộ vở kịch vừa rồi.

“không có khả năng! Trọng ca ca thể nhưng muốn kết hôn rồi hả ?” Khuôn mặt Na Phù Á kinh ngạc.

“Cha ! Cha nói đi, đây chỉ là nói dối thôi, Trọng ca ca sao lại kết hôn, mà người đó lại không phải là con chứ?” Đây quả là tin động trời.

“Cha sao lại lừa con. Trọng Suất Ngụy đa gọi điện mời cha làm chủ hôn cho hắn!” Nhìn con gái khóc than, Na Khắc cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Ai! Chàng trai này ông vừa nhìn đã thích. Anh vừa tài giỏi, vừa lễ phép, bất quá.

Nếu hai đứa trịch nhau thì hai bên gia đình đã sớm tính chuyện kết hôn, nhưng nhiều năm trôi qua, Trọng Suất Ngụy vẫn khước từ, chỉ có Na Phù Á lại đa tình! Na Khắc lâm vào trầm tư, một bên Na Phù Á không thể chịu đựng được tin này, bắt đầu không ngừng tiết hận, đập phá lung tung.

“A! Tiểu thư, cái bình hoa.” Giá trị 30 vạn Đô-la a! Người làm nói chưa hết câu, bình hoa đã vỡ vụn. “Tiểu thư, cái đĩa gốm.”

“A! ! Nhanh lấy cái bình ngọc đi.”

“Tiểu thư! Cái là.” Đó là bộ trà cụ mà lão gia yêu quý a! Người làm thất thanh kêu lên, chạy đến đỡ lấy bộ trà cụ.

Quá một hồi, đập phá một nhào, Na Phù Á mặt mũi đỏ gay, thở hổn hển ngã xuống sofa.

“Trạm ca ca. Ô ô.” cô khóc như mưa.

Cho người làm lui ra, Na Khắc lúc này tuy rất tiếc mấy món đồ bị con gái đập phá, nhưng nhìn con gái khóc đến sưng húp cả mắt lại hết cả tức giận.

“Na Phù Á.” Na Khắc chỉ có thể gọi tên con gái.

Na Phù Á chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt, hai dòng nước mắt chưa khô, cô “Oa!” một tiếng, nhào vào lòng cha khóc rống.

“Cha, vì sao. Vì sao anh ấy muốn kết hôn với người khác.”

“Này.” Na Khắc không nói được.

“cô gái đó có gì tốt hơn con chứ?” cô bình tĩnh nhìn phụ thân.

Na Khắc không cách nào đem sự thật bày tỏ.

Ai! Trả lời thế nào đây. Đứng trên lập trường bình đẳng mà nói, xét về năng lực hay diện mạo, con gái ông không thể sánh với cô gái kia! Na Khắc nhìn con gái vừa khóc xong, không khỏi thở dài.

“Cha, lẽ nào con thực sự thua kém cô gái kia sao?” Na Phù Á nắm chặt làn váy, giọng nói tăng cao.

“Này.” Na Khắc do dự, không nghi ngờ đây là đả kích lớn nhất đối với Na Phù Á.

“Con không tin! Con nhất định phải tận mắt nhìn thấy, xem cô gái đó lợi hại thế nào mà có thể làm vợ Trọng ca ca.” Lau đi nước mắt, Na Phù Á bỏ đi về nhu nhược vừa rồi, xoay người đi lên lầu.

“Na Phù Á, con, con định làm gì?” Trời ạ! sẽ không là muốn.

“Hừ! Con muốn đi Đài Loan nhìn xem cô gái kia!” không để ý tới vẻ mặt cha mình đang kinh ngạc, cô dặm mạnh chân đi về phòng, chuẩn bị hành lý về Đài Loan.

“Na Phù.”

Na Khắc chỉ biết nhìn con gái, hy vọng cô sẽ không gặp phải chuyện gì. Nếu không. Đừng nói là Na phù á, chỉ sợ trên đời này không mấy cô gái chịu thừa nhận được vợ con Trọng Suất Ngụy a!

8. Chương 8

Chương 8:

“Ân. Ngụy. Bây giờ không được.”

“không sao, không ai vào đây đâu.”

“Nhưng là. Công việc.” Công việc thì sao? Vừa thở dốc, Cổ Tinh Nhã vừa nhìn đồng văn kiện chất như núi trên bàn.

“Đừng để ý đến nó, sẽ có người làm.” Anh bá đạo tách hai chân cô ra, cúi thấp đầu hôn lên đôi nhũ hoa trắng ngần, rồi đến hai nụ hoa hồng phấn.

“Ân.”

Trong phòng tình cảm mãnh liệt không ngừng dâng cao. Bên ngoài lại là một cảnh hỗn loạn.

“Ta muốn vào!”

“Tiểu thư, không hẹn trước thì không thể vào được.” Thư ký tỉnh táo nhắc lại câu nói quen thuộc, ngăn cô gái đang giận giữ lại.

“Là ta muốn vào!” Na Phù Á kiên trì, ý định cùng thư ký tranh cãi.

“thật xin lỗi, đây là quy định.” không thay đổi thái độ, thư ký vẫn làm tròn chức trách của mình.

“Ta mặc kệ quy định, ta chỉ biết ta muốn vào.” Na Phù Á quật cường, quyết không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Thư ký khôn khéo che dấu ánh mắt thương xót cô gái trước mắt. Bình thường Tổng tài làm việc không thích bị người khác quấy nhiễu, gần đây lại càng cấm tuyệt đối người khác tự động đi vào. Nhất là bây giờ, cửa phòng đóng chặt, không một tiếng động, không ngoài dự đoán hai người ở trong phòng đang làm “chuyện tốt” gì. Có cho cô ăn gan hùm cô cũng không dám để cô gái này vào chọc giận Tổng tài.

“Vấn đề nói đó, không được chính là không được!” Thư ký nhắc lại lần nữa.

“Vậy sao? Ta đây đành phải tự mình đi vào vậy!” Vừa nói Na Phù Á vừa đẩy thư ký qua một bên, tự mình mở tung cánh cửa.

Trong nháy mắt cửa bị đẩy ra, Trọng Suất Ngụy nhanh tay cầm lấy áo khoác để bên cạnh quần lấy người Cổ Tinh Nhã, không để da thịt cô lộ ra ngoài. Sau đó mới lạnh lùng nhìn về phía cửa.

“Trọng ca ca.” Na Phù Á sợ hãi ngẩng người nhìn Trọng Suất Ngụy đang tức giận, không tự giác từ từ lui về sau từng bước.

“Ai cho cô đi vào?” âm thanh lãnh khốc, Trọng Suất Ngụy nhìn về phía thư ký đang run sợ đứng một bên.

“Do em tự đi vào. Ai bảo cô ta không cho em vào chứ.” Na Phù Á cứng không dám nhìn thẳng, ấp úng nói.

“đi ra ngoài!” Dục vọng chưa được giải phóng làm Trọng Suất Ngụy càng thêm tức giận.

Tuy rất sợ hãi nhưng Na Phù Á vẫn liều chết lên tiếng, “không! Trọng ca ca! Em, em là.”

“Na Phù Á, đi ra ngoài ngay.” âm thanh lãnh khốc đến cực điểm cùng tàn nhẫn.

“Em, em không ra.” cô kiên quyết nói.

“Na Phù Á, không cần thử thách tính nhẫn nại của ta, đi ra ngoài ngay.” Nắm chặt tay, Trọng Suất Ngụy ra thông điệp cuối cùng.

“không! Em tuyệt đối không ra.”

Tốt lắm, là cô không nghe anh cảnh cáo, đừng trách anh tàn nhẫn. Trọng Suất Ngụy đi nhanh đến bên Na Phù Á, túm lấy cô định lôi ra ngoài. Đột nhiên, từ phía sau có một bàn tay kéo anh lại.

“Ngụy, đừng như vậy.” Ở sau bàn làm việc sửa sang quần áo, Cổ Tinh Nhã vừa kịp ngăn lại hành động của anh.

“không, anh đã cảnh cáo cô ta rồi.” Ai kêu cô ta không nghe lời, bị ném ra ngoài cũng đáng.

Cổ Tinh Nhã khẽ thở dài nhìn người đàn ông đang bị dục vọng hành hạ đến tức giận.

“Ngụy, bỏ cô ấy ra.” Nếu không mau bỏ ra cô ta sẽ ngạt thở mà chết đó.

“không được, anh đã nói cô ta đừng thử thách tính nhẫn nại của anh mà!” Vừa nói anh vừa tăng thêm lực đạo ở tay, ánh mắt càng thêm âm ngoan.

Anh nhất định phải tùy hứng vậy sao? Chỉ vì một việc nhỏ. Ân. Hoặc là đối với anh mà nói đây lại là việc vô cùng nghiêm trọng. Nhưng, cũng không phải vì không giải phóng được dục vọng mà anh tức tối vậy chứ?

“Ngụy.” Cổ Tinh Nhã lại gọi tên anh.

“không bỏ chính là không bỏ.” Anh cố chấp nói.

Được rồi! không nói đến chuyện không thể nữa. Đành phải dụ dỗ vậy: “Ngụy, thả ra, đêm nay.” âm thanh êm ái, mờ ám khiêu khích trí tưởng tượng của người nghe.

“Đêm nay.” Bàn tay đang túm Na Phù Á khẽ buông lỏng.

“Àn. Em.” Cổ Tinh Nhã lại ám chỉ.

“Em chiều anh hết chứ!” Trong nháy mắt, anh liền thay đổi thái độ. Trong mắt tràn ngập ý cười cùng ham muốn.

“cô ấy.” Có thể thả ra chưa? Cổ Tinh Nhã nhìn sang Na Phù Á ám chỉ.

“Anh thả.” Quả quyết trả lời xong Trọng Suất Ngụy liền thả tay làm Na Phù Á ngã ngồi xuống sàn nhà.

Anh chàng này thật là dễ dụ! Cổ Tinh Nhã nghĩ.

“Đừng quên em đã hứa đấy!” Như sợ cô đổi ý, anh nhắc nhở.

“đã biết.” Tức giận trả lời anh, Cổ Tinh Nhã không biết nên khóc hay cười nữa. “cô không sao chứ?” cô vươn tay, có lòng tốt muốn nâng Na Phù Á dậy.

Hất tay cô ra, Na Phù Á tự đứng lên, mặt đầy nước mắt. Cổ Tinh Nhã bước lùi lại sau, tỏ ý không đồng tình với thái độ của cô ta.

“Na Phù Á, cô thật sự không ra ngoài sao?” Thanh âm nhẹ nhàng nhưng cũng đầy uy hiếp. Dám đối đãi với Nhã nhi vậy sao. Hay không muốn sống nữa?

“Trọng, trọng ca ca.”

Đây là Trọng ca ca ôn nhu của cô sao? Vẫn biết anh đối với con gái rất lạnh lùng, nhưng, nhưng là. cô không phải khác họ sao?

Ít nhất cô vẫn luôn nghĩ như thế! Lẽ nào cô đã sai?

“Ngụy, đừng như vậy, anh dọa cô ấy sợ rồi.” Ai! cô gái đáng thương nhất định bị dọa sợ rồi. Cổ Tinh Nhã nhìn anh dịu dàng. thật là, đàn ông con trai mà đi bắt nạt một cô gái còn ra sao chứ. Cổ Tinh Nhã khinh thường nghĩ.

“Trọng ca ca. Vì sao anh lại muốn kết hôn với cô ta?” Là cô mới phải chứ.

“Đây là chuyện của tôi.”

Cổ Tinh Nhã im lặng đứng ở một bên. Cùng là con gái sao cô lại không nhìn ra cô gái này chứ.

“không! Em tưởng.” Anh sẽ cưới em chứ!

“Tưởng cái gì? Tưởng tôi cưới cô sao?” Trọng Suất Ngụy cúi đầu cười đùa cợt. “Na phù á, tôi đối với cô cùng lắm chỉ như em gái, ngoài ra không có gì khác, biết không? Đừng tự mình đa tình nữa.”

Tự mình đa tình? Khuôn mặt Na Phù Á trắng bệch.

“Còn cô ta cũng là chơi đùa sao? cô ta có gì đặc biệt chứ?” Bị kích thích Na Phù Á bắt đầu nói lung tung.

“cô không giống cô ấy, cô chỉ là bạn lâu năm, còn cô ấy là người duy nhất tôi muốn cưới làm vợ.” Trọng Suất Ngụy chân thành nhìn Cổ Tinh Nhã, đáy mắt tràn đầy tình ý say mê. Anh tựa như con sói lạnh lùng cô độc giữa bầy đàn. Cho đến khi anh gặp được cô. Tình yêu của cô đã sưởi ấm trái tim lạnh giá, cho anh biết thế nào là hạnh phúc. Và anh nguyện bên cô đến chết không rời.

“Em không hiểu, cô ta hơn em ở chỗ nào chứ? Xinh đẹp hơn hay gia thế tốt hơn?” Tiếng nói càng ngày càng lớn mang theo sự tức tối của Na Phù Á.

“cô rất tốt, điểm nào cũng tốt. Chỉ là tôi không thích cô mà thôi.” Trọng Suất Ngụy trả lời vấn đề của cô, hơn nữa lấy ánh mắt kiên định nhìn Cổ Tinh Nhã.

“yêu? Vì cô ta, cho dù anh mất tất cả cũng cam lòng sao? yêu có thể cho hai người cuộc sống tốt đẹp sao?” không cam lòng a! Cho dù bị anh chán ghét cô cũng muốn hỏi cho rõ ràng.

“Tôi.”

Trọng Suất Ngụy chưa nói hết câu, ngoài cửa đã truyền tới âm thanh quen thuộc làm mọi người đều quay đầu nhìn ra cửa. “nói rất tốt! Ta cũng rất muốn biết con chọn bên nào?”

Trạm Cổ Đình nghiêm túc từ ngoài cửa tiến vào, bình tĩnh nhìn con trai.

Vừa nghe tin Na Phù Á chạy về Đài Loan, ông cũng vội vàng về theo, không nghĩ đến vừa mới về tới đã gặp được cảnh này, liền muốn thử nghiệm xem Trọng Suất Ngụy thế nào, đỡ cho ông phải đau đầu tìm biện pháp đối phó.

“nói đi! Chọn bên nào?” Hừ. Xem bọn chúng yêu được bao nhiêu.

Trọng Suất Ngụy nhìn cha, lại quay đầu nhìn Cổ Tinh Nhã. Khóe môi gợi lên độ cong hạnh phúc.

“Con chọn cô ấy. Cha, mọi chuyện con vẫn nghe theo cha nhưng riêng chuyện này thì tuyệt đối không.” Anh nắm chặt tay Cổ Tinh Nhã.

“Cho dù ta dùng mọi cách ngăn cản các ngươi,” Trọng Cổ Đình vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Cho dù thế nào con cũng chỉ cần có cô ấy. Có cô ấy là con đã có cả thế giới rồi. Cha có thể lấy lại vị trí Tổng tài NUS nhưng không thể ngăn cản con được.”

“Được, ta đã biết!” Ai! Quả nhiên con trai lớn không bảo được nữa rồi! Trạm Cổ Đình cảm thán trong lòng.

Trời ạ! Tổng tài thật là người đàn ông tuyệt vời. thật không nghĩ tới bình thường anh lãnh đạm khó gần, cho dù có tươi cười cũng chỉ là bên ngoài, thế nhưng cũng có lúc làm người khác cảm động như vậy. Ngẫm lại bạn trai mình, không tiền không thế, chỉ được cái lãng mạn. Vậy mà giờ cũng thua nốt rồi! A. . . . ông trời thật không công bằng mà. Ngoài cửa phòng làm việc, thư ký không khỏi cảm thán.

“Cháu muốn biết bác không đồng ý cháu ở điểm nào?” Cổ Tinh Nhã thành khẩn hỏi, không biết mình đã làm gì để ông không vừa lòng.

“Hừ!” Trọng Cổ Đình ông ghét ai cũng cần phải có lý do sao? Bất quá xem cô có thành ý muốn biết thì ông sẽ cho cô biết: “cô không xứng với con ta.” đã rõ ràng chưa?

“Vậy sao ạ, không xứng ở điểm nào?” Chính mình cảm thấy không xứng là một chuyện, người khác nói lại là chuyện khác. Cho nên tốt nhất hãy cho cô một lý do chính đáng, bằng không. Hừ hừ! cô cũng không dám đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra đâu. (MM: Hix, bố chồng đẩy chị ơi)

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, ông phải thừa nhận cô điểm gì cũng tốt, cũng thích hợp với con trai ông, chỉ có gia thế là không được.

“Ta hỏi cô, cô cảm thấy xứng với con ta sao?” Ông muốn nhìn xem cô gái mà con ông chọn có năng lực thế nào. Trọng Suất Ngụy nghe cha mình hỏi thế, định phản bác hộ người yêu lại bị cô trừng mắt cản lại.

“Về điểm gì chúng cháu cũng rất hợp, bác nói đúng không?” Cổ Tinh Nhã khẽ cười trả lời.

Muốn chơi thì chơi đi! Lão hồ ly. Trong bụng cô thầm cười lạnh .

cô đúng là một cô gái tốt. àng qua cửa như vậy được. Ánh mắt Trọng Cổ Đình thoáng tia hài lòng nhưng vẫn gây khó dễ.

“Là sao? Ta cũng không vì như thế mà dễ dàng chấp nhận. Trọng gia chỉ có một đứa con trai duy nhất, cô nói ta có thể không cần chọn lựa cẩn thận sao? Nhất là đối với người không có gia thế như cô. Trọng gia làm sao trông cậy được.”

Ha, lão hồ ly thế nhưng ám chỉ cô không có tiền đây mà.

“cô không phải nghĩ nữa. Dù sao đó cũng chỉ là một trong nhiều lý do mà thôi.”

“Vậy cháu cũng muốn biết, rốt cuộc bác muốn cái gì?”

“Ta muốn nhiều hơn thế.”

“Nga, ” Hứ! nói đi nói lại cũng vẫn là một vấn đề mà thôi.

Con gái tất cả đều tham lam. Đương nhiên trừ vợ ông ra.

“Cháu muốn có anh ấy. Xin hỏi bác, cháu cần dùng bao nhiêu sính lễ để cưới anh ấy về nhà?” cô cười cười, chỉ chỉ Trọng Suất Ngụy đang ngây người đứng bên cạnh.

“cô nói. cô muốn cưới nó?” Khó khăn lắm Trọng Cổ Đình mới nói được hết câu. Biểu tình không thể tin nổi nhìn cô. Ông không nghe nhầm chứ? cô hỏi ông muốn dùng bao nhiêu sính lễ để cưới con ông!

“Sao ạ, có vấn đề sao?” Cổ Tinh Nhã khẽ cười hỏi lại.

Lão hồ ly! Dám dùng tiền đập cô sao. cô liền cho ông biết cảm giác bị tiền đập là như thế nào. So với ông cô ít tiền lắm sao?

“Ta.” Trọng Cổ Đình hoàn toàn không cách nào phản ứng, chỉ có thể mở to mắt không nói được gì.

9. Chương 9

Phần này mình chém. Mong các bạn đừng ném đá mình nhé.

Chương 9.1:

“Ngụy, ba anh không bị bệnh tim chứ?” Cổ Tinh Nhã lười biếng nằm dài trong bồn tắm. Chắc là không bị rồi. Nếu không ông đã bị hai người bọn họ làm cho vỡ tim chết mất.

“Sao tự nhiên em lại hỏi đến chuyện này?” Dựa vào thành bồn tắm, hai tay ôm chặt cô, Trọng Suất Ngụy tỏ vẻ không cần hỏi.

Đương nhiên là sợ ông bị cô làm cho tức chết rồi. Nhưng cô không muốn anh biết. “không a! Chỉ là thuận miệng hỏi thôi.”

“Có thời gian quan tâm ông ấy không bằng quan tâm chính mình đi.” Anh nhìn cô như thợ săn nhìn con mồi vậy.

“Vì sao?” Cổ Tinh Nhã nghi hoặc hỏi.

“Em quên đã hứa gì với anh à?” ả giấu vẻ tức giận, lại lộ ra vẻ hấp dẫn trí mạng.

Ách. cô thật sự đã quên, nếu anh không nhắc lại. Nhưng cô không thể để anh biết được, bằng không. Nghĩ đến đây, cô không khỏi rét run.

“Em. em nhớ mà.” Chỉ là vừa mới nhớ thôi.

“Là sao? Vậy là tốt rồi, anh đây sẽ không khách khí nữa!”

Lời nói vừa dứt, hai bàn tay Trọng Suất Ngụy nhanh chóng hoạt động. Từ đằng sau, một tay anh di chuyển từ eo lên ôm trọn lấy bầu ngực cao vút, tay còn lại nhanh chóng lần xuống dưới, thăm dò vào trong hoa huyệt.

“A!” cô kinh hỉ thở gấp.

Trọng Suất Ngụy cúi thấp đầu hôn lên đôi môi hồng mềm mại. Nhân lúc cô còn đang chưa kịp thích ứng, lưỡi anh đã đi vào miệng cô, cùng lưỡi cô quấn quýt qua lại. (cover: hiệt thủ cô trong miệng mật dịch)

Sau một hồi triển miên, hai người mới tạm thời tách nhau ra, cùng nhau thở dốc. Anh khẽ nói nhỏ vào tai cô: “Anh muốn nghe em nói muốn anh. Anh rất muốn biết em muốn anh đến thế nào. Được không Nhã nhi?”

“không. không.” Cổ Tinh Nhã thở dốc.

Sao anh lại nói chuyện làm người ta thẹn thùng như vậy chứ? Hai má cô ửng hồng, e thẹn giấu mặt vào ngực anh.

Nhìn người con gái mình yêu thương nằm trong lòng mình e thẹn ngượng ngùng, nơi nào đó chưa được giải phóng lại bùng bùng trời dậy.

“nói đi! Anh muốn nghe tiếng em êm ái cầu anh cho em.” Anh tà nịnh nhắc lại yêu cầu của mình.

Hai ngón tay đang khuấy đảo trong hoa huyết đột nhiên rút ra làm cho Cổ Tinh Nhã nhất thời cảm thấy trống rỗng. Anh giơ ngón tay vừa rút ra khỏi hoa huyết, trên đó vẫn còn dính đầy mật hoa, chuyển lên ngực cô, ngón tay xoay vòng trên đó.

“không. không cần.”

Tuyệt đối không thể để Trọng Suất Ngụy muốn làm gì thì làm. Nếu không, với lòng tham không đáy của anh, cô nhất định sẽ không sống sót qua đêm nay. Cổ Tinh Nhã vừa thở dốc vừa nghĩ.

“Nhã nhi! Đừng để anh phải ép em.” Anh nhắc nhở.

“Anh muốn đánh em sao, không dễ đâu.” cô biết anh sẽ không đánh cô, mà cô cũng không thể ra tay với anh được.

“Nhã nhi! Em vẫn không hiểu anh sao?” Anh nhìn cô lộ rõ ý không bằng lòng làm cô cảm thấy hoang mang. “Nhưng không sao. Anh sẽ từ từ dạy dỗ em thật tốt.”

nói xong, Trọng Suất Ngụy mạnh mẽ kéo cô đứng dậy, ôm lấy cô đi ra khỏi phòng tắm.

“Anh. Anh định làm gì?”

Thấy anh bế mình đi vào phòng thay quần áo, ánh mắt gian tà, Cổ Tinh Nhã không khỏi lo lắng hỏi.

Trọng Suất Ngụy ôm cô đi vào phòng thay quần áo, đến trước tấm gương lớn trong phòng liền dừng lại. Anh kéo tấm vải đỏ trải xuống trước gương rồi đặt cô nằm lên đó.

“Hôm nay anh hạ quyết tâm, nhất định phải đạt tới mục đích mới được!”

Ánh nắng buổi hoàng hôn chiếu qua cửa sổ, chiếu lên hai thân hình đang quấn chặt lấy nhau, vô cùng thân mật đầy dục.

Trọng Suất Ngụy trần trọc hôn lên đôi môi mềm mại của Cổ Tinh Nhã. Lưỡi anh lùa vào khoang miệng cô khám phá hương vị ngọt ngào trong đó. Hai bàn tay cũng không rảnh rỗi vớt ve cơ thể với những đường cong tinh tế.

Anh hôn dần xuống dưới, đến xương quai xanh nhỏ nhắn dưới chiếc cổ trắng nõn. Nụ hôn thấp xuống nữa cho đến khi chạm đến nụ hoa xinh đẹp đang dựng đứng như chào đón anh. thật nhẹ nhàng, anh ngậm lấy nụ hoa liếm mút.

“A.....” Cổ Tinh nhã khẽ kêu lên một tiếng, thân hình không tự chủ mà uốn cong lên.

Nghe tiếng kêu của cô, Trọng Suất Ngụy như được tiếp thêm xuân dược, càng ra sức mút liếm nhiều hơn. một bàn tay nhanh chóng đi xuống dưới, đưa một ngón tay thăm dò vào hoa huyết đã sớm ướt đầm mặt hoa, nhanh chóng luật động.

“A.....Ngụy..... không cần”.

Cổ Tinh Nhã thất thanh kêu lên. Khoái cảm dồn dập khiến cô cảm thấy choáng váng.

“Hãy nói muốn anh, nói muốn anh đi!”

“không.....” Cổ Tinh Nhã lắc đầu từ chối.

không bằng lòng với câu trả lời của cô, Trọng Suất Ngụy liền đưa thêm một ngón tay nữa vào trong. Hai ngón tay trong hoa huyết cùng nhau chơi đùa.

“A.....Um.....” Khoái cảm dồn dập đánh đến khiến Cổ Tinh Nhã hét lên sung sướng!

Thấy biểu hiện thỏa mãn của Cổ Tinh Nhã, Trọng Suất Ngụy cười gian nhanh chóng rút tay ra khỏi hoa huyết. Mật hoa cũng theo đó tràn ra thấm ướt tấm vải đỏ bên dưới.

“Đừng.....” Hoa huyết đang được lấp đầy bỗng dưng trống rỗng.

“nói muốn anh. Muốn anh cho em!”

“Em muốn.....Cho em.....đi”

không cần cô phải chờ đợi lâu, phân thân cứng rắn nhanh chóng đâm thẳng vào hoa huyết đã ướm đầm của cô. Hai người cùng thở ra thật mạnh. Sau đó anh nhanh chóng luật động. Mỗi lần đâm vào đều dùng hết sức, đâm vào thật sâu.

Trong phòng thay quần áo, trước tấm gương lớn, hai thân hình đứng dựa theo bản nhạc tình yêu nguyên thủy nhất. Mùi hương hoan ái lan tỏa trong không khí hòa quện với thanh âm rên rỉ cùng thở dốc đưa hai người lên thiên đường.

Chương 9.2:

Nhìn người đàn ông đang nằm bên cạnh thỏa mãn, Cổ Tinh Nhã chỉ có thể vô lực trừng anh.

“Thế nào rồi? Mệt hả?” Trọng Suất Ngụy tỏ vẻ ôn nhu nhưng lại mang ý xấu.

Hỏi thừa! Lỡ anh một cái, Cổ Tinh Nhã đã mệt đến không buồn trả lời.

Người đàn ông này không hổ là một thương nhân thành đạt. Cả chiều anh kiên trì nhẫn nại chịu ủy khuất, chỉ vì muốn cô hoàn toàn khuất phục anh. không những thế, anh còn làm cô không điều khiển được bản thân, dùng đủ mọi tư thế ép cô phải đau khổ cầu xin anh thỏa mãn mình.

Tóm lại, lần này cô nhượng anh đồng nghĩa với việc cô thua anh cả đời, hừ! Còn gì danh tiếng của cô nữa chứ! “không mệt nếu, kia.” Bàn tay anh không an phận vuốt ve trên lưng cô, dục vọng lại phục hồi xu thế.

“Trọng Suất Ngụy, đừng có làm loạn!” cô cắn răng nhịn đau dịch chuyển thân mình, tránh bàn tay anh không an phận làm càn.

Người đàn ông này, cho anh chút mặt mũi, anh liền được nước làm tới hả?

“Vừa rồi không biết ai hưởng thụ sung sướng anh mang lại nhỉ? Em nói xem, Nhã nhi?” Lời nói mập mờ, nụ cười tà ác.

Chết tiệt! rõ ràng anh xoay cô hết trước lại sau, còn có những tư thế kỳ quái. Gif lại nói như cô là dâm nữ vậy. hần không ngừng đối cô như vậy như vậy, một hồi trước đây mặt, lập tức lại tòng mặt sau, còn có một ít nhất kỳ kỳ quái quái chiêu thức, này hạ đồ thuyết giống như cô là cá dâm đẳng sắc nữ.

“Anh đi chết đi! Trọng Suất Ngụy!”

nói xong, cô liền túm lấy cái gối kế bên đánh liên tiếp vào người Trọng Suất Ngụy.

“Anh chết, ai mang lại hạnh phúc cho em?” Vừa tránh cái gối, Trọng Suất Ngụy vừa đùa giỡn chạy lấy người.

“Ai cần anh lo!” cô tức giận phản đối.

“Đương nhiên anh phải lo rồi. Ai bảo em là người của anh chứ!” Anh ôm cô từ phía sau, tựa cằm lên vai cô nói.

“Người của anh?” Cổ Tinh Nhã mụ mị vì câu tuyên bố quyền sở hữu của anh.

“Anh có nhầm lẫn hay không vậy? Em là người, không phải đồ vật.”

“Cùng quan hệ, không đúng như vậy sao?”

“không giống nhau.” Dời khổ vòng tay anh, Cổ Tinh Nhã quay lại mặt đối mặt nói: “Em cho anh biết, em là chính em, không phải của ai hết. Hiểu không?”

“không quan hệ, em không phải của anh, thì anh là của em được rồi!” Anh mặt dày tiếp tục.

Ôi! Trong tình yêu, tôn nghiêm của đàn ông cũng không bằng mỗi tối được ôm mỹ nhân ngủ!

“Anh. . . .” Đối mặt với gương mặt kiên định của anh, Cổ Tinh Nhã không khỏi bật cười, quên hết tức giận.

“Đừng tức giận.” Trọng Suất Ngụy giống an ủi đứa nhỏ, xoa xoa đầu cô, giọng điệu sủng nịnh nhưng vẫn không giấu được ý cười.

“Còn không phải tại anh!” thật là! Ở trước mặt anh cô thật sự càng lúc càng không giống cô rồi.

Trước kia chưa gặp anh, với chuyện yêu đương cô luôn coi thường, nhất là mấy câu chuyện yêu sống yêu chết trên tivi. Cho đến khi cô gặp anh, mọi suy nghĩ của cô đều thay đổi, không còn là cô nữa.

cô bên ngoài lãnh khốc vô tình. Ở trước mặt anh cô chỉ là cô gái nhỏ thích gây chuyện. Mà khi anh sống chết quẩn lầy cô, mọi biện pháp của cô đều không tác dụng nữa.

Tình yêu, thật sự làm con người thay đổi thế sao?

Khi phát giác ra chính mình, cô sợ hãi, một lần nữa nghiêm túc tự hỏi chính mình, vì anh như vậy có đáng không? Vì anh chấp nhận hi sinh sao?

Nhưng mà, anh lại để ý, anh mạnh mẽ muốn chiếm cô làm của riêng, để cô hiểu rõ chính mình. Họ vì nhau có thể phải trả giá tất cả, nhưng tuyệt đối không phải hi sinh.

Mà về điểm này cô biết, là người yêu của anh, cùng anh xây dựng tương lai tốt đẹp.

cô không khỏi xúc động mỉm cười. Trọng Suất Ngụy không khỏi nghi vấn: “Thế nào rồi hả? Nghĩ đến chuyện tốt gì, mà cười vui vẻ như thế?”

Nhìn người đàn ông cô yêu cả đời, Cổ Tinh Nhã không khỏi cười càng thêm xán lạn.

“không có gì, ” hi hi! Đây chính là bí mật nho nhỏ của cô.

“nói không!” Anh dựa vào vai cô, không ngừng dùng cằm cọ sát vào cổ cô.

“thật sự không có gì mà!” không phải chỉ mỗi anh biết đùa.

“không nói anh dùng đại hình hầu hạ em nha! ” Anh cố tình gơ tay, chậm rãi tới gần.

“không nói chính là không nói!”

Hai người vui vẻ đùa giỡn, mở màn ột trận kích tình mới. Mà khi tiếng cười chấm dứt, là khi bản nhạc tình dục lên cao. Trong gian phòng ấm áp chỉ còn lại tiếng rên rỉ mềm mại và tiếng gầm nhẹ của đôi tình nhân không ngừng quanh quẩn vang vọng.

Chương 9.3:

Ánh nắng sớm ấm áp chiếu qua màn gió cửa sổ, làm Cổ Tinh Nhã tỉnh ngủ. không cần đứng lên, cô cũng biết người đàn ông quen thuộc luôn ôm chặt cô ngủ đã sớm dời đi. cô vươn vai, vô tình tay đụng trúng mảnh giấy đặt trên gối.

Nhã nhi, công ty có việc gấp, anh đến công ty! Nhớ kỹ, ăn sáng, rồi ngoạn ngoạn ở nhà chờ anh về.

Cổ Tinh Nhã thuận tay ném mảnh giấy xuống giường, sau đó chậm rãi đi làm vệ sinh cá nhân rồi mới xuống lầu.

Trong phòng khách có một người khách đang ngồi. Cổ Tinh Nhã nhíu mày, sau đó không buồn để ý, đi thẳng đến bàn ăn, ăn bữa sáng của mình. Trong lúc ăn cô không quên liếc nhìn người đang ngồi chờ, trong lòng không khỏi âm thầm cười trộm.

Chậm rãi giải quyết hết bữa sáng, cô mới mang khuôn mặt xinh đẹp tươi cười ra đón khách. “Ai nha, ai nha! Đây không phải là bác Trọng sao? Sao lại rảnh rỗi đến thăm tậ xá vậy?”

Cố gắng nhẫn nhịn, Trọng Cổ Đình nói, ngữ khí cứng nhắc nở nụ cười lạnh.

“Lại đây nhìn xem mà thôi.” Ông đưa mắt nhìn bốn phía, như đang tìm gì đó.

Muốn đến gặp cháu nội thì cứ nói, việc gì phải nói muốn lại xem. Quên đi! Hai đứa nhỏ sớm muộn gì cũng đều muốn nhận tổ quy tông, để ông gặp bọn chúng trước cũng tốt.

“Bọn nhỏ đang đi học, bác muốn gặp sao?”

Gương mặt Trọng Cổ Đình ngượng ngùng nhìn cô, “Sao cô biết ta”

“Cháu đương nhiên biết.” cô không có ý nhường nhịn: “Vô sự không đăng tam bảo điện.”

“cô không sợ ta đến để đưa chúng đi sao? Dù sao.”

Ông đã xem qua tư liệu của cô. thật lòng ông cũng phải công nhận cô rất có năng lực, cũng có tài sản. Nhưng nếu so sánh với Trọng gia, xem ra còn kém xa. Cho dù cô có đến hai học vị đi chăng nữa. Nhưng tuổi cô còn nhỏ, rất khó hòa nhập được vào gia nghiệp của Trọng gia.

cô chắc không muốn bước chân vào chỗ chết chứ, nhưng lại phải

“Cháu nên sợ sao?” cô cười đến tự tin.

“Chẳng lẽ không phải sao?” cô làm ông thấy khó hiểu.

“Ha ha! Cháu không bao giờ làm tôi tổn hại lợi ích của mình.” Mà cô tất nhiên là tuyệt đối nắm chắc, nếu không sẽ không để ông gặp bọn nhỏ.

“cô. Rất không giống nhau!” Ông nhìn cô, ánh mắt có phần tán thưởng.

“không! Cháu thực bình thường, chỉ là cháu có tự tin biết làm việc có lợi ỉnh mà thôi.”

“Là sao?” Trọng Cổ Đình cười cười, không hề nhiều lời.

Quên đi! Tùy ý bọn hắn đi thôi! Hơn nữa, cô gái trước mắt tuy không có gia thế, nhưng bản thân cô đã có giá trị rồi.

“Bác muốn đi đến trường xem bọn nhỏ học không? Cùng đi nào?” cô thành khẩn đưa ra lời mời.

“Đương nhiên.”

hiện ở. Đây có phải là phim truyền hình không vậy?

Cổ Tinh Nhã nhìn cô gái đứng trước mặt, tay cầm dao mà không biết phản ứng thế nào.

“Đều là người! Đồ tiện nhân, dựa vào cái gì được Ngụy sủng ái? Vì sao?” Lộc Na điên cuồng nhìn trừng trừng Cổ Tinh Nhã.

Đúng vậy! Đều là tại cô ta, là cô ta cướp đi người đàn ông của cô. cô ta chính là nguyên nhân Ngụy không thích cô nữa. Chỉ cần cô ta biến mất, mọi chuyện liền quay về như trước! Chính là như vậy!

“Chuyện này rốt cuộc là sao?” Nhíu mày, Trọng Cổ Đình đứng chắn giữa hai người lên tiếng hỏi.

“không rõ ràng lắm.” Nhưng đại khái có thể đoán. cô tâm lý bổ sung nói.

“Ha ha! Người nhất định rất sợ hãi đi! Vô dụng, không ai dám cứu người đâu, người nói có phải không? Người nói xem?” Tinh thần lâm vào trạng thái điên cuồng. Lộc Na mặc kệ đang đứng ở ngoài đường, tay khua dao loạn xạ, dọa người xung quanh chạy hết.

“Mục tiêu của cô ta là cô, cô đi trước đi.” Trọng Cổ Đình cân nhắc tình thế.

Đối phó với người điên, muốn an toàn thật khó, hơn nữa, dù không vừa lòng với cô nhưng dù sao đó cũng là cô gái con ông đã chọn.

“không, bác đi trước vẫn tốt hơn.” cô thản nhiên nói.

“không! cô đi trước!”

“Bác đi trước!”

“cô trước!”

“Bác nhất định phải tranh cãi với cháu sao?”

“A. . . . không cần âm ỹ, hai người đều chạy không thoát!” Lộc Na cất cao giọng , cắt đứt trận tranh cãi của hai người.

“Bác không đi cũng được, nhưng bác hãy đứng sau cháu, đừng cản trở cháu là được rồi.”

Cổ Tinh Nhã khoát tay, bắt đầu suy tính cách đối phó.

“Sao có thể? cô là con gái, cô mới phải đứng ra sau đấy!” nói gì chứ! Làm như ông là ông lão vô dụng vậy.

Lậy trời! Ai đến kéo ông già này đi cho cô nhờ với. Nếu không phải vì sợ Trọng Suất Ngụy về kiểm tra, cô chẳng cần nhanh chóng giải quyết cô ta.

“Chuyện này mình cháu có thể xử lý được, bác không cần phải lo đâu?” Cổ Tinh Nhã một bên ứng phó Trọng Cổ Đình, một bên muốn giải quyết Lộc Na thật nhanh.

“Đừng lo lắng, các người rất nhanh liền cùng nhau xuống địa phủ báo danh, ha ha.” nói xong, Lộc Na vung dao nhanh như chớp chém về phía hai người.

“Cẩn thận!” Trọng Cổ Đình hô to.

Cảnh tượng sau đó khiến mọi người không kịp phản ứng, thật lâu không cách nào nói được.

Vừa rồi rốt cuộc phát sinh chuyện gì rồi hả ?

cô gái điên cầm dao lao vào chém, rồi mới, rồi mới. cô gái bị chém tay không đoạt được dao, rồi..... không hiểu bằng cách nào con dao lại kề vào cổ cô gái điên rồi.....

“Phù! Cuối cùng cũng giải quyết xong, thật là! Làm lãng phí thời gian của ta.” Chỉ thấy Cổ Tinh Nhã khề chớp mắt, thu lại con dao giao cho cảnh sát, không nhỏ một giọt mồ hôi.

Mọi người xung quanh nhìn cô nghi hoặc. Rốt cuộc cô là ai vậy?

“Tốt rồi, phiền phức đã giải quyết xong, chúng ta có thể đi rồi.” cô gái kia nếu sớm xông lại đây thì cô đã không phải nghe nói nhảm nhiều như vậy rồi.

“cô.” Trọng Cổ Đình chưa hết bàng hoàng, không sao hoàn hồn được.

Đột nhiên, điện thoại trong túi xách của Cổ Tinh Nhã kêu lên: “thật ngại quá, cháu nghe điện thoại chút.” Vừa nói cô vừa rút điện thoại ra nghe.

“Tinh Nhã, cậu xem tivi chưa?” Liễu Thuần Đình cố nén cười hỏi.

“Xem tivi, vì sao?” Cổ Tinh Nhã khó hiểu.

“Cậu đang ở ngoài đường đúng không?” Sắp có người gặp đại nạn rồi!

“Àn, sao cậu biết?”

“Xem tivi! Cậu thành anh hùng rồi. So với năm đó không giảm sút tí nào nha!” Liễu Thuần Đình không có lương tâm nhạo báng.

“Xem tivi? Ý cậu nói.” Nga! Đáng chết! Tốt nhất đừng như cô nghĩ.

“Chính là vậy!” Liễu Thuần Đình rất cao hứng tuyên bố, báo cho cô biết cô sắp thảm rồi.

Tội nghiệp. Trọng Suất Ngụy vừa mới nghe thấy tin tức liền tức giận, thiếu điều đập vỡ luôn tivi. Nếu như lại nhìn thấy cả bố mình ở đó nữa ..., nga nha! Tình huống kia thật là thê thảm, kết cục lại càng thê thảm hơn. không phải đơn giản chỉ một câu nói là có thể hình dung được!

“Vậy anh ấy đâu?” không quan hệ! Chỉ cần cô nhanh chóng đón hai con, đuổi kịp anh trở về là có thể rồi ! cô tự mình an ủi .

“đã trở về nhà!” Phải biết nhanh trở về thôi!

“Tốt! Minh lập tức về nhà!”

Lậy trời ! cho cô về trước anh.

10. Chương 10

Chương 10:

Xem ra, lời cầu nguyện của cô đã không đến tai ông trời rồi.

“Em tốt nhất nên nói rõ lý do, tại sao em lại ra ngoài giờ mới về.”

âm thanh lạnh băng, làm Cổ Tinh Nhã vừa đi vào cửa đứng khựng lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lạnh băng trước mắt.

“Ách. Cái. Em đi nhầm phòng, giờ mới về!” cô rất không có chí khí, muốn đem toàn bộ hình ảnh trước mắt biến mất, xoay người liền chạy ra cửa.

“Cổ, Tinh, Nhã, em tốt nhất bỏ ngay ý định lẩn trốn đi!”

cô tốt nhất đừng thử thách tính kiên nhẫn của anh. Bằng không. Ân hừ! cô thật đáng chết! Bỏ ý định chạy trốn, Cổ Tinh Nhã chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo anh trở về phòng.

Hôm nay rốt cuộc là cái ngày quý gì vậy, là ngày Phật nghỉ phép sao? Nếu không, cô sao lại đen đủi thế này?

Hơn nữa cô lại ngoan ngoãn chịu để anh lớn tiếng với mình cán? cô phải biết làm ra bộ mặt lạnh lùng giết người để đối chọi lại anh chứ! Chính là như vậy, cô muốn.

“Cổ, Tinh, Nhã, em đang làm gì đấy?” Anh giận dữ nhìn cô quát lên.

“không có.” cô lăm bầm trả lời, bước nhanh về phía anh.

Vừa bước vào phòng khách, Trọng Suất Ngụy không nén nhịn nữa, trực tiếp bộc phát tức giận: “Em tưởng em là ai? Gặp chuyện như vậy sao không nhanh chân mà chạy? Vì sao không đợi người đến cứu, bằng không kéo dài thời gian cũng tốt, vì sao lại muốn tự mình giải quyết chứ? Em muốn mọi người biết em là anh hùng có phải hay không?”

“Em. không có a!” Làm gì mà tức giận vậy chứ. Anh không phải là không biết năng lực của cô.

“không có, em dám nói không có, em có hay không nghĩ đến cảm giác của anh khi nghe nhìn thấy việc đó không hả? Em rốt cuộc có biết hay không, lúc anh nhìn thấy cô ta cầm dao xông vào em là tim anh muốn rớt xuống không hả?” Anh điên cuồng hét lên.

“Em. Em.”

cô nhất định không biết. Xem cô áp úng kìa. Anh giờ chỉ biết cô vừa mới rồi không hề nghĩ đến anh, thậm chí một chút cũng không nghĩ đến cảm nhận của anh.

Đáng chết! Vì sao lúc bình thường cô rất quả quyết, giờ gặp chuyện này, cô lại trở nên trì hoãn vậy chứ. Mà đứng trước mặt anh, cô càng si ngốc hơn.

Anh tức giận quay đầu đi, không muốn lại nhìn thấy người con gái làm anh vừa yêu vừa tức.

“Ngụy. không cần tức giận.” Cổ Tinh Nhã làm nũng, đến bên anh nhẹ giọng nói.

Gương mặt anh vẫn tức giận. Quyết không quan tâm đến cô, không nhân nhượng cô nữa để cô biết anh không chỉ quan tâm cô bằng lời nói mà thôi.

“Em biết anh lo cho em nhưng không phải em không có năng lực tự bảo vệ mình.” Đàn ông a! Có đôi khi cũng giống như đàn bà vậy, cũng muốn được xoa dịu.

“Anh không biết!” Trọng Suất Ngụy lại gầm nhẹ, “Phải! Em thực lợi hại, nhưng em có thể đảm bảo sẽ không có điều gì bất trawchs xảy ra không? Em có thể đảm bảo, lần sau điều mà anh nhìn thấy không phải là một cái xác lạnh tanh nằm trong nhà xác không ? Em có thể đảm bảo sao?”

“Anh quan tâm không phải bởi vì thân thủ của em được không, mà là anh quan tâm người con gái của anh. cô gái tên Cổ Tinh Nhã – không phải là lãnh đạo của tập đoàn Ân Long, không phải là một sát thủ lợi hại, mà là vợ anh, là mẹ của các con anh, được không ?” Anh khí thế bức người. Mỗi một câu lại một câu đều nói to, rõ ràng. Giống như là muốn đem việc này khẳng định một lần. Từng câu, từng câu khắc vào trong tâm trí cô.

“Em.” cô không biết lúc đầu là anh muốn như vậy.

Cho tới nay, cô đã làm rất nhiều nhiệm vụ, tạo nên vị trí của cô mà rất ít người có thể làm đối thủ. cô cũng làm rất nhiều nhiệm vụ nguy hiểm, trở nên rất quen thuộc với cô. không phải anh không biết như vậy sao

Anh quan tâm không phải là nhiệm vụ nguy hiểm, mà vì cô là vợ anh, thuần túy là người của anh.

“Xin lỗi, em, ác ——” đột nhiên một trận buồn nôn kéo đến khiến những gì cô muốn nói lại không nói được.

“Sao vậy hả?” Vừa nghe thấy giọng nói của cô không tốt, anh lập tức thay đổi thái độ.

“Em. Ác.” Cổ ngăn cảm giác cuộn lên trong dạ dày, cô nhịn không được chạy thẳng vào toilet.

thật vất vả nôn hết những gì có trong bụng ra, cô mệt mỏi dựa vào người Trọng Suất Ngụy đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

“Em thấy không khỏe ở đâu?” Trọng Suất Ngụy cầm khăn mặt, ôn nhu lau mặt cho cô.

“Ân.” cô nằm ở trên giường, hừ yếu kém trả lời.

“Phanh!” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra. Liễu Thuần Đình xách túi y tế tiêu sái đi vào, chọn một chỗ ngồi thoải mái, không đợi chủ nhà tiếp đón.

“Liều thư ký, tôi không phải gọi bác sĩ sao? Bác sĩ đâu?” Trọng Suất Ngụy nhìn ra cửa tìm kiếm.

“Tôi mời rồi, còn là danh y nữa.” Liễu Thuần Đình ôn tồn trả lời, bắt đầu lấy dụng cụ trong túi ra.

“Vậy người đâu?” Anh lạnh lùng hỏi.

“đã đến!” thật là, ánh mắt sáng như vậy cũng không nhìn thấy người đang đứng trước mặt chứ!

“cô đừng nói là cô nha?” Thanh âm Trọng Suất Ngụy lại càng thêm lạnh, vẻ mặt căng thẳng rất muốn đánh người.

“Đúng vậy a! Có gì sao?” Hoài nghi a? Có rất nhiều người trả giá cao để mời cô khám bệnh mà còn không được đấy!

“Liều thư ký, cô không cần thối phòng vậy chứ?” Chọn lúc này mà nói giỡn là không được đâu.

“Tôi không có nói giỡn.” cô nghiêm túc trả lời.

“cô.” Anh phát điên nhịn không được nhấc tay lên định đánh lại bị một bàn tay mềm mại khác giữ lại.

“Ngụy, Thuần Đình không nói giỡn. cô ấy thật là danh y.” Bất quá là danh y chuyên thuộc hắc đạo .

“thật sự sao?” Anh nghi vấn hỏi lại.

“thật sự.” Cổ Tinh Nhã thiếu điều giơ tay lên thề.

Hơn nữa, nếu bọn tranh cãi nữa, anh tuyệt đối sẽ thua. Nhưng mà ngưỡng lời này không thể nói ra, sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của đang ông.

“Thực lắm lời, có muốn tôi khám bệnh không?” Lãng phí thời gian.

Lần này, Trọng Suất Ngụy không nói gì nữa, lui qua bên để Liễu Thuần Đình chuyên tâm khám bệnh.

cô nghe mạch rồi sờ mó một hồi, cuối cùng kết luận: “không gì bệnh, chỉ là sự cố gắng của Tổng tài đã có kết quả mà thôi.”

Khám bệnh xong, Liễu Thuần Đình chậm rãi thu dọn dụng cụ.

“Cái gì?” Trọng Suất Ngự nhú mày không hiểu.

“Chính là. Cậu nói đi!” Phất tay, Liễu Thuần Đình tiêu sái dời đi. Trước khi đi còn trừng mắt nhìn người đang nằm trên giường.

“Rốt cuộc là bị làm sao?” Anh lo lắng hỏi.

“Chính là.” Cổ Tinh Nhã cười cười, “Em lại có mang rồi !”

“Có mang, kia không tặc a. Đợi chút! Có mang? Em nói là em sao?” Anh kinh hỉ nhìn cô rồi lại nhìn xuống bụng cô.

“Chẳng nhẽ là anh?” Cổ Tinh Nhã vui vẻ cười trêu.

“Anh chỉ biết, sự cố gắng của anh cũng có thành quả rồi.” Trọng Suất Ngự khoa trương cười, hưng phấn nhảy lên giường ôm lấy cô.

“Là là!” cô cười ứng cùn.

“Hôm nay anh đã nói anh yêu em chưa nhỉ?”

“đã nói, nhưng em không ngại nghe thêm lần nữa. Người tình một đêm của em”

“không phải một đêm, là mỗi đêm a!”

“Àn!”

Toàn bộ thư hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duyen-tinh-mot-dem>